

KAYIP KITA

MU'nun ÇOCUKLARI

omega

JAMES CHURCHWARD

James Churchward

(d. 27 Şubat 1851 - ö. 4 Ocak 1936)

İngiliz araştırmacı. Pasifik Okyanusu'nda "insanın anavatanı" olan kayıp bir kıtanın bulunduğunu öne sürdüğü *The Lost Continent of Mu* (1926), *The Children of Mu* (1931) ve *The Sacred Symbols of Mu* (1933) adlı kitapları ile gündeme gelmiştir. Bilinen en ünlü esrarengiz İngiliz okült yazardır. Aynı zamanda uzman bir balıkçı ve mühendistir.

Churchward'a göre, Mu'nun yeri "kuzeyde Havai, güneyde ise Fiji ve Pas-kalya Adası" dolayları olarak belirlenmiştir. Churchward günümüzden 50.000 yıl önce, Mu kıtasının teknolojik olarak çok gelişmiş olduğunu iddia etti. Bu uy-garlığın kolonileri arasında Hindistan, Babil, Pers, Mısır ve Maya uygarlıklarının olduğunu araştırmalarıyla tespit etti.

Yazarın bu üç kitabı Atatürk'ün okuduğu kitaplar arşivinde de yer almaktadır. Atatürk 1930'lu yıllarda Tahsin Mayakon (Mayatepek) Bey'i araştırma gö-revlisi olarak Amerika'ya yollamıştır. Mu kavmi hakkında birçok rapor düzen-lenmiştir.

James Churchward'ın Omega Yayınlarından Çıkan Kitapları

Kayıp Kıta Mu

Kayıp Kıta Mu'nun Kutsal Sembolleri

Kayıp Kıta Mu'nun Çocukları

Kayıp Kıta Mu'nun Kozmik Güçleri - 1

Kayıp Kıta Mu'nun Kozmik Güçleri - 2

K A Y I P K İ T A
MU'NUN ÇOCUKLARI

James Churchward

İngilizceden Çeviren
Ferit Burak Aydar

1. baskı: Omega Yayınları, 2010

KAYIP KITA MU'NUN ÇOCUKLARI

Özgün Adı: The Children of Mu

Copyright © 1935 James Churchward
BE, Books c/o Brotherhood of Life, Inc.
110 Dartmouth SE, Albuquerque, New Mexico 87106, USA

Yayın Hakları © Omega Yayınları
Bu eserin tüm hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın kısmen
veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz
ve yayımlanamaz.

ISBN 978-975-468-911-2

Sertifika No: 10962

Yayın Yönetmeni: Aslı Kurtsoy Hısım
İngilizceden Çeviren: Ferit Burak Aydar
Editör: Sinan Köseoğlu
Sayfa Düzeni: Özlem Sarıcı

Kapak Resmi: Jeffrey K. Bedrick

Baskı: Kurtiş Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi
No: 12/74 Topkapı/ İstanbul
Tel: (0212) 613 68 94

Omega Yayınları

Ankara Cad. 54/12 • TR-34410 Sirkeci-İstanbul
Telefon: 0 212 - 512 21 58 • Faks: 0 212 - 512 50 80
www.omegayayincilik.com • omega@omegayayincilik.com

Genel Dağıtım: Say Dağıtım Ltd. Şti.
Ankara Cad. 54/4 • TR-34410 Sirkeci-İstanbul
Telefon: 0 212 - 528 17 54 • Faks: 0 212 - 512 50 80
online satış: www.saykitap.com • e-posta: dagitim@saykitap.com

Bu kitap üç büyük dostu adanmıştır:

KAPTAN EDWARD A. SALISBURY
Los Angeles, Kaliforniya

SAMUEL HUBBARD
Oakland, Kaliforniya

ve

WILLIAM NIVEN
Houston, Teksas

*Kardeşçe sevgi ve yardımları sayesinde,
bu kitabı böyle ayrıntılı bir şekilde
tamamlama imkânına kavuştum.*

Teşekkür

Üç büyük dostuma ve aşağıdaki kuruluşlara yardım ve katkıları için teşekkür etmek istiyorum: George Leiper, Philadelphia; Brian Brown, New York; British Museum, Londra; Bulak Müzesi, Kahire; ve New York menşeli *The American Weekly* dergisi (başka türlü elde edemeyeceğim resim ve lejantları bana onlar temin ettiler).

İÇİNDEKİLER

Harita, Çizim ve Fotoğrafların Listesi	11
Birinci Bölüm	
İnsanın Kökeni	15
İkinci Bölüm	
Doğu Hatları	21
Üçüncü Bölüm	
Antikçağda Kuzey Amerika	29
Dördüncü Bölüm	
Meksika Vadisindeki Taş Tabletler	43
Beşinci Bölüm	
Güney Amerika	83
Altıncı Bölüm	
Atlantis	105
Yedinci Bölüm	
Batı Avrupa	123
Sekizinci Bölüm	
Yunanlar	133
Dokuzuncu Bölüm	
Mısır	151

Onuncu Bölüm	
Batı Hatları	181
On Birinci Bölüm	
Hindistan.....	193
On İkinci Bölüm	
Güney Hindistan.....	223
On Üçüncü Bölüm	
Büyük Uygur İmparatorluğu	227
On Dördüncü Bölüm	
Babil	241
On Beşinci Bölüm	
Çeşitli Notlar	251
On Altıncı Bölüm	
Rişi ile Özel Saatler.....	261

HARİTA, ÇİZİM VE FOTOĞRAFLARIN LİSTESİ

Mu'dan doğuya uzanan kolonileşme hatları	24
Tarihöncesi Kuzey Amerika	25
Mu, Maya ve Mısır alfabeleri	37
Meksika, Batı Hint Adalarında ve civarındaki volkanik koşullar	40
1231 numaralı tablet; Evrensel hareketin anahtarı.....	45
Niven'in koleksiyonunda, kadının yaratılışını gösteren 1584 nolu tablet	48
2379 numaralı tablet	57
Gizemli Yazı.....	59
Bir kilit taşı formundaki Gizemli Yazı	61
Brezilya'nın kuzeydoğusunda bulunan Yazılı Kaya üzerindeki yazılar	62
Niven'in Meksika Kentinin dört-beş kilometre kuzeyinde bulunduğu bir tapınak resmi	67
Yaratıcının İkili İlkesini simgeleyen bir grup tablet	68
Ürünlerin ve arazinin bölüştürülmesi	71
Birincil Güçlerin işleyişi	74
Yaratıcı Güçleri simgeleyen bir grup kuş tableti	75
Sular: Yaşamın anası.....	78
Kutsal Dörtlünün kadim sembolleri	80
Dört Büyük Birincil Gücün işleyişini gösteren bir grup tablet.....	81

Eski Amazon Denizi ve kanallarıyla Pasifik Okyanusunun birbirine bağlanışını gösteren Güney Amerika haritası	84
Amazon Denizinden Afrika, Atlantis, Akdeniz ve Anadolu'ya kadar Mu'nun yerleşim hatları	101
Atlantis'in konumu	106
Mu'dan Anadolu'ya Büyük Merkezi Gaz Kuşağı'nın yolu	111
Kanarya Adaları	118
Anadolu ve çevresinin yanardağ koşulları	131
Mu'nun sembolik bir heykeli	161
Antik bir insana ait ayak izi.....	162
Niven'in tabletlerinden bir grup fotoğraf	163
Niven'in koleksiyonunda yer alan oyma taş tabletler	164
Güney Denizi Adaları yerlileri	165
Baykuşlu Vazo	166
Kuş Sfenksi	166
İrlanda ve Karayip Duvarları	167
Kuş kafalı ve elinde yumurta tutan bir figür	167
Baalbek'teki Büyük Sütunlar	168
Yukatan, Çiçen İtza'daki bir Sami başı oyması	169
Monte Alban'da bulunan iki eski altın maske	170
150 Numaralı Tablet: Yaratıcının İkili İlkesi	173
Mu kolonilerinin batı hatları	182
Kamboçya ve çevresindeki volkanik koşullar	185
Malay takımadalarının volkanik durumu.....	190
Batıdaki sulara gömülmüş kara parçasını gösteren Antik Hindistan haritası	194
Üçüncü Zamanda, Büyük Uygur İmparatorluğu	225
Sibirya'nın üzerinden geçen Kuzey Yönlü Dalga	230

KAYIP KITA
MU'NUN ÇOCUKLARI

Birinci Bölüm

İNSANIN KÖKENİ

Kayıp Kıta Mu'yu okumamış olanlar için, şöyle kısa bir özet sunabiliriz:

Mu ülkesi Pasifik Okyanusunda, Amerika ile Asya arasında yer almış, merkezi ekvatorun biraz güneyine düşen büyük bir kıtaydı. Toprakları, bugün hâlâ su üzerinde kalmış bulunan bazı kara parçalarını da içine alıyordu. Büyüklüğü doğudan batıya yaklaşık 9.600, kuzeyden güneye de 4.800 kilometre civarındaydı. Pasifik Okyanusuna tek tek ya da takımlar halinde dağılmış kayalık adaların tümü bir zamanlar Mu kıtasının parçasıydı. 12 bin yıl kadar önce meydana gelen çok büyük depremler Mu'yu yerle bir etti. Pasifik suları cayır cayır yanan bir girdaba dönüşerek kıtayı yuttu, böylece bu bölge, büyük bir medeniyete ve altmış milyon insana mezar oldu. Bugün sessiz bir mezarın bekçileri olarak görebileceğimiz Paskalya Adası, Tahiti, Samoa Adaları, Cook, Tonga Adaları, Marshall, Gilbert, Caroline, Mariana, Hawaii ve Marques Adaları, bu büyük ülkeden geriye kalan acıklı hatıralardır.

Bu büyük kıtanın varlığı şu kaynaklar tarafından doğrulanmaktadır:

Naacal tabletleri, Hindistan, Çin, Burma, Tibet ve Kamboçya'da bulunan kitap, elyazması, yazıt ve efsaneler.

Yukatan ve Orta Amerika'da bulunan antik Maya kitap, yazıt, sembol ve efsaneleri.

Pasifik Adaları'nda bulunmuş kalıntı, yazıt, sembol ve efsaneler.

Meksika'da Meksika Kenti yakınlarında bulunmuş taş tabletler.

Kuzey Amerika'nın batı kısmında bulunmuş kayalık yerleşimcilerine ait yazı ve tabletler.

Eski Yunan filozoflarının kitapları.

Eski Mısır'a ait kitap ve yazılar.

Tüm dünyaya yayılmış efsaneler.

Bu kanıtların hepsi *Kayıp Kıta Mu'*da sunulmuştur. Buna göre:

Bir zamanlar Pasifik Okyanusunda Mu Ülkesi adı verilen büyük bir kara parçası bulunuyordu.

Yaklaşık 200 bin yıl kadar önce, insan bu büyük kıtada ortaya çıktı.

Mu Ülkesiyle Kutsal Kitapta geçen Cennet Bahçesi aynı yerdir.

Hem Naacal hem de Meksika tabletleri insanın özel olarak yaratılmış bir canlı olduğunu açıkça göstermektedir. Ayrıca diğer tüm canlılardan farklı olan özelliklerini de göstermektedir. Her iki tablet grubunda da Kutsal Kitaptakine oldukça benzer bir yaratılış öyküsü anlatılmaktadır.

Mu'nun yeryüzünden silindiği dönemde, Mu halkı son derece ileri bir medeniyet düzeyine erişmişti. Bilim konusunda günümüzden epeyce ilerideydiler. (Buna hiç şaşmamalı! 200 bin yıllık bir deneyim ve gelişimden bahsediyoruz. Oysa biz 500 yıl bile diyemiyoruz.)

Kadim Doğu imparatorluklarının büyük medeniyetleri (Hint, Mısır, Babil vs.) sona eren büyük Mu medeniyetinin sönmekte olan közlerinden başka bir şey değildir. Bu kadim medeniyetler onun çocuklarıdır ve onun şefkatinden yoksun biçimde yaşayıp ölmüşlerdir.

*Kayıp Kıta Mu'*da kullandığım tüm tablet, yazıt ve yazıların nasıl okunacağıyla ilgili anahtarları da vermiştim. Dillen-

dirilen her iddiaya sağlam deliller eşlik etmektedir. Gerçekler ortadadır. Teoriler ise kendi başının çaresine baksın.

Şunun çok iyi anlaşılmasını istiyorum: Kitaplarımda ortaya koyduğum geçmiş, benim keşfettiğim bir şey olarak görülmemelidir. Eğer tarihleme tarzı doğruysa, ben yalnızca, 12 bin ila 70 bin yıl öncesini anlatan yazılarda anlatılanları tekrarlıyorum. Bu yazılarda son derece çarpıcı bilgiler yer almaktadır. Tüm bunları teyit eden efsaneleri hesaba katmasak bile, arkeolojik ve jeolojik olgular da bu olayları doğrulamaktadır. MÖ 600 civarında yaşamış Çinli bilge Lao Tzu, tarihöncesi atalarının büyük bilgi birikiminden ve ne denli ileri bir düzeye ulaştıklarından bahseder.

Eskiler kendilerinden sonra gelenleri de düşünüp bilgece davranarak artlarında kil tabletler ve taş üzerine yazılmış yok edilemeyecek belgeler bırakmışlardır. Bu bilgelik, Plutarkos'un belirttiği şekliyle, Sais rahibi Souchis'in Yunanlı Solon'a hitabında dile getirilir. Ne var ki, bu tabletler ve taş bloklar zamanla parçalanmıştır ve birçoğu da kayıptır. Fakat eskiler tarafından evrensel doğrular olarak kabul edilen bilgileri içerdikleri için, bunların irili ufaklı parçaları dünyanın dört bir yanına yayılmıştır. Yan yana getirildikleri zaman bu parçalar büyük oranda birbirini desteklemektedir. Dolayısıyla bunları bir araya getirerek, yeryüzünün ilk büyük medeniyetinin mucizelerini ortaya serme yolunda bir başlangıç yapmamız mümkün olabilir.

Yaratılış ve insan konusunda akla yatkın bir hikâyenin başlangıcını oluşturmak için elli yılı aşkın süredir bu parçaları bulmaya ve bir araya getirmeye çalışıyorum. Hikâyeyi tamamlamak ise benden sonra geleceklere düşüyor.

ESKİ KALINTILAR

Doğrudan Mu'dan yani Anakaradan geldiği düşünülebilecek kalıntılar son derece nadirdir. Son beş yıl içinde Mu ile en

azından çok yakın bağlantılı iki parçaya ulaşmış olduğum için son derece şanslıyım. Bunların ikisi de bronzdan yapılmış sembolik figürlerdir. Bunlar ya Anakarada ya da eski Uygur kentlerinden birinde, bu büyük imparatorluğun doğu parçası, Kutsal Kitapta "Tufan" olarak geçen son Manyetik Felaketin kuzeye doğru akan dalgası tarafından yok edilmeden önce yapılmıştır. Bu dalga, üzerinden geçtiği ülkenin tamamını yok etmiş, insanlar boğulmuş, kentler dalgayla sürüklenip gitmiş ve sulara gömülmüştür. Bugün, engin kayalık arazilerden ibaret olan Gobi Çölünde bulunan Uygur başkenti yaklaşık 5 metrelik taş, çakıl ve kum yığınının altında yatmaktadır. "Tufan", toprağı ve başka her şeyi alıp götürmüştür.

Bu kalıntılardan birini Resim I'de gösteriyorum (sayfa 161-170'deki fotoğraflara bakınız). Hiç kuşkusuz bulunmuş en eski bronzlardan biridir bu. Eğer Uygur kökenliyse, 18 bin ila 20 bin yıl kadar eskidir. Yok eğer Mu kökenliyse, yaşının tahmin edilmesi olanaksızdır.

Bu heykel, büyük hükümdar Mu'nun bir sembolüdür. İşçiliğindeki inceliğın eşı menendi yoktur, öyle ki bugün bile büyük kentlerimizdeki nadide kuyumcularda aynı nitelikte çalışmalara rastlamak çok zordur. Her iki sembol de yaklaşık 150 yıldır Amerika'da bulunuyor. Geçmişlerini biliyorum, fakat doğudaki gerçek evlerinde hiç kuşkusuz kutsal kalıntılar oldukları için haklarında ne kadar az şey söylene o kadar iyidir.

British Museum'da, batmadan önce Mu'da imal edildiğine kuşku olmayan üç kral asası bulunuyor.

Mu'da,¹ yani Anakarada, on farklı kabile vardı. Fiziksel açıdan kolayca ayırt edilebilmelerine karşın, kullandıkları dil hemen hemen aynıydı, yalnızca küçük ayrıntılarda farklılık-

1 Eski Mu dilinde her sözcüğün her harfi vurguludur. *Mu* kelimesi *Muu* diye okunur; *A harfi ah* diye okunur; *U* harfi *uu* diye okunur; *Ta* sözcüğü *tah* diye okunur.

lar vardı. Sembollerinde ya da yazılarında ise daha büyük bir değişiklik söz konusudur.

Anakarada her halk kendi toprağında yaşıyordu ve çeşitli kabileler yeni bir ülkeyi kolonileştirdiklerinde rastgele bir yerleşim olmuyordu. Her kabile kendi ülkesini seçiyor ve atalarının Mu'da yaptıkları gibi kendi şehirlerini inşa ediyorlardı. Birbirlerine komşu olacak şekilde yerleşiyor ve türdeş bir bütün meydana getiriyorlardı. Bu tecrit biçimi zamanla gelişti ve sonunda her kabile ayrı ayrı halklar, en sonunda da uluslar haline geldi. Tecrit arttıkça, dil farklılıkları da arttı.

İkinci Bölüm

DOĞU HATLARI

KOLONİLEŞME

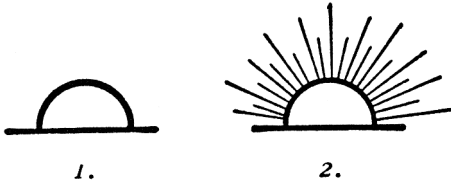
Mu, yani Anakara aşırı kalabalık hale gelince ya da ülkenin büyük denizcilerinden hırslı ve girişimci bir grup yeni ve yerleşime açık ülkeler bulunca, kolonileşme de başlamış oldu. Mu'nun bu göçmen çocuklarına Mayalar denir. Anakaradan ayrılanlara hangi yöne giderlerse gitsinler Maya adı verilirdi. Kolonileşme, Mu batmadan en az 70 bin yıl önce başlamış olmalıdır, çünkü Doğudaki Naacal metinlerinde, Kutsal Kardeşlerin Anakaranın dinini ve bilimlerini "en az 70 bin yıl önce" kolonilere taşıdıkları anlatılır. Bu kolonilerden birinin "35 milyonun üzerinde bir nüfusa sahip olduğu" da aktarılanlar arasındadır.

Yeryüzünün tüm bölgelerinde bulunmuş çok eski çağlara ait insan kalıntıları ile sembolik yazı, resim, tablet ve eski belgeler şeklinde karşımıza çıkan bölük pörçük tarihsel kayıtlardan yararlanarak, Anakaradan ayrılan kolonizcilerin izlediği güzergâhı ya da hatları belirlemeyi başardım. Bu kalıntılar, ana hatlardan ayrılan çok sayıda dalla birlikte kolonileşmenin iki ana güzergâhı izlediğini açıkça göstermektedir. Bu iki ana yön, Mu'nun doğusu ve batısıydı. Bu yönlerden hangisinin ilk olarak seçildiği ya da ilk Mu kolonisinin yaklaşık olarak hangi tarihte kurulduğu konusunda hiçbir kayda ulaşamadım. Bugüne dek sadece bir

koloninin tarihini tespit edebildim: Yaklaşık 16 bin yıl önce Mısır'da Nil Deltasında kurulmuş olan Maya kolonisi. Kayıtlar, ana hatların her ikisinde de ilk kolonilerin yaklaşık bu tarihlerde kurulmaya başlamış olabileceğine işaret etmektedir.

Ne var ki ilk kolonilerin nerede ortaya çıktığını kesin olarak biliyoruz. Doğu yönünde ilk yerleşimler, bugün Kuzey ya da Orta Amerika'nın Batı sahilleri olarak bilinen yerlerde gerçekleşmiştir. Batı kolonileri ise ilk kez Asya'nın doğu kıyılarında ortaya çıkmıştır. Kolonilerin bir sembolü vardı: Ufuktan doğan ama ışınları *olmayan* bir güneş (Şekil 1).

Bir koloni, Anakaranın egemenlik çatısı altında kendini yönetecek kadar geliştiği zaman bir koloni imparatorluğuna dönüşüyor ve buraya bir hükümdar atanıyordu. Sembolüysse, ufuktan yükselen ve ışınları da *bulunan* güneşti (Şekil 2). Hükümdarın sanı "Güneşin Oğlu" idi. Kendisine Anakara tarafından verilen bu san, Mu'nun, yani "Güneş İmparatorluğunun" tebaasından biri ya da onun oğlu olduğu anlamına geliyordu.

DOĞU HATLARI

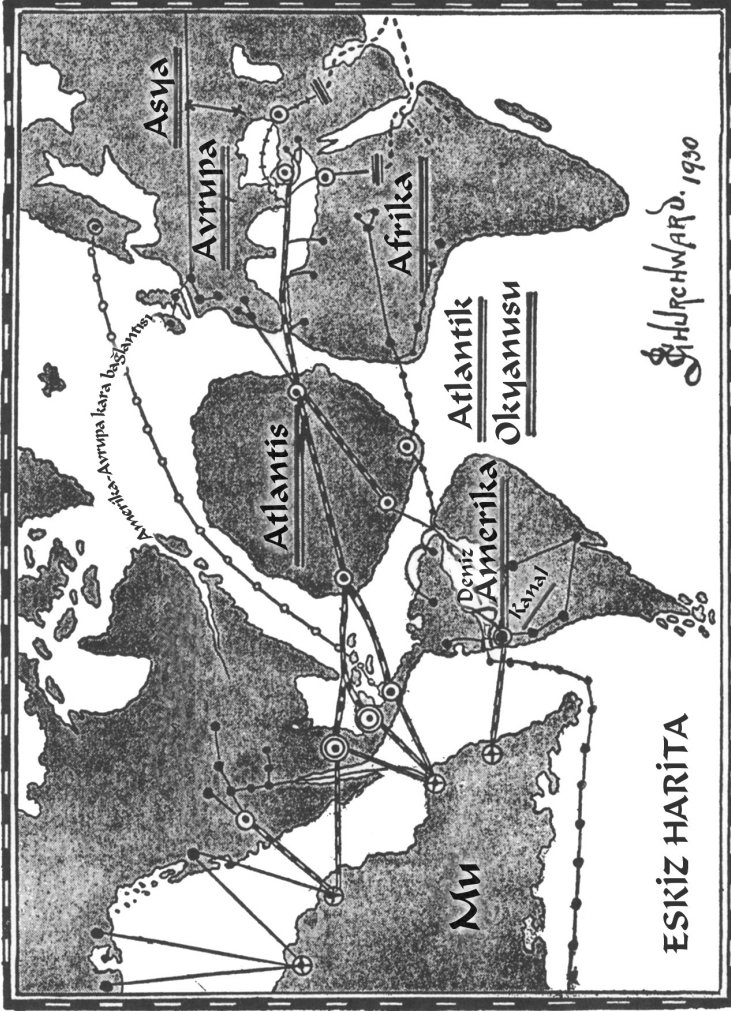
Sayfa 24'teki harita, Mu kökenli çeşitli kolonicilerin doğu yönünde izledikleri hatları göstermektedir.

Muhtemelen iki ana göç hattı vardı. Bu hatlardan biri, ardında parlak izler bırakmıştır. Bu izler tarihsel kayıtlarlardır. Söz konusu hat Mu'dan başlayıp, Yukatan ve Orta

Amerika'ya dek uzanır. Oradan Atlantis'e, Atlantis'ten Akdeniz ve Anadolu'ya, sonra da Çanakkale Boğazı üzerinden Karadeniz'in güneydoğu köşesine dek gider. Amerika'nın batı kıyılarından bir kol, Güney Amerika'nın batı kıyısına dek uzanır ve izini Şili'ye kadar sürmek mümkündür. Orta Amerika'nın doğu sahilinden çıkan bir kol ise Güney Amerika'nın doğu kıyılarına iner ve izini Arjantin'e kadar sürmek mümkündür. Yine bir başka kol da kuzey ve doğu yönünde ilerler ve Avrupa'nın İskandinav bölgelerinde sona erer. Atlantis'ten hareket eden kollar, güneybatı Avrupa ile kuzeybatı Afrika'ya varır. Akdeniz boyunca, kuzeye ve güneye doğru ilerleyen çeşitli kollar vardır. Bu Akdeniz kolonilerinin sonuncusu, Aşağı Mısır'daki Nil Deltasıdır.

Ben bu hatta Doğu *Kuzey* Ana Hattı adını veriyorum. Diğer Doğu Ana Hattı'nın kayıtları mevcut değildir, yalnızca bazı belgelerle eski bir harita vardır. Bu hat da Anakaranın güneybatısından başlar ve Güney Amerika'ya dek uzanır. Güney Amerika'nın batı kıyısında, Amazon Denizinin kanallarından geçerek (bugün burası Amazon bataklığıdır) Doğu Afrika'ya yönelmiş ve muhtemelen Atlantis'in güney kıyıları boyunca çok sayıda mola vermiştir. Bu hattın kolonicileri siyah ırklardı, yani zenci ve zenciye benzer kişilerdi. Pasifik'te, Melanezya'da (Güneybatı Pasifik Adaları) halen bu kişilerin uzak akrabaları yaşamaktadır. Siyahlara ek olarak bir de beyaz ırk vardı. Karalar ya da Karyalılar olarak biliniyorlardı ki bunlar günümüz Yunanlarıdır.

Mu'dan çıkan, ama Amerika'nın ötesine geçmeyen çok önemli üç doğu hattı daha vardı: İlki, Nevada civarında, ikincisi Meksika Vadisinde, üçüncüsü ise Peru'da son buluyordu. Yukarıda bahsi geçen kanallar hâlâ varlığını sürdürmekle birlikte kesik kesik ve perişan haldedir. Titikaka Gölü civarında, And Dağlarının zirvelerinde gözlenebilirler.

Mu'dan doğuya uzanan kolonileşme hatları

KUZEY AMERİKA'NIN TARİHÖNCESİ MEDENİYETLERİ

Tarihöncesi medeniyet kalıntılarının yaklaşık olarak nerelerde bulunduğunu gösteren geleneksel bir Kuzey ve Orta Amerika haritası çizdim. Tek çember tek bir medeniyete; iç içe iki çember iki medeniyete; iç içe üç çember ise üç ya da daha fazla medeniyete işaret etmektedir.

Alaska'dan Horn Burnuna dek son derece eski halkların kalıntılarına rastlanmaktadır. Özellikle önemli bir gerçek ortaya çıkmaktadır: *Sahil şeridinde yakın bölgelerde çok eski insan kalıntılarına rastlanmamaktadır.* Bu konuya ilerde değineceğim.

Tarihöncesi Kuzey Amerika

- Tek bir medeniyetin kalıntıları
- ⊙ İki medeniyetin kalıntıları
- ⊙ Üç ya da daha fazla medeniyetin kalıntıları
- ⊕ Mu'dan muhtemel çıkış yolları

Batı eyaletlerinde üç ya da dört medeniyetin kalıntıları mevcuttur. Bunlardan biri hariç tümü doğal felaketler sonucu yok olmuştur. Geriye kalan tek medeniyet ise batı sıradağlarının yükselmesiyle ortadan kalkmıştır. Utah, Nevada, New Mexico, Arizona, Colorado, Meksika ve Orta Amerika, günümüz arkeologları için üzerinde çalışılacak en verimli bölgelerdir. Dünyanın başka hiçbir yerinde incelenecek bu kadar çeşitli malzeme yoktur. Dahası, bu arkeolojik hazineler arasında insanla ilgili en eski kalıntıların bazıları da vardır. Üçüncü Zamana dek uzanan bu kayıtlardan bazıları muhtemelen Miyosen Dönemine dek gitmektedir. Bu kalıntılar saç sakalı ağarmış insanlara benzerler. Anlatılan öyküleri dinleyecek ve bunları aslına sadık bir şekilde aktaracak zeki, sempatik ve inançlı öğrencileri beklediklerini söyleyebiliriz. Öğrenciler onların kırıksık ve yıpranmış yüzlerindeki yazıları okuyabilmeli ve bunları zekice yorumlayabilmelidirler. Kandırılıp sırları ellerinden alınamayacak kadar yaşlı ve saygındırlar. Onlara zihinleri açık, söyleyeceklerini alabilecek bir anlayışla yaklaşılmalıdır. Dillerini ve alfabelerini biliyor olmak gerekir. Bu medeniyetlerin varlığına ilişkin kanıtlar çakmaktaşıdan yontulmuş ok ve mızrak uçlarından, nadide çanak çömlek, mücevher ve resimlere, hatta beton ve taştan inşa edilmiş büyük şehirlere dek uzanır.

KUETZAL ÜLKESİ

Kuzey ya da Orta Amerika'ya yerleşmiş ilk halk olan Kuetzallardan geriye efsaneler dışında hiçbir şey kalmamıştır, ama elbette insana ait en eski kalıntılar arasında, bizim bilgimiz dışında Kuetzallara ait bazı şeyler olması da mümkündür. *Kayıp Kıta Mu'*da Kuetzallarla ilgili çok sayıda efsaneden birkaçından bahsetmiştim. Burada bunlara ilişkin birkaç eklemeye bulunacağım.

Orta Amerika'ya 1890'larda yaptığım gezi sırasında, Kızılderililerden Honduras ve Guatemala'nın sık ormanlarında *sarışın beyaz Kızılderililere* ait köylere hâlâ rastlandığını öğrenmiştim. Bu Kızılderililerden biri bu köylerden birinde haftalarca yaşadığını da iddia etmişti. Kuetzallar hakkında onlardan duyduğum en sahici bilgileri edinmişti. Dilleri Maya diliydi ve kral Kuetzal yenilip devrildiği zaman ormanlara kaçmış olanların soyundan geldiklerini iddia ediyorlardı.

PİGMELER

Yukatan hakkında yazmış çok az yazar Pigmelerden bahsetmiştir. Fakat geride bıraktıklarına bakacak olursak, küçük ama önemli bir halk olmalıydılar, zira doğu Yukatan sahili boyunca ve bu sahile yakın adaların birçoğunda, Pigme evlerini ve küçük tapınakları görmek mümkündür. Bu bölgenin yerlileri arasında, çok uzak geçmişte olmasa da bir zamanlar burada yaşamış olan Pigmeler hakkında birçok efsane anlatılır.

Meksika'nın Nisküte yöresinde ve başka yerlerde Pigmelere ait birçok taş kalıntı vardır. Onlara ait her şey minyatür boyutlardadır, mesela odalar küçük, tavanlar son derece alçaktır. Kozumet Adasında, yüksekliği sadece 91 santimetre, genişliği de 45,5 santimetre olan bir kapıdan girilen küçücük bir tapınak vardır. Giriş bölümü oldukça tipiktir. Peki, Amerika'da bu halkın soyu tamamen tükenmiş olabilir mi? Bana öyle olmadığı anlatıldı; İngiliz Honduras'ındayken, avcı ve araştırmacıların dağların karanlık vadilerinde bu insanlara hâlâ ara sıra rastladıklarını duydum. Boyları 90 santimetre civarındadır, koyu tenli ve çok uzun siyah saçlıdırlar. Maya dilini akıcı biçimde konuştukları söylenmektedir.

Üçüncü Bölüm

ANTİKÇAĞDA KUZHEY AMERİKA

Anakarada yaşayan halklar yeryüzünün farklı yerlerine yerleşmeye başladığında, ilk kolonilerin kurulduğu yerler Kuzey Amerika ve Doğu Asya olmuştur. Bu nedenle insanla ilgili ilk kayıtları Avrupa'da, Mısır'da ya da Babil'de değil, Amerika'da araştırmak daha doğru olur, zira Avrupa, Mısır ve Babil sonraki yerleşim bölgeleridir. İnsanın ilk kayıtlarını bu bölgelerde aramak, kuzusunu kolunun altında do-laştıran bir çobanın kayıp kuzusun peşinde dört dönmesine benzer.

Öncelikle zihnen, insanın Amerikan toprağına ilk kez ayak bastığı zamana gidelim ve muhtemel bir sahneyi gözümüzde yeniden canlandıralım. Varsayımımızı modern tarihe dayandırarak, Mu'nun medeniyetin başlangıç aşamalarında yayılmaya başladığını düşünüyoruz. O halde, kendimizi, Mu'nun, yani Anakaranın kıyılarından ayrılan eski bir gemide düşünmemiz gerekiyor. Mürettebatımız genç ve gürbüz maceracılar-dan oluşuyordu. Süt beyaz tenleri, mavi gözleri ve sarı saçları vardı. Gemileri Doğu denizine açıldıktan sonra, pruvasını güneşin doğduğu yöne çevirdiler. Mu'da ilk insanın ortaya çıktığı günden beri 100 bin sene ya da daha uzun zaman geçmiş ve bu süre zarfında nüfus o kadar artmıştı ki Anakaradaki topraklar sürekli artan nüfusu besleyemez hale gelmişti. Dolayısıyla bu

genç insanlar başka topraklar aramaya koyuldular. Acaba bulabilecekler miydi?¹

Anakarada onlara Kuetzallar deniliyordu, zira zehirli yılan Kuetzakoatl'ı Yaratıcının ve yaratılışın bir sembolü olarak seçmişlerdi.² Bir aylık yolculuktan sonra,³ gündüz güneşinin ışınları önlerinde uzanan ufku aydınlatırken, tayfalar dalgaların ötesinde alçak, kumlu bir sahille karşılaştılar. Sahilin ardında yine fazlaca yükseltisi olmayan, tepeleri yumuşak hatlar çizen bir ülke uzanıyordu. Sahile yaklaşırken gemilerinin pruvasını tekrar döndürdüler ve dalga almayan bir koya ulaşana dek sahil boyunca bir süre yol aldılar. Burayı geçtikten sonra kendilerini bir nehir ağzında buldular. Konaklayacak uygun bir yere varana dek içerilere doğru ilerlediler. Sonra gemilerini kıyıya çekip kamp kurdular. Kamplarından çıkıp çevreyi keşfetmeye başladılar. Burada kimselerin yaşamadığını ve yerleşmek için son derece uygun olduğunu gördüler. Sonunda Anakaraya müjdeli haberlerle geri döndüler.

Keşfettikleri ülke bugün verdiğimiz adıyla Amerika'ydı. Onların Kuzey Amerika'da ayak bastıkları yer ise bugünkü Meksika'ydı. Günümüzden *en az* 50 bin yıl önceydi, hatta bundan on binlerce sene önce de olabilir.

Kâşifler eve döndükten sonra, keşif gezileri düzenlendi ve böylece bu yeni ülkede düzenli kolonileşme başladı. Çok geçmeden büyük ve başarılı bir koloni ortaya çıktı. Başka kabileler

- 1 İnsanın dünyada ilk ortaya çıkışına ilişkin olarak verdiğim tarih çok uzun bir zaman öncesine işaret ediyor gibi görünmekle birlikte, Naacalların yazdığı iki tabletten alınmıştır. Buna göre, Mu battığı sırada insan 200 bin yıldır yeryüzündeydi. Birçok Doğu efsanesi de bu gerçeği doğrulamaktadır.
- 2 Eski kayıtlarda, Anakaranın çeşitli bölgelerinde, kabile ve halklara Yaratıcı ve yaratılış için kullandıkları ada göre ad verildiğini gördüm. Nagnalar bu konuda bilinen bir örnektir.
- 3 Öğrenebildiğim kadarıyla eskiler zamanı yıldızlara bakarak tespit ediyorlardı. Bu kitapta belirtilen tüm tarihler, eski yazmalarda çizimleri bulunan astronomi haritalarına dayalıdır.

kuzeye yerleşirken, ilk koloni güneye yayılarak sonunda Yukatan ve Orta Amerika'ya yerleşti. Bugünkü Guatemala, başkentlerini kurdukları ve kendilerine bir kral seçtikleri bölgeydi.

MEKSİKA VADİSİ

Yeryüzünde eski medeniyetlere sevdalı olanlar için Meksika Vadisinden daha çekici ve daha büyüleyici bir yer yoktur. Amerika'ya geldikleri ilk günden itibaren insanlık bu vadiye bir dizi trajedi yaşamıştır. İlk yerleşenleri ele alalım. Yıllar süren başarılı kalkınma, ilerleme ve yayılma döneminde büyük şehirler ve görkemli tapınaklar inşa edildikten sonra, okyanustan gelen muazzam bir dalga tüm ülkeyi yerle bir etmiş, şehirleri ve tapınakları yıkarak insan yaşamını tamamen sulara gömmüştür. Sular çekildiğinde geride bir kaya, çakıl ve kum katmanı bırakmıştır. Bütün ülkeyi kaplayan bu katman, şehir ve tapınak kalıntılarını da gömmüştür. O zamanlardan günümüze ulaşan eskilerin ilk büyük şehrinin kalıntıları, Meksika Kenti'nin 46,5 kilometre kuzeyinde yer almaktadır.⁴

Meksika Körfezi'nde bu ilk yerleşim sonrasında kurulan dört yerleşim daha olduğunu biliyoruz. Bunların hepsi de felaketler sonucunda yerle bir olmuştur. Sonuncu yerleşimden geriye taşlara işlenmiş yok edilemez yazıtlar kalmıştır. Bu tabletlerin 2.600 kadarını Niven ortaya çıkarmıştır. Bunlar daha önce bahsedilen yerleşime ait değildir. Bunlardan bir kısmını deşifre edilmiş halleriyle birlikte ileriki bölümde göstereceğim.

Bu medeniyetin nasıl sulara gömüldüğünü anlatan kısa bir aktarım, bugüne dek anlatılmış en ilginç ve en değerli jeolojik hikâyelerinden biridir.

Meksika Vadisi'nin altında yer alan bir gaz odası⁵ patladı; odanın çatısı çöktü ve üzerinde yaşayan tüm canlıları yok et-

4 Bkz. *Kayıp Kıta Mu*, İng. baskıda s. 206.

5 Bkz. *Kayıp Kıta Mu*, İng. baskıda s. 252.

ti. Okyanus dalgaları saldırıya geçti ve çöken toprağın oluşturuğu çukuru doldurdu. İşte Meksika Vadisi böylece sulara gömüldü. Bu çöküş korkunç yanardağ patlamaları eşlik etti, art arda depremler oldu. Toprak yarıldı, volkanlar ateş ve duman kusmaya başladı, lav ırmakları bütün ülkeye yayıldı. Ulaştıkları her yere ölüm ve yıkım taşıdılar. Bazı eski kraterler lav akıntılarıyla birlikte halen varlığını sürdürmektedir. Bunların bilinen örneklerinden biri Xitli krateridir. Lav akıntısı 40 kilometre uzağa, Meksika Kentinin diğer ucuna dek ulaşmaktadır. Akıntı yaklaşık 7,5 metre kalınlığındadır ve muazzam bir şekilde fışkırmaktadır.

Bu sulara gömölme felaketinin tarihini verebilmek için elimde yeterince veri yok. Bir Mısır tapınağının kayıtlarında, Orta Amerika'da 16 bin yıl önce böyle bir felaketin gerçekleştiğinden bahsedilir. Bu, bahsettiğimiz felaket olabilir de, olmayabilir de. Niven'ın bana sözünü ettiğı bir Aztek efsanesi tapınak kayıtlarını desteklemektedir. Efsane şöyledir:

Cortez'in Meksika'yı fethettiğı dönemde (MS 1521), bir Aztek rahibi kendisine şunları anlatmıştı: "Çok çok uzun zaman önce, büyük bir sel Meksika Vadisini kapladı ve tüm insanları boğdu. Bu öyle büyük bir tufandı ki Güneş bile sular altında kaldı ve dünyayı karanlık kapladı. Sonra, zamanla tanrılar yeni bir Güneş yarattılar ve bu yeni Güneş dünya tarihinde yeni bir çağı başlattı."

Bu tipik bir Aztek söylencesi olmakla birlikte, Aztek söylencelerinin bilinen süslü anlatım özelliklerinden yoksundur. Bu söylence iki ayrı efsaneden kaynaklanır: Biri Meksika Vadisi'nin sulara gömölmesi, diğeri de Anakaradaki Mu uygarlığının yıkılışı ve sular altında kalmasıdır.

Meksika Vadisinin yaşadığı felaket, Mu'nun batmasından çok önce meydana gelmiştir, zira vadi yeniden belirip insanların yaşayabileceğı bir yer haline geldiğinde birkaç kez yeni yerleşimler gerçekleşmişti. Mu "Güneş İmparatorluğu" olarak anılıyor ve dünyanın hâkimi olarak kabul ediliyordu. Mu

efsaneye göre Güneştir. Bu nedenle Mu sulara battığında Güneş de “sulara batmış” olur.

Güneş İmparatorluğu tüm dünyanın hükümdarıydı. Yasaları tüm halkları yönetirdi. Mu ortadan kalkınca, dünyadaki tüm yasalar da karmakarışık hale geldi. Her koloni ve koloni imparatorluğu için yeni yönetim biçimleri oluşturulması gerekti: Artık her biri kendi kendini yönetmek zorundaydı. Bu kuşkusuz “dünya tarihinde yeni bir çağın” başladığı anlamına geliyordu.

Mu’dan gelenlerin son kez bölgeye yerleşmesinden kısa süre sonra, Kuzey Amerika’nın batı bölgeleri boyunca büyük gaz kuşakları oluşmaya başladı ve bu sayede yüksek sıradağlar ortaya çıktı. Bu sıradağlardan biri batı, diğeri de doğu sahilinde olmak üzere Meksika boyunca aşağı doğru uzanınca ikisi arasında geniş bir vadi oluştu. Tüm bu sıradağlar yükselirken vadiyi de yüzlerce metre yukarı çektiler. Eğer bu dağların yükseldiği dönemde Meksika’da insanlar yaşıyor olsaydı, hemen hepsi ölürdü. Nitekim dağların ortaya çıktığı diğer bölgelerde durum bu olmuştur.

Meksika Vadisi boyunca gözlenen çeşitli olaylar hiç itiraza yer bırakmaksızın şunu göstermektedir: Kuzey Amerika’nın batı kanadındaki sıradağlar *11.500 yıldan daha yaşlı değildir*, en fazla o kadardır. Meksika’daki iki sıradağ Rocky Dağları ile Cascade Dağlarının devamıdır.

Meksika Vadisinin yatağı sular altında kaldığında kaya, çakıl ve kum katmanıyla kaplanmıştı. Okyanus suları batan toprak parçasının oluşturduğu çukuru doldururken, dalgaların getirdiği deniz kabukları da bu katmanların arasına karışmıştı. Belli ki ne su çok derindi, ne de toprak suyun çok derinlerine batmıştı, zira çok katı bir kaya katmanı meydana getirecek kadar basınç oluşmadığı gözükmemektedir. Bugün bu kaya formu Meksika’da *tepetate* adı verilen, kolayca ufalana-bilen, tamamlanmamış, olgunlaşmamış bir kayaç olan konglomera biçiminde görülmektedir. Bu *tepetate* kayaları yalnız-

ca vadinin kendisinde değil, onu çevreleyen dağ yamaçlarında da karşımıza çıkmaktadır. Mısır kayıtlarında bu kayaların yaklaşık 16 bin yıl önce ortaya çıktığı belirtilmektedir. Ne kadar süre sonra tekrar ortaya çıktıklarını bilmek mümkün değildir, fakat kayanın niteliğine bakarak –eğer bu şekilde bir yargıya varmak mümkünse– suyun altında görece çok uzun zaman kalmamış olduğu söylenebilir.

Toprak yeniden su üstüne çıktığında, orada yeni bir medeniyet kuruldu. Fakat bu medeniyet de okyanustan gelen dalgaların altında kaldı. *Meksika Dağlarının yakın tarihli olduğu* böylece kanıtlanmaktadır. Meksika Dağlarının yakın döneme ait ve dahası Kuzey Amerika batı sıradağlarının bir devamı olması, *Kuzey Amerika'nın batı bölgelerindeki tüm sıradağların yakın tarihli olduğunu* kanıtlamaktadır.

12 BİN YIL ÖNCE AMERİKA

Şimdi Niven'in Meksika'daki ikinci büyük keşfini ele alabiliriz. Niven, Meksika Kentinin 6-9 kilometre kuzeybatısındaki küçük mezra ve köylerde, yüzeyin 5-6 metre altında, bir başka tarihöncesi medeniyet daha keşfetti. Bulduğu birçok hazine arasında 2.600 kadar taş tablet de vardı. İnanılmaz derecede sıkıntı çekmeyi ve muazzam ölçüde çaba harcamayı göze alarak her birini ayrı ayrı inceledi ve sonuçları bana gönderdi. İlk çizimlerden birini bana gönderirken şöyle yazmıştı: “Gerek Amerikalı gerekse başka uluslardan birçok profesör [çoğunun adını zikrediyor] ve onlarca başka uzman, bunların daha önce gördüklerine hiç benzemeyen semboller olduğunu düşünmektedir.”

Avrupa'da ya da Amerika'da önde gelen arkeologlarımızdan hiçbiri bu tabletlerden bir tekini bile deşifre etmeyi başaramamıştır. Aslında bu hiç de şaşırtıcı değildir, zira üzerinde altı-yedi bin yıllık yazılar bulunan bir tableti deşifre etmek onlar için imkânsızdır. Bunları okuyabilmek için Mu'nun, yani

Anakaranın dilini, sembollerini, alfabe ve kozmogonisini bilmek gerekir. *Tüm eski yazıların anahtarı Anakara Mu'da saklıdır.* Benim gördüğüm en eski yazılar ya dinsel ya da bilimsel bir nitelik taşımaktadır. Bunların bir kısmı yalnızca Mu'dan bahsetmektedir. Anakara alfabesi 16 harften ve çok sayıda çift ünlüden oluşmaktadır. Her harfin kendisini ifade eden üç ayrı sembolü vardır. Bunlardan ilki, saklı bir anlamı da olan hiyeratik harftir. İkincisi genel olarak kelimeler içinde kullanılmaktadır, üçüncüsü ise ya sıfat olarak ya da vurgulamak için kullanılmaktadır. Hiyeratik harflerin gizli anlamı sadece rahipler tarafından bilinmektedir, ama onların da hepsi bu bilgiye vakıf değildir. Çoğu durumda gizli anlam bir şeyi simgelemektedir: M Mu'nun, H Kutsal Dörtlünün alfabetik sembolüdür ve A da Yaratıcıyı, Yaratıcı Tanrıyı simgelemektedir.

Niven'ın bana gönderdiği tablet çizimlerini inceledikten sonra eski dostlarımı gördüm ve Naacal tabletlerinin anahtarlarının genelde bu yazılara da uygulanabileceğini anladım. Bu tabletler Amerika'nın tarihöncesi geçmişine ait, *telaffuz edilen ilk sözcüklerdir.*

Niven tabletlerle birlikte, çok sayıda yontma taş kafa da buldu ve bunlardan bazılarını bana gönderdi. Eğer bunlar gerçekten de halkı tasvir ediyorsa, bugün onlarla hiçbir ortak yanımız olmadığını söyleyebilirim. Anlaşılan o ki Niven bu insanların Moğollara benzediğini düşünüyor. Fakat bana göre kaba bir Sami görünümüne sahipler. Kulağa garip gelebilir belki ama bazı tabletlerde söz edilen din anlayışı, yakın tarihte Babil'de bulunan tabletlerde söz edilen din anlayışıyla aynıdır.

Niven bu tabletleri genelde sunak çevrelerinde bulmuştu. Her biri bir kil katmanıyla sıvanmış haldeydi, belli ki sembollerin renklerini korumak amaçlanmıştı. Sunakların civarında bulunmuş olmalarına bakarak şunu söyleyebiliriz: Kutsal kalıntılar olmaları ve bunlara sahip olduğunu keşfettiğimiz halkların yaşadığı dönemden çok daha eski çağlara ait olmaları muhtemeldir.

Bu tabletlerin bazılarını deşifre edip okuduktan sonra, büyük kısmının, Mu'nun Kutsal Yazılarından alıntı ve cümleler olduklarını anladım. Çoğu yerde içrek sembollerin ya da tapınak sembollerinin kullanıldığını saptadım. Bu konuda, henüz tatmin edici bir cevap bulamadığım tuhaf bir durumla karşı karşıya geldiğimi söylemeliyim.

1. Bu tabletlerin büyük kısmı işçilik açısından fazlasıyla kabadır. Çizimler ve işlemler çırak işidir. Diğerleriye kusursuz çizim ve işlemlere sahiptir ve usta işi oldukları bellidir.

2. Tabletler biçimli değildir. Şekilleri son derece düzensizdir. Boyutları da öyledir; denizden rastgele toplanmış pürüzsüz taşları andırmaktadırlar. Çizimler, taşın şekline uyacak şekilde çizilmiştir.

3. Tasarımlar, bazen son derece kaba olmakla birlikte, eski-lerin Büyük Güçlerin köken ve işleyişleri konusundaki anlayışlarına dair derin bilgiye sahip olan fevkalade eğitilmiş zihinlerin varlığına işaret etmektedir. Yaşam ve yaşamın kökeni konusunda kusursuz bilgilere sahip olduklarını da eklemek lazımdır. Bu medeniyet hiçbir şekilde ilkel değildi. Aksine bilim konusunda bizlerden çok çok ileriydiler. Bugün kökenine dair bilgi sahibi olmadıkları için bilginlerimizin "enerji" olarak adlandırdığı Kozmik Güçler hakkındaki bilgileri belli ki eksiksizdi. *Bu tabletleri ilkel bir medeniyet yazmış olamaz.* Bu tabletler günümüz bilim dünyasının ancak yeni yeni vakıf olmaya başladığı ve modern insan tarafından henüz öğrenilmemiş ve özümse-nememiş olan *derin bir bilim* hakkındaki bilgileri içermektedir.

O halde, bazı örneklerde son derece kaba biçimde yazılmış olan bu kadar derin bilgileri nasıl açıklayabiliriz? Çanak çömlekleri ve pişmiş toprak heykelcikleri usta işidir. Yazılar tuhaftır, fakat bunlar ne kadar tuhaf olursa olsun, Amerika'da en az 12 bin yıl önce yaşamış olanların anlayabilmemiz için bize ulaştırdıkları ilk sözcükleridir.

Bu tabletlerde, bu halkların yönetim şekli de anlatılmaktadır. Aşağıdaki deşifre edilmiş yazıları okuyan herkes, bu in-

İNGİLİZ	MU	MAYA	MISIR
A	○.◇.Λ.	○.◇.Λ.	⋈. I. ^.
B	■.□.	■.□.	□.■.■.
C	☞.☞.○.	☞.☞.○.	☞.
CH	□.☞.○.	□.☞.☞.	☞.
DZ	☞.○.	☞.○.	☞.
E	I. II.	I.	II.
H	□.□.⋈.	□.□.⋈.	□.□.⋈.
I	I. II.	I. II.	III. II.
K	△.△	△.○.	△.△.■.☞.
KH	○.		
KU	2.		
L	○.△.	○.△.	○. II. ✓
M	□.□.■.□.	□.□.■.	□.■.■.□.
N	☞.■. —.	☞.■. —.	■. —.
O		○	☞.
P	■.	■.□.8.	■.□.
PP	8.	8.■.	■.□.
SH	☞.☞.		
T	T.△.△	T.△.△.	☞.
TH	☞.	☞.	☞.
TZ		☞.	☞.
U	☞. U. V	☞. ☞. ☞.	☞.
X		☞. 2.	☞. □. ○.
Y	I II.	I. III. III.	I. III.
Z		☞. ■■■■.	

Mu, Maya ve Mısır alfabeleri

sanların din anlayışının ve kozmogonilerinin son derece ileri seviyede olduğuna kanaat getirecektir. Ayrıca neden söz ettiklerini gayet iyi bildikleri anlaşılmaktadır.

En önemli temalardan biri yaratılıştır; bu tema kaostan insanın ortaya çıkışına dek sistematik bir şekilde ele alınmaktadır. Şöyle yazmaktadırlar: “Başlangıçta her şey kaostu; evren sessizdi ve her şeye karanlık hükmediyordu.” Başlıca sembolleri, yaratıcının tektanrı ya da kolektif sembolü olan Güneşti. Dinleri tektanrııcıydı. Yalnızca tek bir Yüce Varlığı tanıyorlardı ve ona kolektif bir sembol aracılığıyla tapıyorlardı. Yüce Varlığın, yani Yaratıcının çok sayıda sıfatı bulunuyordu ve bunların her biri ayrı ayrı simgeleniyordu. Anlaşılan o ki, bu sıfatların *tek bir Yüce Varlığın güçleri* olduğuna büyük vurgu yapılıyor.

Komünist bir yönetim biçimleri vardı. Tüm mahsul, yasalara göre paylaştırılıyordu. Paradan söz edildiğine hiç rastlamadım. Para kullanıp kullanmadıkları konusunda net bir şey söyleyemeyeceğim.

Bu kitap boyunca, özellikle de çevirilerde, Tanrı sözcüğünü Yaratan yerine kullanmaktan kaçındım, çünkü Tanrı sözcüğü eskiler için Yaratan anlamına gelmiyordu. Bunu açıkça belirtmek için, Tanrı sözcüğünün kökenini ele alacağım.

TANRI SÖZCÜĞÜNÜN KÖKENİ

En eski yazılarda bile tanrı sözcüğüne rastlanmaktadır. Şu tanrı, bu tanrı şeklinde geçmektedir. Genel olarak, Kaldelilerde “tanrı Belmarduk” ya da Mısırlılarda “tanrı Tot” örneğinde olduğu gibi tanrıya isimler verildiğini görüyoruz. Eskiler bununla Yaratanı kastetmiyorlardı: Onlar için, Yaratan en yüce idi. Tanrı sözcüğüyle kastettikleri şey, Yaratanla birlikte ortaya çıkan bir *kozmik güçtü*.

Eski yazılarda bir tanrı ile bir tanrıçanın evlenip bir şeyler ürettikleri ya da başardıkları konusuna çok sık rastlarız. Eski-

ler, bir şeyin yaratılması için iki kozmik güce ihtiyaç olduğunu çok iyi biliyorlardı. Kutsal Yazılarda öğrendikleri buydu. Bu yazılarda onlara, yaratılışın *iki gücün birleşik eylemi* olduğu öğretiliyor ve gösteriliyordu. Yaratılış iki gücün birleşik eylemi, bir araya gelmeleri ya da birbirleriyle temasa geçmeleriyle gerçekleştiğinden, halk arasında tanrıların evliliği şeklinde sembolize edilmiştir: iki gücün evliliği. Evlilik örneği, büyük olasılıkla sıradan insanların bu olayı daha iyi anlamasını sağlıyordu. Mesela A tanrısının B tanrıçasıyla evlendiği ve C'yi ürettiklerinin öğretildiğini görürüz. Kutsal Yazılarda aynı olayın tapınak dilinde de ifade edildiğine rastlıyoruz. Bunlar Yaratılış Emirleridir. “Güneşin okları dünyanın oklarıyla⁶ buluştu.”

Bu örnek, tapınak metinlerinden alınmıştır, sıradan insanlara bu şekilde öğretilmiyordu. Rahipler sıradan insanların anlayabileceği hale getirmek için bu güçleri tanrılar şeklinde simgeselleştirmişlerdir: İlk dört tanrı, Dört Büyük Birincil Güçtü.

İnsanlık tarihinin daha ileriki döneminde, maddi bedenlerini terk etmiş insan ruhları da Mısırlıların eğitim tanrısı Tot'ta olduğu gibi tanrılar listesine eklendi. Bu aslında hiç de yersiz değildi, zira eskiler, insana yaratılış sırasında Kozmik Güçler verildiğini, bu güçlerin ruhun kontrolü altında olduğunu ve ruhun maddi bedeni terk ederken Kozmik Güçleri de beraberinde götürdüğünü çok iyi biliyorlardı. Bu nedenle, insanın Kozmik Güçler içeren ruhu da, doğru biçimde tanrılar listesine eklenmişti. Daha ileriki tarihlerde, Yaratanın adlarına tanrı kelimesinin de eklendiğini görüyoruz. Benim bulabildiğim ilk örnekler Kutsal Kitaptadır. Orada Yaratana, Tanrı ve Rab Tanrı şeklinde hitap edilir. O günden beri en yaygın adı bu olagelmıştır.

Yaklaşık 2500 yıl öncesinden tekrar günümüze dönelim. Bizim bilginlerimiz, eski dönemlerin tanrısı ile bugünkü

6 Ok, mızrak ya da kargı şeklinde okunabilir.

Tanrı arasındaki farkı anlayamadıkları için, eskilerin, tüm tanrılarını birer Yaratan olarak gördüklerini ve dolayısıyla çok sayıda tanrı üretip taptıklarını zannetmişlerdir. Böylece bilim öyle bir karmaşaya yol açmıştır ki, sıradan insanların bu konuya olan yaklaşımı alabildiğine kısıtlı ve dar görüşlü hale gelmiştir. Ama bu insanlık tarihinde yeni bir durum değildir.

Meksika, Batı Hint Adalarında ve civarındaki volkanik koşullar

- Kuzey Amerika Bölümü, Büyük Pasifik Kuşağı
- ++++ Amerika ve Batı Hint Adalarından geçen Büyük Merkezi Kuşak
- Meksika Kenti
- ※ Niven'in ilk bulgusu
- × Niven'in ikinci bulgusu

MEKSİKA VE CİVARINDA VOLKANİK KOŞULLAR

Bu bölümü bitirmeden önce, Meksika Vadisinin okyanustan gelen felaket dalgalarına neden bu kadar çok maruz kaldığını açıklamam doğru olur. Gerekli açıklamaları vermek için yeterli olacağını düşündüğüm bir harita çizdim. Kuzey yönünden güney yönüne doğru uzanan kesik çizgiler, yer kabuğu üzerindeki en büyük gaz kuşakları bölgesi olan Büyük Pasifik Dairesi Gaz Kuşağı'nın⁷ paralellerini ya da bölümlerini oluşturuyor. Meksika'nın batısında, okyanusun altında bu Gaz Kuşağının üç paraleli (ya da bölümü) görülmektedir. Aynı kuşağın diğer iki bölümü de toprağın altında ilerlerken gösterilmektedir. Doğudan batıya, dünya çevresini çepeçevre dolaşan Büyük Merkezi Gaz Kuşağının iki bölümü gösterilmiştir. Bu kuşağın Pasifik Okyanusunda başlayıp, Yukatan ve Orta Amerika'da ikiye katlanan ve kıtayı terk ettikten sonra yeniden incelen çok sayıda paraleli, bölümü ve çıkıntısı vs. bulunmaktadır.

Bu kuşaklar ülkenin üzerine bir felaket dalgası gönderirken, her çeşit gaz sıkışmasını da meydana getiriyorlardı. Bu kuşaklar oluşmadan önce çok sayıda gaz odasının patlaması gerekiyordu. Okyanusun altında kalanların hepsi patlama öncesinde çatıları yükselirken ülkeye felaket dalgaları gönderdiler. Dağların yükselmesinin sebebi bu kuşakların toprak altında kalan kısımlarıdır.

7 Bkz. *Kayıp Kıta Mu*, İng. baskıda s. 252

Dördüncü Bölüm

MEKSİKA VADİSİNDEKİ TAŞ TABLETLER

Bu eski tabletlerin keşfi konusunda William Niven’in bana bizzat gönderdiği açıklamadan daha iyi ve daha sahici bir açıklama olamaz.

NIVEN’İN BULGULARI

“Meksika Vadisi’nin İspanyollarca fethedildiği günlerden bu yana, merkezde Meksika Kenti olmak üzere 80 kilometreye 80 kilometre genişliğinde bir alan, arkeolojik hazine arayanlar için gerçek bir cennet olmuştur. Takvim Taşı, Tizok Monoliti ve Azkopotzalko bölgesinin gizemli yazılar içeren tabletleri de dahil olmak üzere, burada bulunan eserlerin dünyada benzeri yoktur. Benim bu bölgede bilimsel dünyanın da fazlasıyla dikkatini çeken yazılı Taş Tabletleri bulmamın hikâyesi şöyle gelişti:

“1910 yılında, Guerrero Eyaleti’nin bilinmeyen ve kimse-
nin oturmadığı kısımlarındaki eski harabe kentlerde yaptığım araştırmalar sonrasında Meksika Kentine döndüğümde, pişmiş toprak heykelcikler vs. satan yerli Kızılderililer beni sık sık ziyaret etmeye başlamışlardı. Bunları, başkentin 40 kilometre kadar uzağındaki San Huan yöresinde yer alan Teotihuakan’daki Güneş ve Ay Piramitleri civarında bulduklarını söylüyorlardı, ama bu ‘tierra’ya (topraklara) gidip gelmenin bir saatten biraz daha uzun sürdüğünü de ağızlarından kaçır-

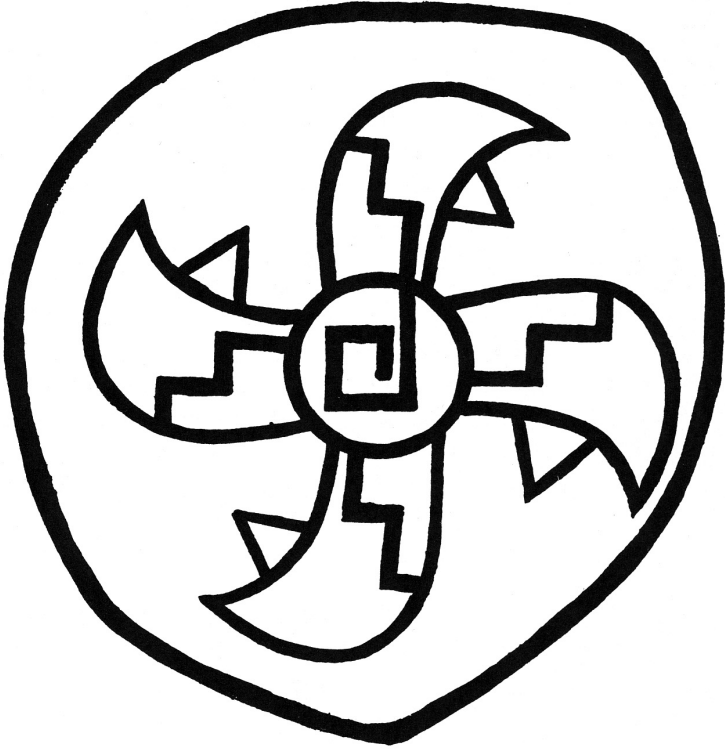
muş bulundular. İçlerinden birine, satmak için getirdiği 'idolito'ları bulduğu gerçek yeri bana gösterdiği takdirde, beş pezo (2,5 dolar) vermeyi teklif ettim, o da memnuniyetle kabul etti.

"Ünlü taş tabletlerin ilkinde ise 1921'de, Amantla'ya yakın küçük bir köy olan Santiago Ahuizoktla'daki kazılar sırasında yerin 4 metre kadar altında rastladım. Bu keşif o kadar benzer-siz ve o kadar şaşırtıcıydı ki, bu tabletlerden daha fazla bulmak için yanıp tutuşmaya başladım. Bu amaçla, 5 bin hektarlık bir alan dahilindeki bütün kil çukurları, kum çukurları ve *tepetate* ocaklarında sistemli bir araştırma yapmak için kolları sıvadım. Hummalı çalışmamın ödülünü ise, üç yıl geçmeden, 1923 Aralık ayında aldım. Bu gizemli tabletlerden yaklaşık 975 adet bulmuştum (bugün ise sayıları 2.600 civarındadır).

"Bu tabletlerin en önemlilerinin çoğu Ahuizoktla'da, kırmızı ve sarı renkte boyanmış yassı bir heykeli olan bir sunağın altında ve çevresinde bulunmuştu. Kullanılan boyalar daha çok demir oksitten elde edilmişti. 1924 yılında Carnegie Enstitüsünden Dr. Morley, yazılı taşlar ve sunak üzerinde görülen garip sembolleri Meksika'da ya da başka bir yerde daha önce hiç görmediğini belirtti."

William Niven'ın anlattığı hikâye son derece ilginç olmakla birlikte, bu eski taş tabletlerin anlattığı öyküler daha da ilgi çekici gözükmektedir. Amerika'nın tarihöncesi geçmişini anlatan bu sözler modern insan tarafından anlaşılabilen ilk sözlerdir.

Bu tabletlerin yaşını 12 bin yıldan daha yakına taşımam mümkün değil, fakat çok daha eski olmaları mümkündür. Üzerlerinde tam yaşlarını ya da hiç değilse yaklaşık yaşlarını belirlemeye yarayacak hiçbir şey bulunmuyor. Amerika'da insanın tarihini bir yerlerden başlatacak olsak, en azından 50 bin yıl, hatta belki de 100 bin yıldan da öncesine gitmek gerekiyor. Jeolojik kayıtlar, Kuzey Amerika'da 50 bin küsur yıl önce son derece ileri bir medeniyetin var olduğunu göstermektedir. Taştan ve betondan yapılmış muazzam kentler, çok güzel çanak çömlekler, göz kamaştırıcı mücevherler ve harikulade freskler.

1231 numaralı tablet. Evrensel hareketin Anahtarı.

EVRENİN ANAHTARI

Bu tablet, hareketle ilgili bütün bilimler için bir "Rozetta Taşı" dır. Niven'ın 2.600 tableten oluşan koleksiyonu içindeki en kıymetli tabletin bu olduğunu düşünüyorum.

Bu taşın üzerinde 100 bin yıldır Kutsal Dörtlü olarak bilinen sembolik bir figür yer almaktadır. Bu yazıda Kutsal Dörtlünün kökeni ve işleyişi anlatılmaktadır. Bu Büyük Kutsal Dörtlülere eskiler birçok farklı isim vermiştir ve bunlar eski çağlardan buyana insanlığın din anlayışında hep önemli bir yer tutmuştur, bugün de tutmaktadır.

Kutsal Dörtlüyü anlatmak için kullanılmış otuz küsur isim bulunduğunu tespit etmiş olmama karşın, bunlardan hiçbirini bana Kutsal Dörtlünün ne olduğunu anlatmamaktadır. Oysa bu tablet anlatmaktadır. *Bunlar Yaraticıdan kaynaklanan Dört Büyük Birincil Güçtür.* Bu dört güç ilk olarak tüm evrendeki kaostan nizam ve intizamın evrilmesini sağlamıştır. İkinci olarak, Yaraticının emriyle her şeyin yaratılmasında yönetici konumuna geçmişlerdir. Üçüncü olarak da, her şey yaratıldıktan sonra, kendilerine Evrende fiziksel âlemin sorumluluğu verilmiştir. Bu da açıkça göstermektedir ki *Güçlerin Kökeni Yaraticının kendisidir.* Diğer tüm güçler bu dört güce nazaran ikincil ve bağımlıdır. Atomlar güçleri yaratırlar; atomların hareketi ise, Büyük Dörtlüye bağlıdır.

1'DEN 10'A KADAR SAYILARIN NAGA VE MAYA DİLLERİNDEKİ GİZLİ ANLAMLARI

SAYI	NAGA	MAYA	İÇREK ANLAMI
1.	Hun.	Hun.	Evrensel Bir
2.	Cas.	Ca.	İkili Tanrı
3.	Ox.	Ox.	O ki gücüyle sebep olandır
4.	San.	Can.	Dört Güçlüler
5.	Ho.	Ho.	Ortaya çıkmak
6.	Uac.	Uac.	Kaostan düzen doğurmak
7.	Uuc.	Uuc.	Yaratmak ve
8.	Uaxax.	Uaxax.	İnsanı doğurmak, onu iki ayağı üzerine dikmek ve
9.	Bolan.	Bolan.	Parçalarının kendiliklerinden dönmelerini sağlamak
10.	Lahun.	Lahun.	O, birdeki ikidir.

Görüldüğü üzere yukarıdakiler insanın yaratılışıyla ilgilidir. 10 sayısı, Yaraticının sayısıydı ve ağza alınamayacak kadar kutsal olduğu kabul ediliyordu. Onun yerine her zaman La-

hun sembolü kullanılırdı. 10 sayısını dile getirmekten daha da çok kaçınmak için eskiler sayılarını 20'ye dek beşerli kısımlara ayırmışlardı. Böylece on demek iki kere beş demektir; on beş demek üç kere beş, yirmi demek ise dört kere beş demektir.

İLK ÇİFT: ERKEK VE KADIN

Kadının nasıl dünyaya geldiği hep merak konusu olmuştur. Kadının ortaya çıkışı konusunda birçok efsane bulunur, ama hepsi de semboliktir. Bize kesin bir şey söylemezler.

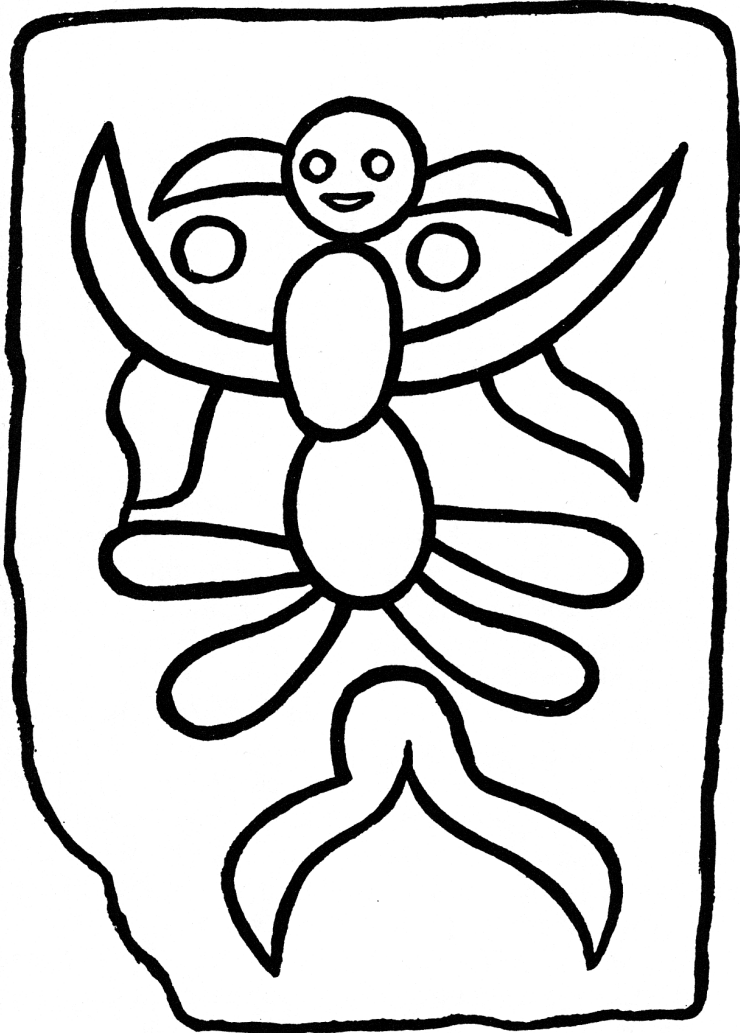
Kutsal Kitap Efsanesi: "Sonra Rab erkekten bir kemik aldı ve kadını oluşturdu."

Polinezya Efsanesi: "O, erkeğin kemiklerinden biriyle bir kadın yaptı ve ona Evi [Havva] adını verdi."

Çin, Lao Tzu, MÖ 500: "Akıl Tao biri üretti. Bir, iki oldu; iki, üçü üretti ve üç de tüm ölümlü varlıkları üretti."

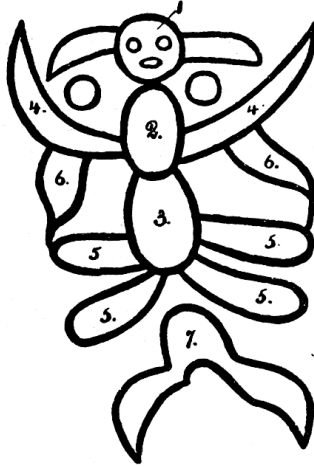
Eski Yunan, Platon: "İnsanlar, başlangıçta erkek ve kadın bir bedende birleşmiş şekilde yaratıldılar. Dört kolları ve dört bacakları vardı. Bedenleri yuvarlaktı, kol ve bacaklarını hareket ettirerek yuvarlana yuvarlana ilerlerlerdi. Gel zaman git zaman, tanrılara saygı göstermez oldular. Kurbanlarını adamaz oldular. Hatta tanrılara saldırmak ve onları devirmek üzere Olimpos Dağını kuşatma tehdidi savurdular. Tanrılardan biri şöyle dedi: 'Hepsini öldürelim! Tehlikeli olmaya başladılar.' Bir başkası ise şöyle dedi: 'Hayır, daha iyi bir fikrim var; onları ikiye böleceğiz. Böylece sadece ikişer kol ve bacakları olacak. Yuvarlanamayacaklar, yuvarlak da olamayacaklar. Sayıları ikiye katlanacak ve iki kat daha fazla kurban sunacaklar ve en önemlisi, her iki yarı da birbirine bakmaktan kendini alamayacak ve bizi rahatsız etmeye vakit bulamayacaklar.'"

Tüm bunlara, Niven'in 1584 numaralı tabletinde yer alan bir başkasını daha ekleyeceğim. Bu tamamen Amerika kökenli ve son derece eski; 12 bin yıldan daha gerilere uzanıyor.

Niven'ın koleksiyonunda, kadının yaratılışını gösteren
1584 numaralı tablet.

Bu tablet, Kutsal Yazılardaki bir pasajın resimli anlatımıdır ve yedinci emrin yerine getirilmesinden (insanın yaratılışı) hemen sonra gelir. Bu tablet ilk *çiftin* yaratılışını açıklar: Kutsal Kitaptaki Âdem ile Havva; Çinlilerdeki “birin iki oluşu”.

Resmin çözülmesi ve çevirisi.

Şekil 1: Bu şeklin *başı* bir insana aittir. Gözbebekleri çizilmemiştir, dolayısıyla uyku halindedir (eskiler için uyku bizim ölüm dediğimiz şeyle aynıydı). Bu nedenle bu baş ölü bir insana aittir. Baştan dışarı doğru açılan iki güç gösterilmiştir. Başın altında, her iki tarafta birer daire bulunmaktadır: Yaratıcının sembolüdür. İki tane olduğu için, ikili ilke söz konusu demektir.

Şekil 2 ve 3: *Beden* iki Kozmik Yumurtadan oluşmuştur. Bunlar birleşik olduğu için, ikili ilkenin bedende bulunduğunu ima eder. Yukarıdaki yumurta, bedenin üst yarısı, *yalnızca güçleri üretir* şekilde gösterilmiştir. Üreme gösterilmemiştir. Bu nedenle eril ilkeyi simgelemektedir. Bedenin alt yarısı olan alttaki yumurtadan kozmik yumurtaların çıkmak üzere oldukları gösterilmektedir.

Şekil 5: Kozmik Yumurtalar üremeyi simgelemektedir. Bu nedenle bedenın alt yarısı dişil ilkeyi simgelemektedir.

Şekil 6: Güçler. Tali Güçlerin burada eril ilkededen çıktığı ve dişil ilkededen gelen Kozmik Yumurtalara girdiğı görölmektedir. Böylece üremenin gerçekleştirilmesi için eril ve dişilin bağlantı içinde olma gerekliliğı gösterilmektedir.

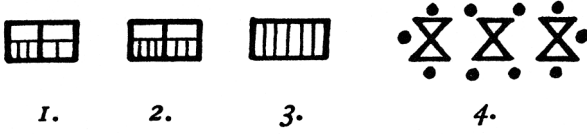
Şekil 7: Kısaçlar ya da Kesiciler. Birbirine doğru kapanan iki güç, kesme ya da ayırma işlemini simgelemektedir. Bu güçler, *birinci* adamın bedenini oluşturan iki Kozmik Yumurtayı birbirinden ayırır ve onun parçalarından iki ayrı beden oluşturur. Bunlardan ilkinde eril, diğesinde de dişil ilke bulunmaktadır.

Açıklama: Yaratılan ilk insan ikili ilkeye sahipti. Yaratıcı yanına gelmek için onu uykuya (ölüme) yatırdı ve o uyku-dayken iki ilke birbirinden ayrıldı ve ilk insan iki olarak uyandı: Birinde eril, diğesinde ise dişil ilke bulunuyordu. Bu işlem, üreme ve insan soyunun devamlılığı için yapılmıştı.

MÖ 2000'lere kadar ve belki daha sonra da, Mısır kozmogonisinde, yukarıda anlatılanların, yani ilk insanın ikili ilkeyle yaratılmış olmasının güçlü bir yansıması olduğı görölr. Platon, Mısır'da bulunduğı sırada Mısır'ın Kutsal Gizemlerini öğrenmiş Yunan filozoflarından biriydi. İlk insanla ilgili bilgileri burada öğrendiğı ve bunun ardından, sıradan insanlar için, yuvarlanarak yürütenler hakkındaki eğlenceli hikâyeyi yazdığı söylenemez mi?

İLK ÇİFT VE ONLARIN SOYUNDAN GELENLER: İNSAN TÜRLERİ

William Niven'ın 150 numaralı Meksika taş tableti, insanların yerküreyi nasıl ve hangi kaynak aracılığıyla doldurduğunu anlatır. Kullanılan yazı eski içrek sayısal alfabe ya da yazıyla kaleme alınmıştır. Bu tablette şöyle der:

"Yaratıcı, biri *yarattı*. Bu bir, iki *oldu*." (Şekil 1)

"İki üçü *üretti*." (Şekil 2)

"Bu *üçten* insanlığın *tamamı* meydana geldi." (Şekil 3)

Aynı efsane, az çok değişik biçimlerde –bu değişiklikler hiç de önemli değildir– tüm eski halkların yazılarında da karşımıza çıkar. Niven'in tableti 12 bin seneden daha eskidir. Tüm eski metinlerdeki efsaneler, ilk çiftin beyaz derili olduğu konusunda da ısrarlıdır. İlk insan çifti beyaz derili olduğuna ve tüm insanlık onlardan türediğine göre, bugünkü tüm insanların da beyaz derili olmaları gerekeceği gibi bir sonuçla karşı karşıya kalırız. Oysa insanların deri renkleri süt beyazından kömür karasına ve arada kahverengi ile sarının tüm tonlarına dek farklılık göstermektedir.

Mu'nun battığı günlerdeki kayıtlar şunları söylemektedir:

Mu'da yaşayan insanlar, on farklı kabile ve insan türüne ayrılmıştı (Şekil 4). Birbirine tıpatıp benzeyen tek bir çiftten on farklı türün ortaya çıkmasının nedeni ne olabilirdi?

Naacal yazılarının bu olguyu nasıl açıkladığını aktaracağım; ama benim bunları en ince ayrıntılarına dek, özgün anlamlarına uygun şekilde çevirip çeviremeyeceğim apayrı bir konudur. Sözcükler eskimiş ve kullanılan isimler de artık ölmüş gözüküyorlar, zira modern dilde karşılıklarını bulamıyorum. Bu nedenle benim çevirim metnin aslını tam olarak yansıtmıyor olabilir, ama tüm ayrıntıların tamamen doğru olması da mümkündür. Çevirileri uzun yıllar önce yapmıştım. Bu çevirilere geçmeden önce şunu vurgulamam gerekiyor: Burada söz konusu edilen günümüz insan türleri ve ırkları değil, dünyanın İlk Büyük Medeniyetinin insan türü ve ırklarıdır ve bunlardan Mu battığı sırada kıtada var olan insanlar

olarak bahsedilmektedir. Hemen her durumda bugünkü insanlığın ırk ve türleri, dünyanın İlk Büyük Medeniyetini oluşturanların ya da Anakaradan kolonici olarak ayrılanların ırk ve türlerine bakılarak anlaşılamaz. İlk on kabilenin saf torunlarını bulmak için nereye gitmek gerektiğini bilemiyorum, belki bazı Pasifik Adaları olabilir. Avrupalı ve Amerikalılar onları buldukları ve onlara kendi anladıkları şekliyle medeniyet fikirlerini aktardıklarından beri bu “Güneş Çocukları” hızla ölmekte ya da yeni gelenlerle o kadar hızla karışmaktadırlar ki, tüm Polinezya ırklarının melezleşip değişmesi ancak bir zaman sorunu haline gelmiştir.

Eski insan türleri ve ırklarının modern tür ve ırklara dönüşmesinin nedenlerinden biri, karma evliliklerdir. ABD ve Brezilya bir örnektir. Ülkelerin fethedilmesini karma evliliklerin izlemesi de bir başka örnektir. Fakat günümüzdeki ırk ve türlerin ortaya çıkmasının en büyük nedeni, dağların oluşmasından sonra yaşananlardır. Dağlar yerkürenin iç kısımlarından yüzeye doğru yükselirken bu bölgelerde yaşayan insanların çoğu ölmüş, bu felaketlerden sağ kalanlar şurada burada küçük topluluklar, tek tük aileler oluşturmuşlardı. Bu insanlar plato ve geniş vadilerin olduğu yerlere göçmüşler ve dağların arasındaki bu küçük alanlarda sıkışıp kalmışlardı. Başka çareleri yoktu, zira altlarında kalan topraklar yerleşime izin vermiyordu. Bu küçük toplulukların bir kısmı dağlarda varlıklarını sürdürmüş ve çoğalmışlardı. Sayıları iyice artınca küçük dağ vadilerine sığmaz olmuşlar ve geçen süre zarfında yeniden verimli ve yerleşime uygun nitelikteki aşağı bölgelere inmeye çalışmışlardı. Dağlar arasında sıkışmış vadilerde mahsur kaldıklarında varlıklarını sürdürmenin tek yolu yakın akraba evliliği yapmaktı. Bu yakın evlilikler kendine özgü bir aile türü oluşturmuş ve daha sonra da farklı bir ırk hâline gelmişlerdi. Bu söylenenler günümüz ırk ve türleri konusunda bir açıklama sunmaktadır, ama başlangıçtaki on türün nasıl ortaya çıktığını açıklamama-

maktadır. Bu türler geliştiği sırada yeryüzünde dağlar yoktu. Bu nedenle onların ortaya çıkışı dağlara bağlanamaz. Daha fazla teoriye bulaşmadan, yaşlı ve bilge Naacallere soralım. Onlar şöyle demektedir: “İnsan dünyaya ayak bastığından beri on kabile oluştu. Kalabalıklaşan insanlar yayılmaya başladılar. Bazı aileler çok uzak yerleşimlere gittiler; oralarında fiilen insanlığın geri kalanından yalıtılmışlardı. Sayıları o kadar azdı ki, bazen erkek ve kız kardeşlerin evlenip çocuk sahibi olmaları gerekiyordu. Bu yakın evlilikler tümüne bir aile benzerliği verdi ve böylece bir tür haline geldiler: Zaman, iklim, sıcaklık ve beslenme bunu tamamladı ve bir kabile olarak anılmaya başladılar.”

Eskiler hakkında daha derin bilgilere sahip olsaydım, yukarıdaki çeviriyi daha da geliştirebilirdim diye düşünüyorum. Bunu söylediğim için üzgünüm ama elimden gelenin en iyisi bu.

İNSANLARIN TEN RENKLERİ

İnsanların ten renklerinin nasıl ve neden değiştiği hep sorulagelmıştır ve bugün de sorulmaktadır. Biz 25-30 bin yıl öncesine gidelim ve kadim Naacaller bu konuda ne düşünmüşler, görelim:

“İnsanların ten renklerinin değişmesinde önemli olan nedenler çeşitlidir, ancak esas neden, Hayat Gücü ile deriyi oluşturan temel bileşenler arasındaki dengesizliktir. Bu dengesizlik, salgıladığı sıvılarda Hayat Gücünü barındıran ve bu salgıları deri de dahil olmak üzere bedenın çeşitli parçalarına kan yoluyla gönderen salgı bezlerinin aşırı ya da düşük düzeyde uyarılmasından kaynaklanır. Her salgı bezi, bedenın bazı kısımlarını denetler ve her bezde söz konusu güçten normal bir miktarda bulunur. Salgı bezlerinin salgılarını besinlerin niteliği belirler. Bu nedenle alınan besin belli bir bezin

kullandığı gücün aşırı ya da yetersiz düzeyde üretilmesine sebep olabilir; bunun sonucu olarak bu bezin salgıları tarafından taşınan güç, denetlediği temel bileşimin dengesini olumlu ya da olumsuz yönde bozabilir ve bunun sonucunda, temel bileşende biçim ya da renk düzensizlikleri (ya da ikisi birden) ortaya çıkar. Hayat Gücü, hücreleri görevlerini yapmak üzere uyarır. Güç fazla geldiğinde, hücreler gereksiz yere uyarılır ve fazla hızlı çalışırlar; dengeyi oluşturacak güç hacmi yetersiz kaldığında ise düzensizlikler meydana gelir. İnsanda bu yaşamsal denge bozukluklarından kaynaklanan temel düzensizlikler şöyledir: Bedenin boyutu, saçın niteliği, ten rengi ve bazı hallerde de yüz hatlarında görülen farklılıklar. Yaşamsal dengenin bozulmasının genel nedeni ise, sıcaklıkla birlikte alınan besinin niteliğidir.”

Daha önce de belirttiğim gibi, bu sert ve eski Naacal cevizi kırma konusunda elimden gelen budur. Tüm ayrıntıları doğru tespit etmiş olabileceğim gibi, bazı küçük ayrıntıları gözden kaçırmış da olabilirim, fakat tüm esas ayrıntılar konusunda yanlışım olmadığını düşünüyorum. Yukarıda aktarılanlar bir Naacal metninin (Hayatın Kökeni ve Hayat Nedir?) bir özetidir ve ömrümde okuduğum en harika metinlerden biridir. Mu yıkılmadan önce, Anakarada kabile adı verilen bu türlerin gelişimi ve kusursuzlaşması 100 bin yıldan fazla sürdü. Mu battığında ise bu tür ve renklerin birçoğu iyice farklı hale gelmişlerdi. Kafalarının şekli, yüz hatları, ailevi benzerlik ve karakteristikler, kanaatimce, esasen iç evlilikler sonucu ortaya çıkmıştı.

Güney Denizi ada halkları, benim bu konudaki görüşlerimin oluşmasında önemli rol oynamışlardır. Her ada grubunda topluluklar küçüktür: Bir ada grubundakiler diğer bir gruptakilerle evlenmemiştir, ama her grup evlilikleri kendi içinde sınırlı tutmuş ve böylece türler ortaya çıkmıştır. Güney Denizi ada halkları arasında birkaç yıl geçiren herkes, bir bakışta kimin hangi gruba ait olduğunu söyleyebilir.

DAĞLAR YÜKSELMEYEN ÖNCE

Dağlar her zaman yumuşak ve zarif hatlar sergilememiştir, çünkü oluşumları oldukça *yenidir*. Birçok kayıt, 12-15 bin yıl önce dağların bilinmediğini gösteriyor. Dağların ortaya çıkmasına neden olan şey, bugün yer kabuğu içerisinde bulunan ve yerin birkaç kilometre altından başlayıp 25 kilometre kadar derine inebilen gaz kuşaklarının oluşumudur. Bunlar Büyük Yaratıcının yeryüzünün nihai inşası için yaptığı planların sonucudur. Gaz kuşaklarının oluşmasıyla kara ve su alanları ile bölgelerin topografyası yerli yerine oturmuştur. Gaz kuşakları oluşmadan önce, eski bir gaz odası patladığı zaman üzerindeki toprak çöküyor ve sulara gömülüyordu. Yeryüzü kademeli olarak, derece derece, insan yerleşimine uygun hale geldi ve bu yaratılışın doğal yasalarına göre, yeryüzü insanın yerleşimine uygun hale geldiğinde insan ortaya çıktı. Başlangıçtan beri hep yeni koşullar gelişti ve bu gelişime uygun yaşam biçimleri eşlik etti.

Şimdi biz geçmişe doğru bir yolculuğa çıkalım ve kayalara kazınmış dersleri okumaya çalışalım.

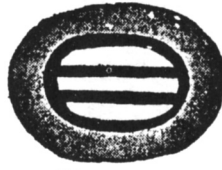
Aşağı Silüryen Çağı kadar eski dönemlerde bile yeryüzünde yaşamın var olduğunu görüyoruz. O dönemde, kayalıklarda pek az bitkisel yaşam vardı, hatta hiç yoktu. Fakat böcek yaşamı başlamıştı. Bu hayat biçimi o dönemin büyük ıssızlığına karşı korunaklıydı. Aradan çok uzun zaman geçtikten sonra, Devoniyen Çağına geliyoruz; bu çağın sonunda aşırı sıcak bataklık ortamında çeşit çeşit bitkisel yaşam biçimleri ortaya çıktı. Karbonifer dönemde aynı bitki türlerini, ama daha yavaş ve zor geliştiklerini ve onlara sürünge yaşam biçimlerinin eşlik ettiğini görüyoruz. Jura Çağında, sert zeminlerde yaşamaya uygun özelliklere sahip farklı bir sürünge sınıflarıyla karşılaşırız, fakat bataklıkları yine görüyoruz. Kretase Döneminin ortalarında bitkisel yaşam daha büyük zorluklarla karşılaşır ve çok

daha büyük değişimlere sahne oluyor. Eski bataklık tarzının yok olmaya yüz tuttuğu görülüyor. Kretase Döneminin sonunda, toprak yumuşak ve nemlidir; aralarda sert tepelikler de oluşmuştur. Üçüncü Zamanın başlangıcında, topraktaki değişime yeni bir yaşam biçimi eşlik etmeye başlar: Memeliler. Eski sürüngen yaşam biçimi, bataklıkların yok olmasına paralel olarak ortadan kalkar. Yeryüzü hâlâ insan için uygun değildir: Fazla nemli ve yumuşaktır, atmosfer de zehirlidir. Henüz dağlar oluşmamıştır ve son Manyetik Felaketin sonuna dek de oluşmayacaktır. Görünüşe bakılırsa Miyosen Döneminin sonlarına doğru yeryüzünde yavaş yavaş insanın barınabileceği koşullar ortaya çıkar, fakat dağlar hâlâ belirmemiştir ve sadece çok geniş, kuru, ekime elverişli ovalar mevcuttur. Öte yandan sıcaklıklar düşmüş, kışlar sert geçmeye başlamıştır.

Eski bir Maya kitabı olan Cortesianus Kodeksi, yaklaşık 5 bin yıl kadar önce tapınak kayıtlarından yararlanılarak yazılmıştır. Bugün Yukatan'da bir yeraltı mağarasında bulunan bu eser, insanın Anakarası olan Mu'nun yok oluşundan bahsederken, bu ülkeyi, "Mu: Toprak Tepeler Ülkesi" şeklinde adlandırır. Muhtemelen kastedilen engebeli bir arazidir. Mu 12 bin yıl önce sulara gömülmüştü. Kutsal Kitapta Tufan sularının 7-8 metre yükseklikte olduğu ve dağları kapladığı anlatılır. Mezmurlarda "dağlar yükseltilmeden önce" şeklinde bir atıf vardır. Orta Asya kabilelerinin birçoğu, tarihlerini Himalayalar ve Orta Asya dağlarının ortaya çıkışıyla başlatır. Zulular, Güney Afrika'ya kuzeyden geldiklerini, dağların yükselmesiyle kuzeydeki ülkelerinin yerle bir olduğunu iddia ederler. Efsaneler, Asya dağlarının yükselmesi sırasında yüzlerce milyon yaşamın son bulduğunu anlatmaktadır. Tüm dünyadaki jeolojik olaylar, dağların kökeninin yakın tarihe dayandığını doğrulayacaktır. Fakat en büyük deliller yine de Güney Amerika'daki And Dağları ile Meksika Vadisidir.

Ülkeye Pasifik Okyanusundan gelen felaket dalgaları yüzünden Meksika Vadisindeki medeniyetler art arda yıkılmıştır. Meksika Vadisi bugün, tüm yönlerden yüksek dağlarla çevrilidir ve okyanus düzeyinden 2130 metre yüksektedir. Oysa bu medeniyetler yok olmadan önce, vadi okyanus düzeyinden sadece bir-iki metre yükseklikteydi. Bahsettiğim son medeniyet, bu halkların bazı yazıtlarında ifade edildiği üzere, 12 bin yıldan daha az bir süre önce felaket dalgaları tarafından yıkılmıştı. Burada, Meksika Vadisinde, 50 bin yıl gerilere giden son derece ileri bir medeniyet seviyesine ulaşmış bir halkın kalıntıları bulunmaktadır. İnsanın yeryüzündeki en eski kalıntıları bir burada, bir de Doğu Asya'dadır. Bugün Babil, Mısır ve Yukatan'da bulunan her şey büyük yankı uyandırıyor, oysa söz konusu medeniyet bu yerleşimlerden çok daha eskidir. Eski kalıntılar Birinci Büyük Medeniyete aittir ve Babil, Mısır ve Yukatan ancak bu büyük medeniyetten kalan köz parçalarına benzetilebilir.

Yaklaşık bir yıl önce (1931), bir Tibet manastırından bana bir Güney Amerika haritasının kurşun kalemle yapılmış kopyası gönderildi. Bu haritadaki yıldızların konumundan (tarihi tespit yöntemleri buydu) hareketle, astronomlar bana haritanın yaklaşık 20 bin yıl öncesini gösterdiğini söylediler. Sayfa 84'te bu haritanın bugünkü Güney Amerika hatlarıyla yeniden çizimi bulunmaktadır. Bu harita geçmiş hakkında olağanüstü bilgilendiricidir. Otuz yılı geçkin zamandır varlığından haberdar olmama karşın, yakın tarihe kadar bir kopyasını elde etmem mümkün olmamıştı.

2379 numaralı tablet

KADININ ERKEKTEN YARATILIŞI

Niven'in 2379 numaralı tabletinde görüldüğü üzere, üzerinden iki paralel çizgi geçen bir çemberden oluşan bu sembol, yaygın ve evrensel bir semboldür. Nevada'da Kayalık Yerleşimleri'nin yazıları arasında görülür. Teotihuakan'daki Meksika Piramidinde ve Maya yazılarında da görülür. İngiliz Guyanası'nın sınırları yakınında, Kuzeydoğu Brezilya'daki bir taş kitabede de bu sembole rastlanmaktadır. Ayrıca Uygurların, Hinduların, Babillilerin ve Mısırlıların eski yazılarında da karşımıza çıkar.

1.

2.

3.

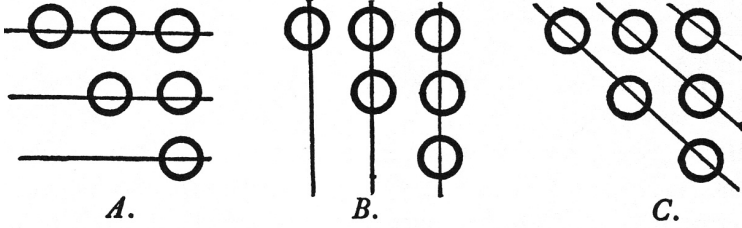
Doğu Naacal yazılarında, bir paragrafı meydana getiren üç sembolden biri de budur. Bu paragraf şöyle der: "Yaratıcı Bir'dir (şekil 1) Hun. O, birde ikidir (şekil 2) Lahun. Bu ikisi oğlu, yani insanı/erkeği oluşturmuştur (şekil 3) Mehen."

Bu sembol, bu anlamda insanın/erkeğin yaratılışına gönderme yapar ve eski yazılardaki geleneksel uzantısıyla da, üretmeyi, üretimi, bir kökenden itibaren devamlılığı da kapsar.

LAO TZU

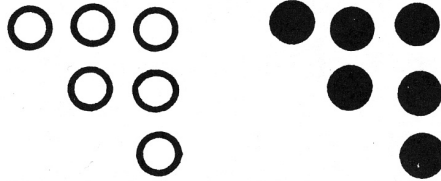
Konfüçyüs'ün zamanından (MÖ 500) yüz yıl önce yazılmış *Tao te Çing* adlı kitapta şu ifadelerle karşılaşırız: "Tao biri yarattı. Bir, iki oldu. İki üçü üretti. Bu üçten de insanlığın tümü türedi." Dünyanın çok çeşitli köşelerinden toplanmış bu sembolü deşifre eder ve çevirirken, eskilerin bu sembolle ilgili açıklamalarında, üç sözcüğün ısrarla karşımıza çıktığını gördüm: *yaratmak, olmak, üretmek*. Yaratıcı insanı *yarattı*; in-

san iki *oldu*; iki, üçü *üretti*. Her durumda, aşamaların gelişimi ve her aşamadaki farklılık tanımlanmakta ve açıkça gösterilmektedir.

BİR DOĞU EFSANESİ

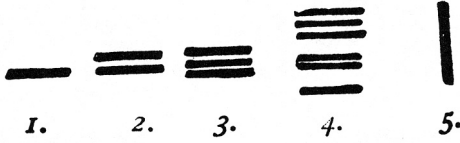
Bir doğu efsanesi, gizemli yazılarda bu sembolün ısrarla kullanılması şöyle açıklıyor: Hangi yönden okunursa okunsun, üçgenin hangi noktasından başlanırsa başlansın, hep aynı okunuyor: Sayısal içrek anlamıyla bir, iki, üç. Yukarıdaki A, B, C şekilleri, kastettiğim şeyi göstermektedir.

Gizemli Yazı

Yaratıcı biri yarattı. Bir, iki oldu. İki, üçü üretti. Sayfa 61’de bu sembolün bir anahtar taş olarak yerleştirildiği bir örnek gösteriliyor (Niven’in 1256 numaralı tableti). Bu, eskilerin “Gizemli Yazı” adını verdiği kadim bir sembol, aynı anlayışı yansıtan içrek bir sayısal tapınak yazısıdır.

Gizemli Yazı, bir üçgen, piramit ya da kilit taşı oluştura-
cak şekilde yerleştirilmiş altı küçük daire ya da diskten mey-
dana geliyordu. Bir, iki, üç diye okunacak şekilde sıralanmış-
lardı. Bu iki şekil, Naga rakamlarıyla yazılmış yazılardır; ba-
zen daire bazen de disk kullanıyorlardı. Bu, yazarın tercihinin
kalmış bir konu gibi gözükmemektedir.

Uygurlar, sayıları ifade etmek için genelde bir çizgi ya da
çubuk kullanıyor, fakat Gizemli Yazıyı yazarken çoğunlukla
Naga'ya dönüyorlardı. Fakat Gizemli Yazıyı bazen kendi
yaygın sembolleriyle ifade ettikleri de oluyordu (şekil 1, 2 ve
3). Belli ki, çizgiler, kullanılan yere bağlı olarak, bazen yatay
bazen dikey çiziliyordu (şekil 4 ve 5).

BİR KİLİT TAŞI OLARAK GİZEMLİ YAZI

Burada, tek bir yazıt içinde sayıların Naga ve Uygur biçimle-
rinin birlikte kullanıldığı bir örnek söz konusudur. Kilit Taşı
(Gizemli Yazı) Naga biçimlidir. Çizgiler ise Uygur biçiminde-
dir, keza Yaraticının sembolü Güneş de öyle. Şimdi de Hin-
duların AUM'unun Gizemli Yazı ile aynı kavram olduğunu
göstereceğim.

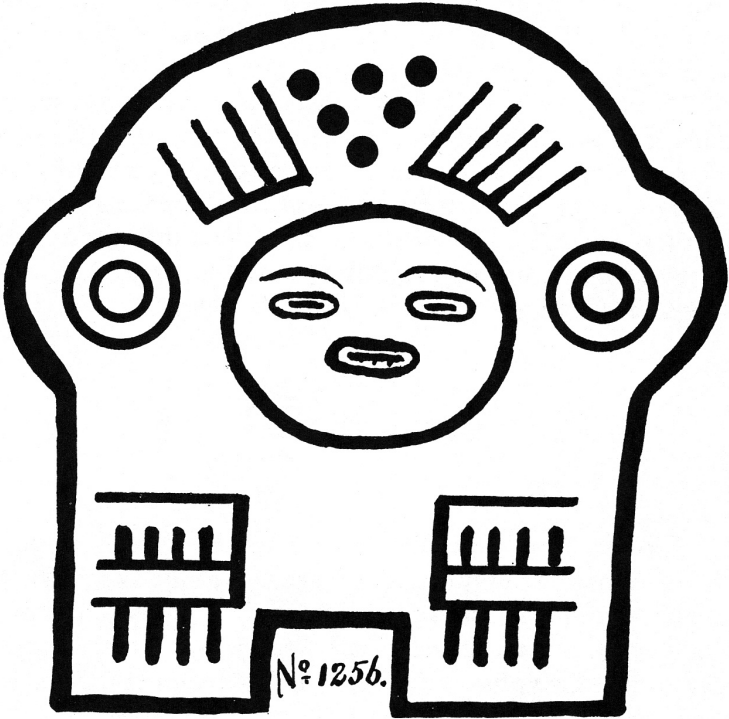
BREZİLYA'DAKİ CARA YA DA KARA YAZITI

Brezilya'nın kuzeydoğusunda, İngiliz Guyanası sınırında,
bozkırı andıran büyük bir ovanın ortasında, birçok pürüz-

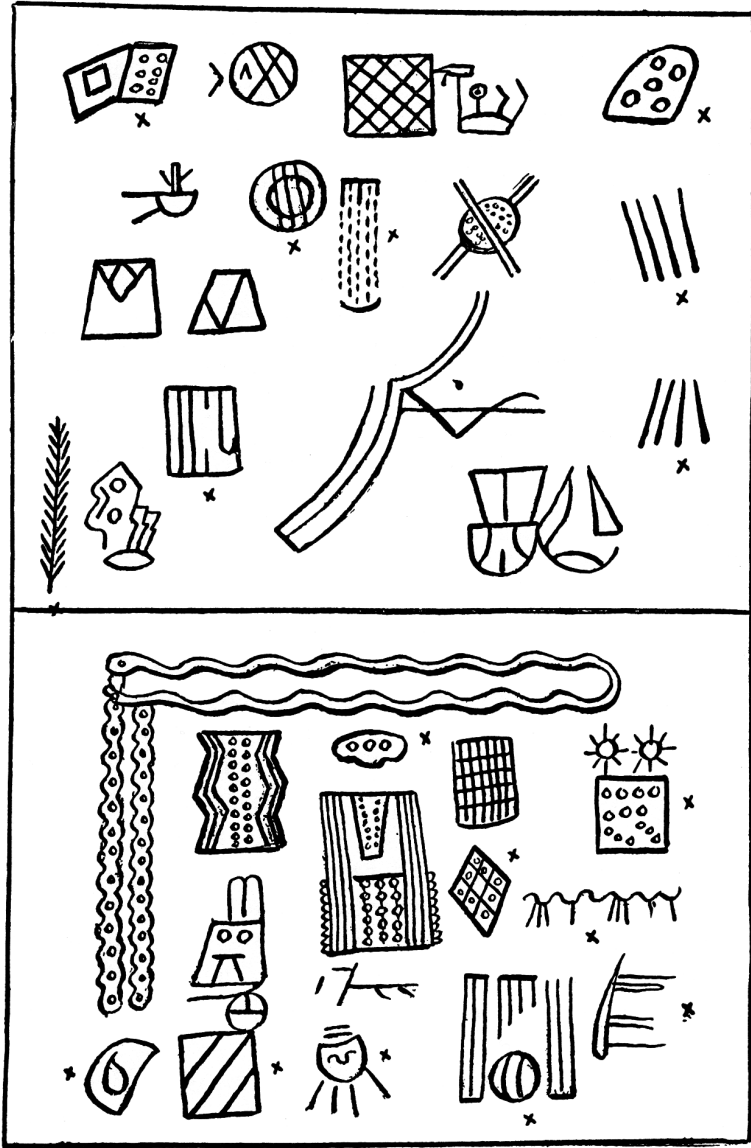
süz yüzeyi olan dev bir kaya bulunmaktadır. Bu pürüzsüz yüzeyler, kelimenin tam anlamıyla, eski Karalar ya da Karayalılarinkine benzer sembollerle kaleme alınmış çok eski yazılarla doludur. Bu bölgede, bu kayaya Yazılı Kaya denilmektedir.

Altta bu yazılardan birinin deşifresi ve çevirisini veriyorum:

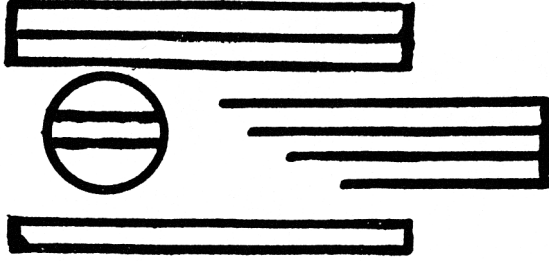
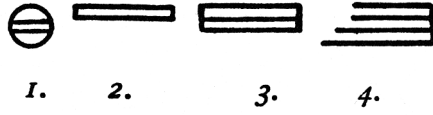
Daha önce belirtildiği üzere evrensel bir sembol (şekil 1). Bir rakamını yazmak için kullanılan sembolün Kuzeyli ya da Uygur biçimi (şekil 2). 2 rakamı (şekil 3). 3 rakamı (şekil 4). 3 rakamının özelliği, bir ucunun kapalı olmayışındır. Bunun anlamı ve önemi daha sonra verilecek deşifre ve çeviriyle gösterilecektir.

Bir kilit taşı formundaki Gizemli Yazı

Brezilya'nın kuzeydoğusunda bulunan Yazılı Kaya üzerindeki yazılar.

Açıklama: Bir, iki oldu; iki, üçü üretti; bu üçten yaşam devam etti.

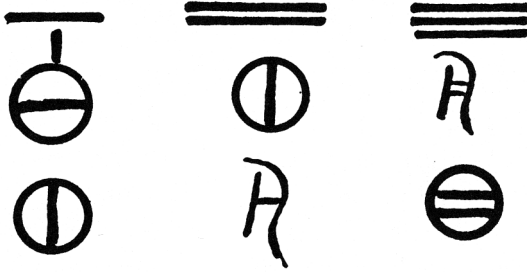
Devamlılık, 3 rakamı için kullanılan sembolde gösterilmektedir. Bu sembolde, çubukların bir kenarları kapalı değildir. Bir çizginin hiçbir şeye bağlanmadan ucunun açık bırakılması, sürdürülen ama tamamlanmamış olanın sembolüdür.

Ayrıca 1 rakamının sembolüne de dikkat çekmeliyim: ucu kapalı tek bir çubuk. Nagalar 5 rakamının sembolü için benzer bir çubuk kullanmışlardır. 10 sayısını ifade etmekten kaçındıkları için, hesaplarını beşer beşer yapıyorlardı. On, Yaratıcının sayısal sembolüydü ve bu nedenle kullanılamayacak ya da ağza alınamayacak kadar kutsal olduğu düşünülüyordu. Bu bakımdan hesaplarını, on için iki kere beş, on beş için üç kere beş vb şeklinde yapıyorlardı.

MEKSİKA'DAKİ TEOTİHUAKAN PİRAMİDİ

Bu ünlü piramidin üzerinde çok sayıda yazı yer alır. Bu kitap için bunlardan birini özellikle seçtim.

İlk satırda, tıpkı Brezilya yazısında olduğu gibi, bir, iki, üç yazmaktadır. Buradaki çizgi ya da çubuklar tamamen Uygurcadır. Genelde Karyahıların yazısında olduğu gibi uçları kapalı değildir. İkinci ve üçüncü satırlarda, insan için kullanılan eski Uygur sembolü görülmektedir: Mehen.

Birinci satır, bir, iki, üç. İkinci satır, Mehen, yani insan gösteriliyor. İki çubuk olması, insandaki ikili ilkeye işaret ediyor. Üçüncü satırda çubuklardan birinin kaldırıldığını ve sadece Mehen'in kaldığını görüyoruz: İnsan/erkek.

Şimdi de Kuzey ve Güney Amerika'dan, Pasifik Okyanusunu geçip Doğu Asya'da Çin'e uzanacağım.

LAO TZU MÖ 600'DE YAZILMIŞ OLAN TAO TE ÇİNG'DE ANLATIYOR

"Tao biri yarattı. Bir, iki oldu. İki, üçü üretti. Bu üçten insanlığın tümü türedi." *Tao te Çing* adlı eserin büyük kısmı, Mu'nun Kutsal Yazılarının Uygurca kopyalarından yapılmış alıntılardan ibarettir.

AUM, Hindular da dahil olmak üzere, dünyanın dört bir tarafındaki bilginleri 2300 yılı aşkın zamandır şaşırtan bir yazıttır. Naacaller, Brahmanlar tarafından Hindistan'dan atıldıktan sonra anlamı unutulmuştur. Birçok bilgin anlamını çözmeye çalışmıştır, fakat hiçbiri tatmin edici bir anlama

ya da sonuca ulaşamamıştır. Öyle ki en eski yorumların bile hayli belirsiz olduğu görülmektedir; örnek vermek gerekirse:

Manava Dharma Sastra kadim bir Hindu kitabıdır. 2. Kitap, 74. Sloka: “Başlangıçta sadece Aditi denen sonsuz vardı. İşte bu sonsuzda, adı tüm dua ve niyazlardan önce gelmesi gereken AUM oturuyordu.”

Kadim Hindu kitabı *Manu*, 77. Sloka. “Tek heceli AUM, yeryüzü, gökyüzü ve cennet demektir.”

J. T. Wheeler, *Hindistan Tarihi*, cilt 2, s. 481’de şöyle yazar:

“Üç harfli AUM konusunda ise pek az bilgi vardır. Şunu biliyoruz ki Manu, bu üç harf AUM sözcüğünde bir araya getirildiğinde, tüm yaratılmış şeylerin Rabbi olan Brahma’nın bir sembolünün oluştuğunu söyler.

H. T. Colebrook *Asya Araştırması* adlı eserinde şunları aktarır:

“Vedaların kadim sözlüğü Noruka’ya göre, AUM hecesi her tür Yaratıcıya işaret eder.

“Brahmanlar, rakamların Manu’nun anlattığından daha derin içrek anlamlarını sadece aralarına yeni katılan üyelere açıklıyor olabilirler.”

Noruka, Vedaların Brahmancı bir versiyonudur. Brahmanlar dünya hakkındaki ulvi bilgiler olan Vedaları Naacal metinlerinden çalmış, kendi yazdıkları metinlermiş gibi göstermek için değiştirmiş ve böylece onları şeytani emellerine alet etmişlerdir.

Vedaların aslı, Naacal yazılarıdır. Naacaller yalnızca BİR Tanrı tanır; oysa Noruka HER TÜR Tanrı derken birden fazla Tanrı bulunduğunu ima eder. Bu, açıkça bir değişikliktir; özgün metinlerin Brahmanlar tarafından değişikliğe uğratılmış biçimidir.

AUM, Gizemli Yazı ile ve Niven’in 2379 numaralı tabletiyle tamamen aynı anlam ve anlayışa sahiptir. İkisi arasındaki yegâne fark, yazılış biçimidir. Gizemli Yazı ile Meksika table-

ti, kadim tapınağın içrek sayısal yazısıyla yazılmışken, AUM ise alfabetik hiyeratik sembollerle yazılmıştır.

A.....Ahau.....Eril.....Baba

U.....Dişil zamir, dişil o.....Ana¹

M.....Mehen.....Yaratılan.....Oğul.

Brahmanlar özgün anlayışın etrafında halka tamamen anlaşılmaz gelen karmaşık bir ilahiyat oluşturdular. Arada bir yeni eklemeler yapılmış olsa da, geçen binlerce yıl boyunca öğrenilen ve öğretilen sadece bu ilahiyattı ve bu iş için genelde Naga dili değil Sanskritçe kullanılıyordu. Aradan geçen zamanda, Kutsal Yazılar unutuldu. Sonraki rahipler, o günkü öğretilerini artık özgün Kutsal Yazılar ile karşılaştıramaz hale geldiler.

Brahman ilahiyatı, kasıtlı olarak bir hurafe ve huşu kaynağına dönüştürüldü. Halk, rahiplerin kölesi oldu. Rahipler bir ulus medeniyetin en yüksek noktasından alıp, neredeyse en dibe taşıdılar.

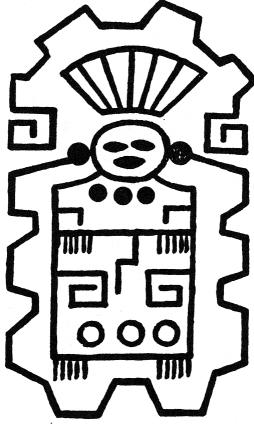
Dinleri, aşırılıklardan, hurafelerden ve süslemelerden temizlendiği zaman, insanların gözlerinin önündeki perdeler kalkacak ve o eski ihtişamlarıyla yeniden yükselmeye başlayacaklar. Zararlı otlar çok olmasına çoktur, ama bunların arasında çiçeklerin var olmadığı söylenemez. Bu zararlı otları ayıklayıp yakın, o zaman Hindistan tüm ilim ve irfan âleminde en ön saflarda yer alacaktır. Onları esaret zincirlerinden kurtarın. Gereken tek şey budur.

BİR SUNAK RESMİ

Bu yazının deşifresi ve çevirisi *Kayıp Kıta Mu* adlı kitabımızda verilmiştir. Burada yalnızca efsaneyi vermekle yetineceğim.

- 1 Belli ki burada anne anlamına gelen "M" [mother] harfi yerine, tekrardan kaçınmak adına, dişil zamir olan "U" harfi kullanılmıştır. M ile hem Ma, Mu ya da anne, hem de yaratılan, Mehen anlatılmak istenmektedir.

Efsane: Bu tapınak Büyük Yaratana adanmıştır; onun emrinde bulunan Dört Büyük Birincil Güç, O'nun içinden çıkarak evrende kaostan nizam ve intizam doğurmuş ve her şeyi yaratmıştır. Bu tapınak, Anakaramız Mu'nun hiyeratik başı olan Ra Mu'nun² idaresi altındadır. Ra Mu, Büyük Yaratanın sözcüsüdür.

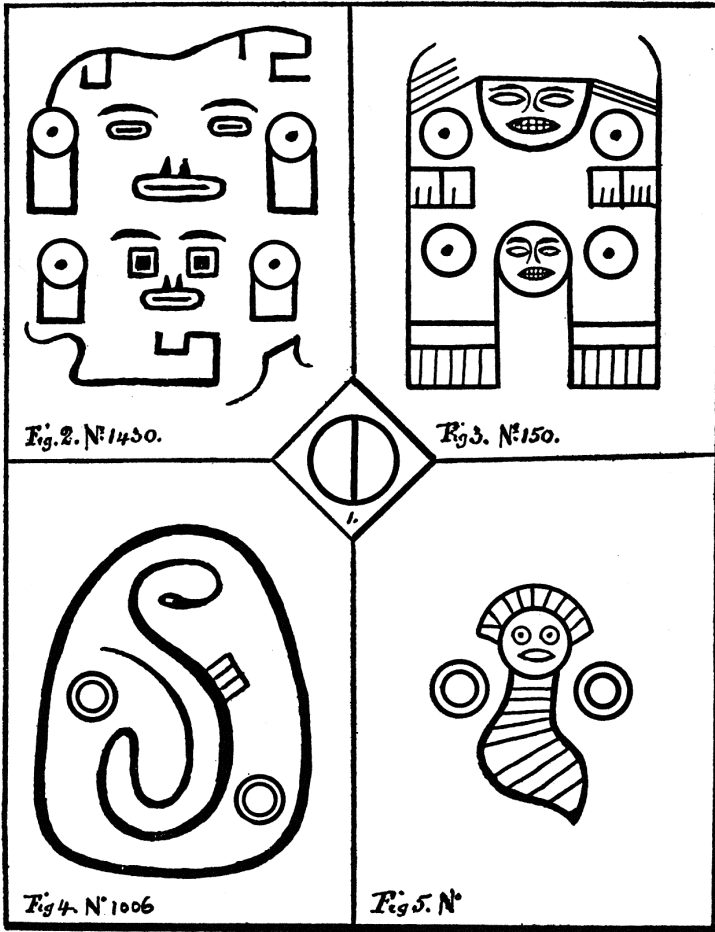
Niven'in Meksika Kentinin dört-beş kilometre kuzeyinde bulunduğu bir tapınak resmi.

Bu özellikle kıymetli bir yazıdır, zira bu medeniyet ortaya çıktığı günlerde, Mu'nun henüz sular altında kalmamış olduğunu gösterir, çünkü bu tapınak onun yönetimi altındaydı. Mu yaklaşık MÖ 10.000'lerde battığına göre bu tabletler ve ait oldukları Amerika medeniyeti 12 bin yıldan eski olmalıdır. Niven'in Meksika Kentinin 50 kilometre kuzeyinde yaptığı ilk keşif, bunun öncesinde birçok Amerikan medeniyetinin gelip geçtiğini göstermiştir.

Şekil 1, Grup 1: Bu, ikili ilkenin cisimleşmiş hali olan Yaratıcının özgün sembolüdür (bkz. 1). Bu Mu'nun Kutsal Yazılarında kullanılan semboldür ve orada Lahun "birdeki tüm" ya

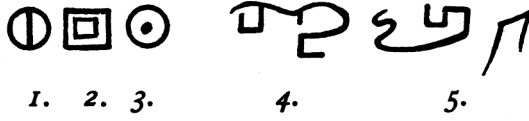
2 Bunu Ra Ma ile karıştırmamak gerekir. Ra Mu imparatorudur ve Mu'nun, Güneş İmparatorluğunun hiyeratik başıdır. Ra Ma ise, Hint Naga İmparatorluğunun ilk imparatorudur.

da "birde iki" olarak adlandırılmaktadır. Görüldüğü üzere, bu sembol bir dairedir ve tam ortadan ikiye kesilmiştir. Daire, Yaratıcıyı simgeler; iki dilim -yarım daire- onun ikili ilkesidir. Ayırıcı çizgi Nagalarda dikey, Uygurlarda ise yatay olarak çekilmiştir. Fakat anlamları aynıdır. İkili ilkeye sahip Yaratıcı anlayışı, bu Meksika tabletleri yazılmadan on binlerce yıl önce öğretiliyordu.

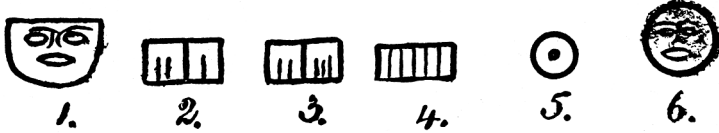

Grup 1

Yaratıcının İkili İlkesini simgeleyen bir grup tablet.

Şekil 2, 1430 numaralı Tablet. Dişil ilkenin kare şeklindeki (toprağın sembolüdür) gözlerinden anlaşılacağı üzere, bu yaratılış sembolleri bu dünyadaki bir şeye göndermede bulunur (bkz. 2). Her iki yüzün de Yaratıcıya ait olduğu, her yüzün her iki yanında bulunan Yaratıcı sembolünden anlaşılır (bkz. 3). Bu sembol Naga modelindedir. Bunları doğrulayan iki de yazıt bulunmaktadır (bkz. 4 ve 5).

Şekil 3, 150 numaralı Tablet. Burada ikili ilkenin bir başka sembolü mevcuttur. Şeklin üst yarısı, eril ilke olarak Güneş simgeleri, alt yarısı ise dişil ilke olarak Ayı simgeleri. Önceki tablette olduğu üzere, burada da her yüzün her iki yanında mevcut olan Yaratıcı sembolü bunu doğrulamaktadır (bkz. 5). Yaratıcının üst sembollerinin altında bulunan iki kutucuk ya da çerçevede şunlar yazmaktadır: "Bir ikidir; iki de üçtür." Alttaki yüz, dişil ilke olarak Ayı temsil eder. Demek ki bu resimdeki Güneş ve Ay, Yaratıcının ikili ilkesini simgelemektedir. Ayın altında, her iki tarafta da iki sembol vardır (bkz. 4) ve her ikisinde de "beş" yazılıdır, yani birdenki bütün tanrısallık. Bir tapınak ya da piramit Güneşe ithaf edildiğinde, Yaratıcının eril ilkesine ithaf edilmiş oluyordu, Aya ithaf edildiğindeyse dişil ilkeye ithaf edilmiş oluyordu. Böylece her iki durumda da ithaflar semavi cisimlere değil, Yaratıcıya yapılmış oluyordu. Bunlar sadece sembol olarak kullanılıyordu.

Şekil 4, 1006 numaralı Tablet. Bu tablette ikili ilke, Yaratıcının iki sembolüyle gösterildiği gibi, bir yılanla simgeleniyordu.

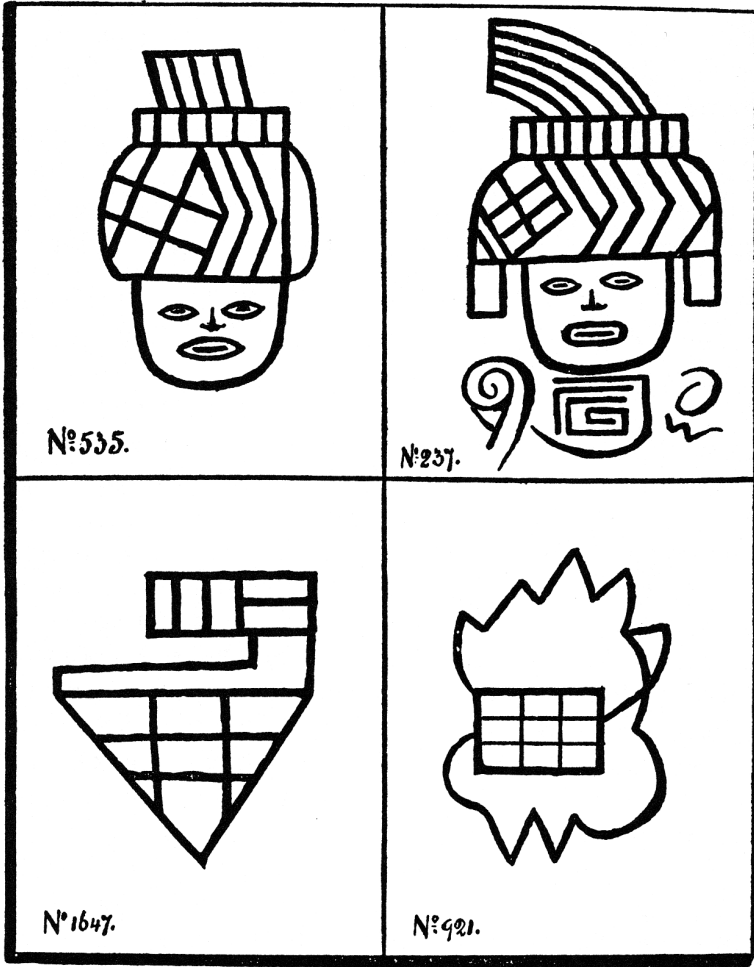

Bu Güneş modeli genelde Mu'nun Kuzeyli halkları ile Uygurlar tarafından kullanılıyordu.

Şekil 5. Bu istisnai derecede ilgi çekici bir sembolizm unsurudur ve bu eski Meksikalıların 12 bin yıl önce eriştikleri yüksek sanat düzeyine işaret etmektedir. Baş, Yaratıcıyı simgeliyordu. Bu başın üzerinde 7 ışın (Yaratılışın sayısal sembolü) içeren bir taç vardır. Işınlardan sol ucunda bir ok, silah başlığı ya da ok ucu bulunur ki bu da etkinliğin, eylem içinde olmanın vs sembolüdür. Beden, bir koza gibidir. Bu sembol eski Meksikalılar tarafından kuvvetlerin evini anlatmak için kullanılmıştır. Biri diğerinin üzerinde, tekrarlanan dört satır vardır: Dört Büyük Birincil Güç. Her iki yanda da Yaratıcının sembolü vardır; yaratılışı Dört Kutsal Güç aracılığıyla gerçekleştirir. Yaratıcının sembolünün iki kez gösterilmesi, ikili ilkeye işaret eder.

Bunlar, Niven'in koleksiyonunda, yaratıcının ikili ilkesine atıfta bulunan tabletlerden sadece dört tipik örnektir. Başka örnekler o kadar çoktur ki, burada bunlara değinmek mümkün değildir.

Grup 2. Burada da çok ilginç bir tablet grubu söz konusudur, zira bu tabletler, 12 bin yıl ya da daha önce, bu Kuzey Amerika halkının, arazi mülkiyeti ve üretim bakımından komünist bir toplum olduğuna işaret etmektedir. Bunlar, Niven'in tabletleri arasında, ürün ve arazilerden söz eden onlarca tabletten yalnızca dördüdür. Bu tablet grubundan, tüm toprakların hükümetin elinde bulunduğu anlaşılmaktadır. Bazı kişiler bu topraklarda ürün yetiştiriyor, sonra da ürün ihtiyaca göre paylaştırılıyordu.

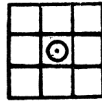
Grup 2

Ürünlerin ve arazinin bölüştürülmesi.

Benzer yazılar hiç de nadir değildir ve tüm Doğu ülkelerinde bulunmuştur. Komünist yönetim biçimi bu halklarda ne kadar ileri gitmiştir, açıkçası bu konuda bir şey söyleyemiyorum. Niven'ın 2600 tabletinin hiçbirinde, paradan bahsedildiğini görmedim. Bu yazılarda ürünün toplandıktan sonra yığınlar halinde bir yere konup, ardından bölüştürül-

düğü anlatılır. Bazı tabletlerde belli bir yüzdenin hükümete verildiğini, belli bir yüzdenin tapınakların bakımına ayrıldığını, belli bir yüzdenin de halka dağıtıldığını okudum. Bu dağıtımdan sonra arta kalan bir miktar varsa, bu da ortak zahir ambarına konuyor ve gelecekte karşılaşılabilecek kötü hasat, kıtlık gibi sıkıntılar için saklanıyordu. Böyle anlarda, biriktirilmiş olan artık ürün ambardan çıkarılıp halka dağıtılıyordu. Böylece halk yokluk çekmiyor, muhtaç olmuyordu. İlk keşfedildiklerinde, benzer bir yönetim biçimi İnkalarda da görülmüştü. Bazı küçük Doğu devletlerinde bu sistem halen geçerlidir.

Gerek bu tabletlerde gerekse de Şark yazılarında, paylaşırma işleminin her yerde aynı olmadığı gösterilir. Naga ülkelerinde, ilke olarak, altıda bir, hükümet ve tapınaklara tahsis ediliyordu. Birçok Uygur bölgesinde ise aynı amaçla ayrılan miktar genelde dokuzda birdi. Paylaşırma işlemindeki bu farklılıkların nedenleri konusunda hiçbir şey bilinmemektedir. Bu tabletlerde, hükümet ve tapınaklara ayrılan payın altıda birden on ikide bire dek değiştiğini gördüm. Tapınakların payına "Kutsal Olanın Payı" deniliyordu. Şark yazılarında ise bu paya "Rabbin Mahsulü" dendiğini gördüm. Payın dokuzda bir olarak geçtiği bir Şark tabletinde, ortasında Yaratıcının sembolünün bulunduğu bir kare olduğunu gözledim. Aslında bu şekil, Doğu'da hayli yaygın olarak kullanılmaktadır.

1647 numaralı Tablet. Hükümet, tapınaklar ve gelecekte beklenmedik biçimde doğabilecek ihtiyaçlar da dahil olmak üzere, dokuz ayrı payı göstermektedir.

237 numaralı Tablet. 6 ayrı pay ve bunların dağılımlarını göstermektedir. Bu genel Naga paylaşımıdır ve Hindistan'daki bazı küçük eyaletlerde halen uygulanmaktadır.

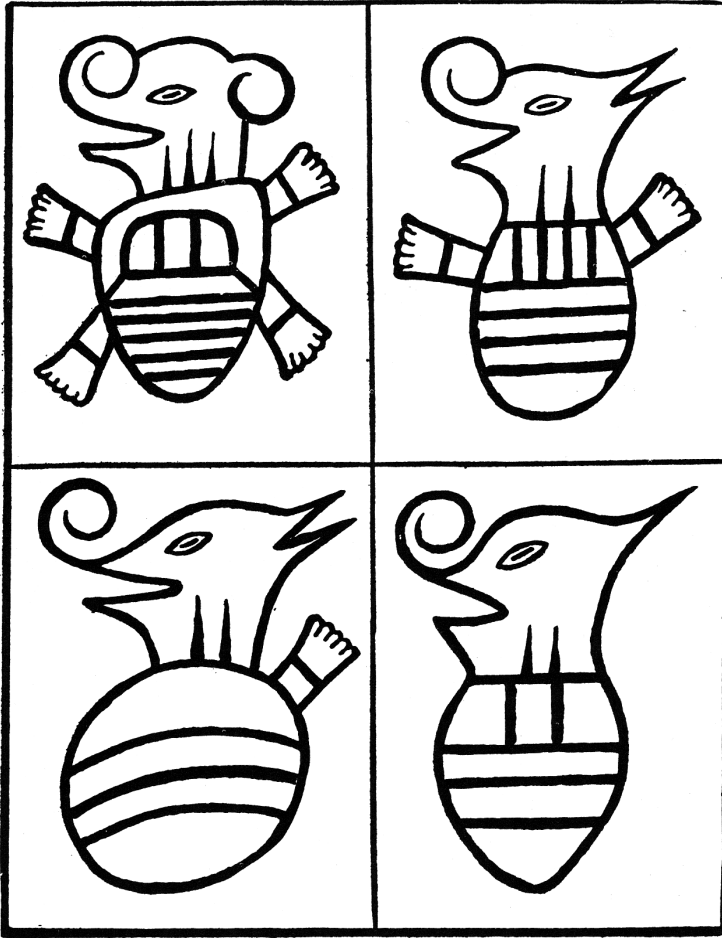
921 numaralı Tablet. Burada dokuz pay bulunmaktadır ve bu Uygurların genel yüzdeleridir.

535 numaralı Tablet. Nihai dağılımlarıyla birlikte burada da dokuz pay görülmektedir.

Bu dört tablet, yüzden fazla tableten oluşan bir grubun tipik örnekleridir.

Grup 3. Niven'in koleksiyonunda, hepsi de birbirinden farklı olan bu muhteşem sembolik şekillerin 116'sının oluştuğu bir grup vardır. Bunlar tamamen geleneksel şekiller olup, hiçbir şekilde belli yaşam biçimlerini yansıtmak üzere çizilmemişlerdir. Birincil Güçlerin kökenini ve nasıl hareket ettiklerini göstermektedirler.

Beden, güçlerin evinin kadim sembolü olan tohum zarfı ya da koza biçimindedir ve *yalnızca* Dört Büyük Birincil Gücü anlatır. Beden ya da tohum zarfının üzerinde çok çeşitli çizgiler bulunmaktadır. Bu çizgiler bize şekillerin neyi simgelediklerini anlatan yazılardır. Çizgi yazısı, içrek yazının en eski biçimlerinden biridir ve saklı anlamı olan bir yazı düzenedir. Bu yazı şeklinde kullanılan rakamlar, birden ona dek gider. On asla yazılmayan bir sayıydı ve onun yerine Lahun sembolü kullanılırdı. On, Yaratıcının sayısı olduğu için kullanılmazdı ve kullanılması kutsala saygısızlık olarak görülürdü. Bu yüzden onun yerine başka bir şey kullanılıyordu. Sayısal yazı insanlık tarihinde çok daha yakın bir döneme dek rahipler arasında kullanılmaya devam etti. Mısır'da MÖ 500'lere ve belki de daha yakın zamana dek kullanıldı. Eski Yunan düşünürü Pisagor Mısır'da bulunduğu dönemde, Mısır dininin sırlarına vakıf olmakla kalmamış, sayısal yazıyı da öğrenmişti. Yunan tarihinde söylenenlere göre, ülkesine geri döndüğünde öğrencilerine "Tanrının adını sayılarla yüceltmeyi" öğretmiş ve "dört sayısı Yaratıcı Güçlerin gizemli adını temsil eder" demişti. Malta haçına dek ve o da dahil olmak üzere tüm haçlar, gizemli Yaratıcı Güçlerin sembolleridir: Dört kol, dört temel güçtür.

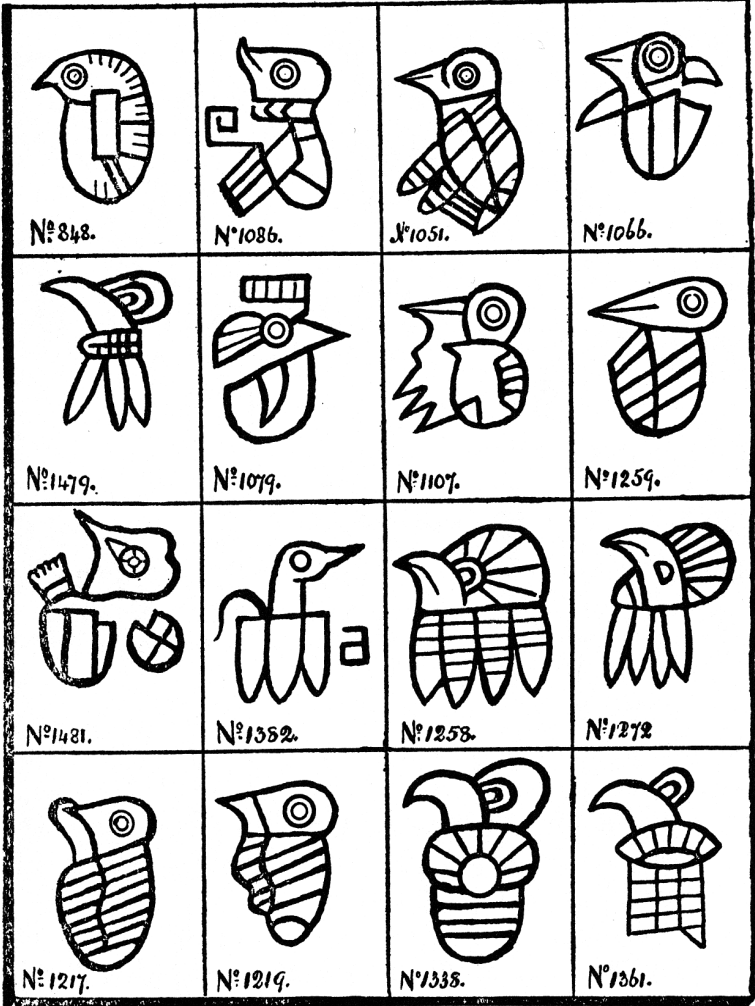

Grup 3
Birincil Güçlerin İşleyişi.

Bu grupta yer alan her şekilde, bu çizimlerin bedenleri üzerinde bulunan bir satırlık yazı, Yaratıcıdan tüm diğer güçleri yöneten Büyük Birincil Güç olarak söz eder. Dört Büyük Birincil Güç'ün tamamı, onun emirleri olarak gösterilir.

Gövde, bazı güçlerin evren boyunca izlediği istikametın sembolüdür. Hem dairesel, hem de oval hareketleri temsil

eder. Ayrıca cisimlerin eksenleri üzerindeki hareketlerini de kapsar. Bu şekillerin her biri batıya dönüktür, gövdeleri ise doğuya meyletmiştir. Bu şekillerde görülen uzuvların sayısı sıfırdan dörde kadar değişir. Bunlar evrendeki güçlerin hareketlerine işaret ederler.

Grup 4
Yaratıcı Güçleri simgeleyen bir grup kuş tableti.

Bu tablet grubunda gazları toplayan büyük merkezci kuvvetlerin onları nasıl yoğun bir kitleye dönüştürdüğü ve sonra da şekil verip, dünyayı dik tutan ve yuvarlanmaktan alıkoyan jiroskopik güce evrilmesini sağladığı gösterilir. Bu konunun ayrıntılarını *Kozmik Güçler* adında başka bir çalışmaya saklıyorum.

Grup 4. Bu tablet grubu, kuşkusuz, bizden önce gelenlerin bizlere aktardığı en sıra dışı kalıntılardan biridir.

Tüm eski halklarda bazı eski kuşlar kutsal sayılırdı. Bunlarla ilgili belirsiz efsanelerin haddi hesabı yoktur, ama bu anlatılanlara dayanarak kesin bir şey söylemek de güçtür. Doğu'daki araştırmalarım sırasında kutsal kabul edilen bir tek kuş cinsine rastladım ki, o da kazdır. Bir taş oymasında, Mu'nun çocuklarının, göç ederken suda yüzen kazlar şeklinde tasvir edildiğine de tanık oldum. Bir başka öne çıkan örnek de başında kaz şeklinde bir taç taşıyan Mısır tanrısı Seb'dir. *Ölümler Kitabı'*nda, Seb'den Tanrıların babası ve yeryüzüyle insanların içinden çıktığı yumurtayı yumurtlayan kaz olarak bahsedilir. "İnsanlığın Ra tarafından yok edilişi" adlı efsanede Seb'in çok önemli bir rolü vardır. Bu arada Mısırlılar için Seb'in bir sembol olarak Yaratıcıyı temsil ettiğine de kuşku yoktur.

Bazı Alaska Kızılderilileri arasında Yaratıcının sembolü bir kuştur.

Ellis *Polinezya Araştırması*³ adlı eserinde yukarıdakiyle uyumlu bir efsaneye yer verir. Ellis şöyle der: “Sandviç Adalarında şöyle bir söylence vardır: Başlangıçta yalnızca su varken, yukarılardan büyük bir kuş iner ve yumurtasını denize bırakır. Yumurta yarılır ve Hawaii ortaya çıkar.”

Niven’in tabletleri arasında birçok kuş sembolüne rastladım. Üzerlerindeki yazılar bunların Yaratıcının sembolleri olduklarını göstermektedir. Topladığım kuş sembolleri hakkındaki çeşitli verilerden, Anakaranın bir bölümünde, Yaratıcıyı simgelemek için alışılmış süslü yılanın değil, bir kuşun seçildiği kanaatine vardım.

Tüm eski halklardan geriye pek çok yazı ve yazıt kalmış olmakla birlikte bunlar benim rastladığım sembolik kuşları içeren yegâne tabletlerdi.

Grup 5. Yılan her zaman suların sembolü olmuştur. Başlangıçtan itibaren *Han*, yani süssüz yılan yegâne sembol olmuştur.

Niven’in koleksiyonunda, ayrıntıları Kutsal Yazılarda verilen Yaratılışın 5. emrinde yer alan pasajların simgesi niteliğinde en az elli tablet vardır. Bunlardan 16’sını örnek olarak seçtim. Hepsinin deşifresini bu kitapta verebilmek mümkün olmadığından sadece bir tanesini, 328 numaralı tableti vereceğim:

Anahtarların açılmanması ve deşifresi

Bu tabletteki tablo, sularda belirlediği şekliyle doğanın ilk yaşam biçimlerini simgelemektedir.

Şekil 1 *Han*, Süssüz Yılan

Şekil 2 *Kozmik Yumurta*, bugünkü yaşam tohumu

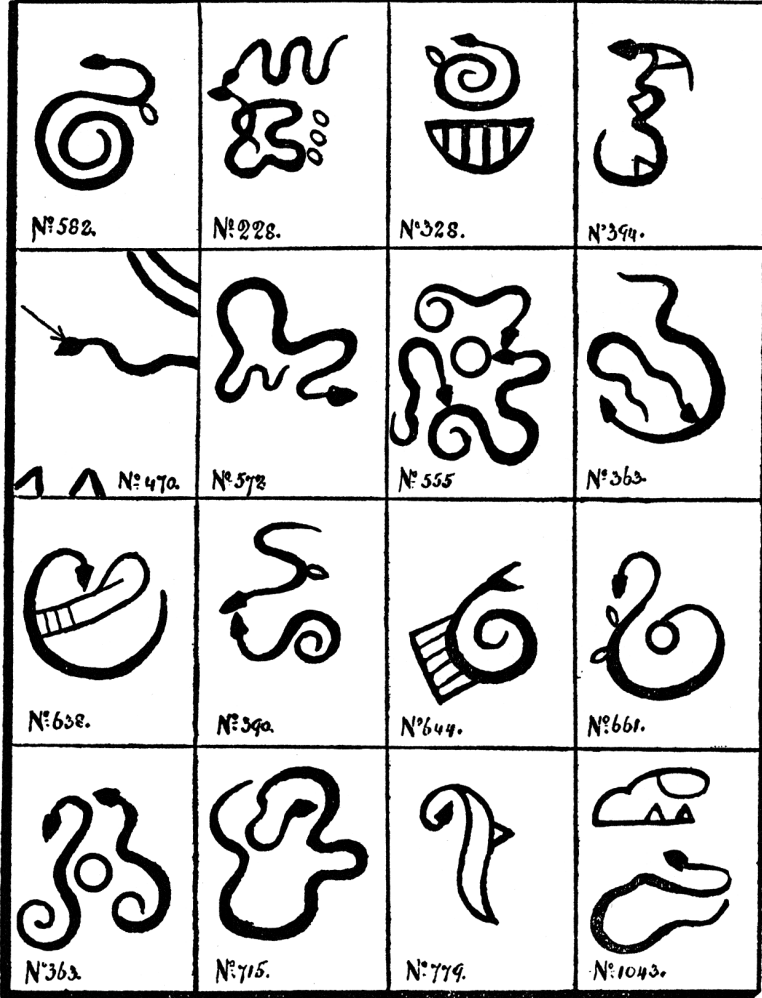
Şekil 3 *Bileşik sembol*, Şekil 4 ve Şekil 5’ten oluşur.

Şekil 4 *Dipsiz kuyu*, derin bir çukur, derinlik, vb.

Şekil 5 *Dört sayısı*, Uygur yazısı formunda yazılmıştır.

3 Cilt 1, s. 100.

Yaratılışın 5. Emri: "Ve Yaratıcı dedi ki, 'Sular yaşam versin.' Sonra Güneşin okları, suyun çamurundaki toprağın oklarıyla buluştu ve çamur parçacıklarından kozmik yumurtalar meydana geldi. Bu yumurtalardan, emredildiği üzere, yaşam meydana geldi."

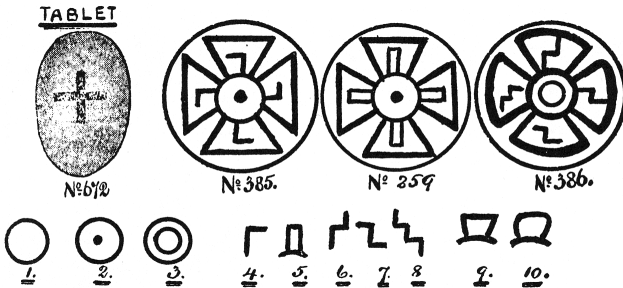
Grup 5
Sular: Yaşamın anası

Bu tablette yalnızca *tek bir* yumurta gösterilir, o da yılanın kıvrımlarının *dışında* yer alır. Böylece yılan, yumurtlama eylemi sırasında gösterilmektedir. Tek yumurta olduğundan, aynı zamanda ilk yumurtadır. Dolayısıyla sulara meydana çıkan *ilk* yaşam ve *yeryüzünde beliren ilk yaşam* da budur. Kutsal Yazılarda yılan, kıvrımları arasında bir yumurta öbeğiyle birlikte gösterilir: Doğadaki çeşitli yaşam formlarının aynı zamanda ortaya çıktığını anlatır bu.

Yumurtayı yumurtlayan yılanın altında bileşik bir sembol vardır. Çukurun tabanı, okyanusun yatağıdır. Kozmik yumurtanın oluşacağı çamur buradan gelir. 4 rakamı, Dört Büyük Birincil Gücü, başka bir deyişle Yaratıcının emirlerinin uygulayıcılarını simgeler.

Efsane. "Yaratıcı, Kutsal Dörde, 'Sular yaşam versin,' diye bu yurdu. Kutsal Dört harekete geçti ve suların yatağı olan çamurdan kozmik bir yumurta oluşturuldu ki yeryüzündeki doğal yaşam formlarından birincisi, emredildiği gibi, ondan çıkmıştır."

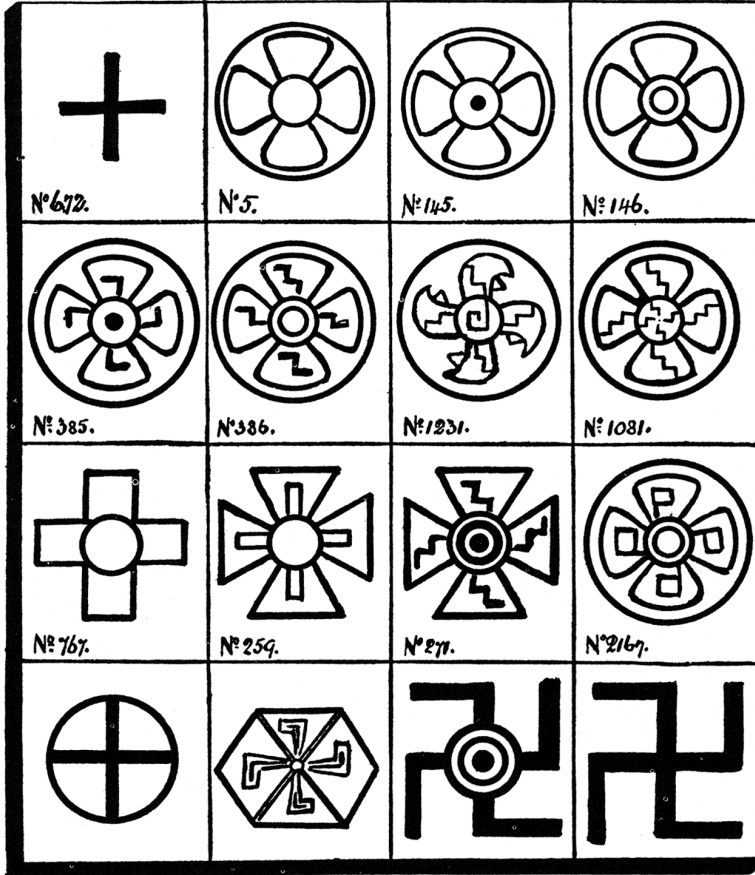
Yalnızca bu tablet bile, bu eski Meksikalıların kozmogonilerini Mu'nun Kutsal Yazılarından edindiklerini göstermek için yeterlidir.

Grup 6

1. Haçın çevresindeki dış çember: Evren.
2. Ra olarak Güneş'in Nagalardaki kolektif sembolü.
3. Ra olarak Güneş'in Uygurlardaki kolektif sembolü.
4. Üzerinde yazı yazan sembol: İnşacı.
5. Üzerinde yazı yazan sembol: Sütun.

6. Üzerinde yazı yazan sembol: Geometrici.
7. Üzerinde yazı yazan sembol: Mimar.
8. Üzerinde yazı yazan sembol: Kral (tahta doğru atılan adımlar).
9. Üzerinde yazı yazan sembol: Cennet (üçgen).
10. Üzerinde yazı yazan sembol: Tamamlanmış.

Grup 6
Kutsal Dörtlünün kadim sembolleri.

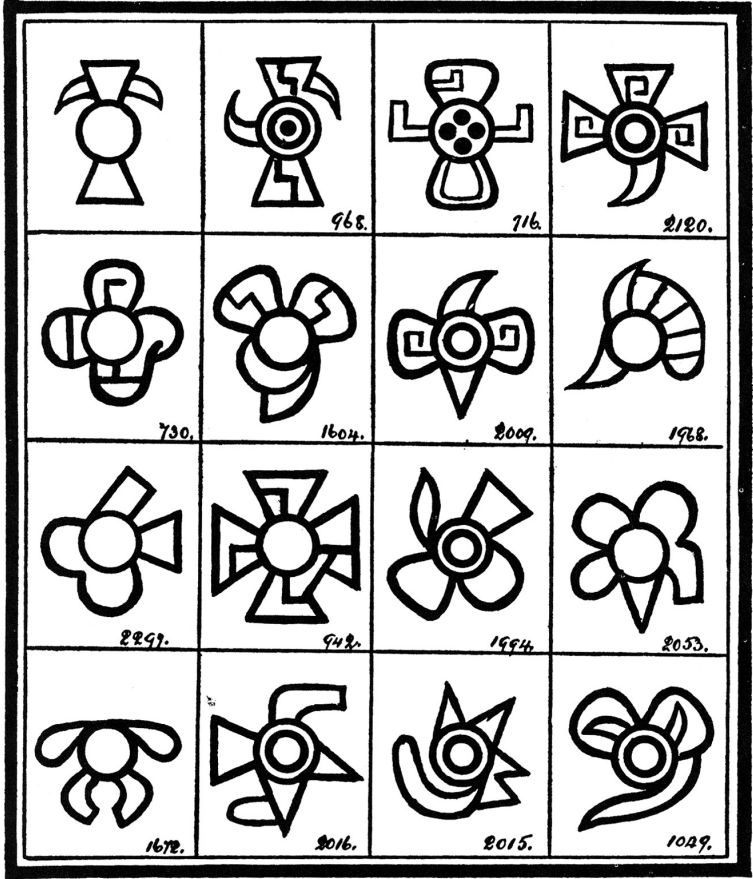

Kutsal dörtlü (Şekil 1)

Kuvvet (Şekil 2)

Yerleşik (Şekil 3)

Grup 7: Bu tabletlerin her biri Dört Büyük Güçten birinin ya da birkaçının eylemini gösterir.

Grup 7

Dört Büyük Birincil Gücün işleyişini gösteren bir grup tablet.

Beşinci Bölüm

GÜNEY AMERİKA

Tarihöncesi geçmişle ilgili ilk çalışmalarımnda, dünya üzerinde beni en çok şaşırtan yer Güney Amerika olmuştu. Orada, deyim yerindeyse, Anakaraya komşu olan muazzam bir kara parçası vardı, fakat hemen yakınındaki Kuzey ve Orta Amerika çok miktarda kayıtlarla dolup taşarken, burası, yani Yeryüzünün İlk Büyük Medeniyeti konusunda tek kelime bile edilmiyordu. Güney Amerika'nın bu gibi kayıtlara sahip olmaması bana pek mümkün gözüküyordu, çünkü hem Doğu kayıtları, hem de Güney Denizi Adaları efsaneleri, Anakaranın çocuklarının dünyanın her yerine yelken açtıklarını söylüyordu. Güney Amerika Mu'ya komşu olduğuna göre kuşkusuz o da bunun dışında kalamazdı ve yeryüzünün İlk Büyük Medeniyetinin kalıntıları, orada bir yerlerde olmalıydı. Fakat Güney Amerika, önümde, İnsanın İlk Büyük Medeniyetinin oluşturduğu yapboz bulmacasına hiç de uymayan bir parça gibi duruyordu. İnkalarla ilgili bilimsel raporlara inanmakla yanlış bir ipucunun peşine düşmüş oldum, zira incelendiğinde bunların tamamen yanlış olduğu, eğitimsiz arkeologların teorileri olduğu anlaşılıyordu.

Tibet'e yaptığım son yolculukta, batı manastırlarından birinde bazı büyük tabletlere rast geldim. Bunları incelediğimde, dünyanın çeşitli köşelerinin haritalarını içerdiğini gördüm. İçlerinden birinin Güney Amerika'yı gösterdiğini hemen anladım. Tarihi, belirli takımyıldızlarda yer alan bazı yıldızların konum-

Tibet'teki batı manastırlarından birinde bulunan 25 bin yıllık bir tablet. Eski Amazon Denizi ve kanallarıyla Pasifik Okyanusunun birbirine bağlanışını gösteren Güney Amerika haritası.

larıyla belirtilmişti. Astronomlar, bu yıldızların, bu konumlarında 25 bin yıl önce bulunduklarını söylüyorlar. Bu harita daha önce anlayamadığım birçok şey için bana ipucu sağladı. Güney Amerika, tartışmasız yeryüzündeki en zengin arkeolojik alanlardan biri olmakla birlikte, halen en önemli arkeolojik zenginliklerinin birilerince keşfedilmesini beklemektedir.

Bu haritaya göre, 25 bin yıl önce, iki büyük kolonici grubu Güney Amerika'nın *ortasından* gemilerle geçiyorlardı. Bunlar doğruyu söylemek gerekirse uçan gemiler değildi, suda yüzen mütevazı gemilerdi; yelken ve kürekle hareket ediyorlardı. Pasifik'teki Anakaradan Atlantis'e ve daha ötedeki noktalara, hatta Akdeniz yoluyla Anadolu'ya bile gidiyorlardı.

Güney Amerika'yı eski bir medeniyetle ilişkilendirmek hiçbir bilgin ya da arkeoloğun aklına gelmemiştir. Oysa Anakara batmadan önce, hatta Avrupa'nın ilk maymun adamının geleceğin bilginlerini şaşırtmak ve aklını karıştırmak üzere kemiklerini oraya buraya saçmasından on binlerce yıl önce, orada büyük bir medeniyet vardı.

Eskilere gitmeden önce, olguların alışılmış sırasını bozarak, öncelikle, Güney Amerika'nın eski tarihi konusunda yazılanları gözden geçireceğim. Bu yazıların en öne çıkanları İnkalar hakkındadır. Önce onlar hakkında söylenenlere bakalım, çünkü eski olmak bir tarafa, onlar yalnızca düne aittir.

PERU

Peru, İnka medeniyeti ile nam salmıştır. İnkalar tarihöncesi bir halk değildir; keza, kadim bir halk oldukları da söylene-
mez. *İnka* adı, "İnka" adındaki kralların ya da yöneticilerin adından gelmektedir. İnkalar kendilerine bir kral seçmeden önce, karışık bir halktılar. Aralarında, Peru'dan Guatemala'ya göçmüş Orta Amerikalı Kişeler de vardı. Kişeler, ülkenin yerlileri olan Aymaralarla karıştılar. Kişelerin Peru'ya

akın etmesi dostane bir nitelik taşıyordu, tıpkı bugün ABD'ye gelen ve buraya yerleşen Avrupalılar gibi. İnka İmparatorluğu, tarihöncesi değildi; bunun iddia edilmesi bile mümkün değildir. Bu büyük medeniyeti tarihten silen İspanyollar tarafından keşfedildiklerinde, en az 400 yıldır dış dünyaya kapalı son derece medeni bir halka sahipti. İnka İmparatorluğu MS 900 ila MS 1000 yıllarında kurulmuş, MS 1532'de İspanyolların fethiyle sona ermişti. Yani ömrü yalnızca 500 yıl sürmüştü.

İnka Hanedanı on üç imparatorun, başka bir deyişle İnka'dan oluşuyordu. İlk ve kurucu imparatorun adı Manko Kamak'tı. Efsaneler, kraliyet kanının saflığını korumak için kız kardeşiyle evlenmesini emrettiğinden kız kardeşiyle evlendiğini söyler. Bilindiği üzere, bu uygulama eski Mısır ve Mayalarda da vardı. Manko Kamak'ın doğumu çeşitli mitlerle çevrilidir. Bir efsane ya da mit, onun Güneşten doğduğunu söyler. Bu mite göre, Güneşin Peru'da geniş ve ilginç bir ailesi vardır. Bir başka mit ise, annesinin üst düzey bir aileden gelen evlenmemiş bir kadın olduğunu söyler. Kendini çocuğuyla bir başına bulan annesi, oğlu erkeklığe ulaşana dek, Titikaka Gölü'ndeki bir adaya gider ve orada yaşar. Sonra oğluyla birlikte kıyıya çıkar ve halkına onun ilahi bir gebelikle doğduğunu ve kralları olarak gönderildiğini ilan eder. Halk annenin hikâyesine inanır ve onu İnka seçer.

Londra'daki British Museum'da yayınlanmamış bir Peru elyazması vardır. MS 1631 yılının başlarında Anello Alivio adında bir Cizvit papazı tarafından yazılmış bu eserde de, İnka Hanedanını kuranların, Kişe adlı Orta Amerikalı göçmenler olan Manko Kamak'ın ataları olduğunu yazar. Peru'nun ana dili, Mayaların Kişe kolundan gelen ve bugün Kişua adı verilen dildir.

Manko Kamak, hiç kuşkusuz, Anakaradan, Güneş İmparatorluğunun kraliyet ailelerinin birinden geliyordu, zira tah-

ta çıkarken, bir koloni imparatorluğu unvanı olan “Güneş’in Oğlu” unvanını almıştı. Güneşin onun babası olduğu miti buradan gelmektedir.

Orta Amerika’dan gelen Kişe yerleşimcileri, Aymaraların (ülkenin sahibi olan ve o sırada yerleşik bulunan) medeniyetini kendilerinininkine kıyasla o kadar ileri bulmuşlardı ki, bu medeniyeti benimsemiş, ama kendi dillerinden vazgeçmemişlerdi. Dolayısıyla İnkaların büyük medeniyeti, Kişelere değil Aymaralara aitti. Bazı yazarlar İnkaların Peru’yu istila edip burayı sahiplendiklerini iddia etmişlerdir. Bu fikre nereden vardıklarını anlamakta zorlanıyorum. Efsaneler de yazılı belgeler de, bunun, Avrupalıların ABD’ye yerleşmesine benzeyen dostane bir kolonileştirme olduğunu söylemektedir. Ayrıca, Manko Kamak taç giyene dek İnkalar diye bir şey yoktu; bunun öncesinde sadece Aymaralar ile Kişeler vardı. Manko Kamak taç giyip İnka adını aldığı anda, hem Aymaralar hem de Kişeler yeni yöneticileri şerefine bu İnka adını benimsemişlerdi.

Peru tarihinin en ilginç kısmı ise, İnkaların ya da Aymaraların hikâyeleri değil, onlardan önce gelenlerin hikâyeleridir. 16 bin yıl ya da daha önceden beri, Peru, en az Yukatan medeniyeti kadar görkemli bir medeniyete zaten sahipti (bu, Mısır tarihinin henüz başladığı tarihlere denk düşmektedir). Peru’da, İnkalara göre antik çağlara bize göreyse tarihöncesine ait bir kent vardır ve buradaki harabelerin bugünkü adı Ti ahuanako’dur. Ti ahuanako bugün Pasifik Okyanusundan 4150 metre yüksekte yer alır. Bu kent, okyanus seviyesinden yalnızca birkaç metre yukarıda bir düzlüğe kurulmuştu. O günden bugüne, And Dağlarının oluşumu, bu kenti de çok yukarılara taşımıştır. Ti ahuanako’da deşifresini ve çevirisini *Kayıp Kıta Mu*’da sunduğum sembolik şekiller ve yazılarla süslü enfes bir monolit yükselir. Kullanılan karakterlerin tümü, Mayalara işaret etmektedir ve bu anıtın ne zaman dikildiğini göstermektedir. Çevredeki çeşitli deniz kabukları o

günlerde ya deniz seviyesinde ya da deniz seviyesinden çok az yüksekte inşa edildiğini gösterir.

Bu medeniyetten ve bu şehirden bir Doğu tabletinde bahsedilmektedir. Bu tabletle bağlantılı bir haritanın kopyasını elde etmeyi başardım. Bu haritayı ileriki sayfalarda bulabilirsiniz.

İspanyollar Peru'yu fethettiklerinde yerlilere Tiahuanako'nun dev yapılarını kimin inşa ettiğini sormuşlar. Verdikleri cevap şöyle olmuş: "Bu yapılar, Güneş göklerde parlamadan önce yapılmıştır," yani ülke bir koloni imparatorluğu olmadan önce inşa edilmiştir. Aynı ifadeyi Hindu bilge ve tarihçisi Valmiki de kullanır ve Naga İmparatorluğu "Güneş ufukta henüz yükselmemişken" kurulmuştur der. Titikaka Gölü çevresindeki yapıların dağlar oluşmadan önce inşa edildiği yalnızca benim fikrim değildir, zira büyük Güney Amerika jeoloğu E. B. Enock da, belli ki, Peru ile ilgili kitabında aynı sonuca varmıştır. Dünyanın başka yerlerinde dağlar oluşurken neler meydana geldiğini zihnimizde canlandırır-sak, And Dağları yükseldiğinde de tek tük kalanlar dışında tüm Peru halkının öldüğünü varsaymak akla yatkındır. Muhtemelen kurtulanlar Amazon'un esas kolları arasında bir yerlere sığınmışlar, sonra da yabanıl bir yaşam sürmeye başlamışlardı. Bu nedenle bugün Amazon kıyılarında yaşayan yabanılardan hiç değilse bir kısmının Tiahuanako'yu inşa edenlerin torunları olduğunu varsaymak hiç de yanlış olmayacaktır.

Charles Darwin 1835 yılında Peru'dayken, Lima'da, Bay Gill adlı bir inşaat mühendisiyle tanışır. Bu adam Titikaka Gölü kıyılarında bulunan harabeler civarındaki arazilerin verimsizliği hakkında bir teori ortaya atar. Buna göre, verimsizliğin nedeni, İnkalar tarafından yapılmış ve yüzeydeki suyu zapt eden yapay su kanallarıdır. Ne var ki bu suyollarını ya da kanallarını İnkalar inşa etmemiştir; bunlar İnkalar döneminden 16 ila 18 bin yıl önce inşa edilmiştir. Aymaralar Pe-

ru'ya ilk geldiklerinde (yani İnkalar haline gelmeden uzun süre önce), su yolları harabe halindeydi. Kanalların bugünkü durumları da dağlar oluşmadan önce, Peru deniz seviyesinde düz bir yerken yapılmış olduklarını gösterir. Bu kanallar ülkeyi sudan yoksun bırakmak için değil, gemilerin geçmesi için yapılmış suyollarıydı.

Yukarıda belirtilen haritanın 20 bin yıllık olduğu söylenmektedir, fakat üzerinde bir tarih bulunmamaktadır. Haritada ilk kez, söz konusu kanalların Pasifik Okyanusunu, bugün Amazon bataklığı olarak bilinen bölgenin tamamını kaplayan iç denize bağladığı açıkça gösterilmektedir. Doğu ucunda Atlantik Okyanusuna açılan bir boğaz bulunduğu görülmektedir. Tiahuanako, kanala çok yakında gösterilmiştir. Bu haritada efsanevi Altın Kent Manoa da dahil olmak üzere başkaca şehirler de gösterilmiştir.

Perulular Doğu halklarınıninkilere benzediği düşünülen merasimler düzenliyorlardı ve bu durum bilim camiasında hayli spekülasyona yol açmıştı. Bunların iki kaynaktan geldiği öne sürülebilir: Birinci kaynak, Anakara Mu'dur. İkincisi ise İspanyol fatihleridir. Güney Amerika'yı istila ve fetheden İspanyollar, her şeyin bir Emevi havası taşıdığı İspanya'nın güneyinden geliyorlardı. Zaten tüm anlayışları bakımından yarı yarıya Emevi sayılırlardı. Günümüz Peruluları, eski âdetlerinin çoğunu korumaktadırlar. Bir testiden su içmeden önce, birkaç damlayı toprağa dökerler; katı bir şey yemeden önce bir iki parçayı toprağa serper ve "Paça Mama'ya" derler. Bu onların, her çeşit yaşamın Toprak Ana'dan geldiğini kabul ettiklerini gösterir. Bu örnekte bir Anakara gölgesi vardır. *Mama*, doğrudan yöredeki ana dilden alınma bir sözcüktür. *Mu*, *Ma* demektir; *Ma* ya da *Mama* ise nerede ve nasıl kullanıldığına göre, toprak anlamına gelir.

Bir Peru efsanesi, Titikaka Gölü çevresinde başlangıçta bir İmparatorluk olduğunu anlatır ve İnkalarla Çankalar denilen bir başka ırk kanalıyla bağlantılıdır. Peru'ya 2 bin yıl kadar

önce, Güney Amerika'nın merkezinden Amazon nehri ve bu nehrin kolları üzerinden geldiler. "Ormanların çok ötesinde bulunan bir memleketten", sınırları büyük dağlar olan güçlü bir imparatorluktan gelmişlerdi. Bu dağlar, imparatorluğu çevreliyordu. Muhteşem güzellikte bir başkentleri vardı ve adı da Manoa, yani Altın Kent'ti. Görünen o ki bölgeyi fethe-
dip yerli halkı asimile eden İnkalar, bu Çanka İmparatorlu-
ğunun da sonunu getirmişlerdi.

VENEZÜELLA

Orta Amerika'da bulunduğum sırada, Orta Amerika'dan çı-
kıp güneye giden ve oradaki bazı büyük nehirlerde yerleşim-
ler kuran Karalar hakkında çeşitli efsanelere ulaştım. Bu efsa-
neler 16 bin yıldan daha uzun zaman önceki bir dönemden
bahsediyordu. Şimdi de Güney Amerika'yı anlatmış olan
gezgin ve kâşiflere kulak verelim.

Leonard V. Dalton, *Venezüella* adlı kitabında şöyle yazar:

"Venezüella ile Kolombiya arasındaki sınır boyunca yer
alan dağ ve ormanlarda Karalara ait çok sayıda eski kalıntı
mevcuttur.

"Orinoko nehri ile Guyana'nın hemen tamamında çok es-
ki bir resim yazısını içeren birçok yazılı kaya bulunur.

"Karyalılar, Venezüella'da hâlâ varlıklarını sürdürmekte-
dirler. Eski atalarından bugüne dek ulaşan günümüz kabile-
lerinden biri Godjirolardır. Her köyün başında bir *Sasik* yani
muhtar ya da şef bulunur."

Burada, dikkat çekici bir rastlantı göze çarpıyor: Kara di-
lindeki bazı kelimeler, Pueblo Kızılderililerinin dilindekilerle
aynıdır. Bu ise ya Amerika'da ya da Anakarada bir zamanlar
bir arada yaşadıklarını göstermektedir. Sasik, Kara dilinde
olduğu kadar Pueblo ve diğer Kızılderili dillerinde de bulu-
nan tipik bir sözcüktür. Güney Venezüella ormanlarının en

ulaşılmaz kısımlarında yaşayan Guaharibolar adlı bir ırk vardır. Bu insanlarda Orta Amerika'nın kayıp kabilesinin temel özelliklerinden birçoğu gözlenmekte, özellikle de kafatasları birbirine çok benzemektedir. Bu kişilerin cesur ve yanlarına yaklaşılmaz insanlar oldukları söylenir. Venezüella'nın en yaman yabanılları onlardır.

BREZİLYA

Brezilya'da ilk insan yerleşiminin kurulduğu günlerde, Amazon Vadisinin tamamı bir iç denizdi (Akdeniz'in bir benzeriydi). Amazon ile Pasifik Okyanusu arasında hiç dağ yoktu. Büyük Atlantis adası battıktan sonra, Amazon bir bataklığa dönüştü. Atlantik Okyanusunda Atlantis'in batması sonucu oluşan dev çukuru kapatmak üzere, çevredeki tüm sular bir denge oluşana dek çekildi. Suların sığ olduğu bölgelerde, bu çekilme, yeni kara parçalarının belirmesiyle sonuçlandı. Amazon denizinin suları sığdı. Sular o denli yoğun biçimde çekilmişti ki, bir zamanlar Amazon denizinin iç kısmında çok sayıda nehir oluşmuştu. Bunlar bugün büyük Amazon Nehrinin kollarıdır.

Orta Amerika'daki Karalar, Güney Amerika'daki yerleşimlerinden birini Amazon Denizine akan güney nehirlerinden birinin üzerine kurmuşlardı. Günümüze ulaşmış olan bir Guatemala söylencesi, bana aktarıldığı kadarıyla şöyle demektedir:

“Bir Kara grubu, Orta Amerika'dan, Karayip Denizi kıyılarından hareket etti ve güneye, büyük bir nehre doğru uzandı. Orada uygun bir ülkeye rastgeldiler ve buraya yerleşip büyük bir ulusa dönüştüler. Masalsı göllerin etrafında büyük bir kent kurdular, altın tapınaklar inşa ettiler ve şehre Manoa adını verdiler.”

Bu efsane, en az 16 bin yıl önceki bir dönemi anlatmaktadır. Albay Fawcett, Brezilya'nın 2.500 kilometre kadar içlerini-

de, Huigu ve Tapajos nehirlerinin kaynakları arasında, kadim bir kent keşfetmiştir. Burası Brezilya'nın, son derece geniş, büyük ölçüde keşfedilmemiş bir bölgesidir. Huigu ve Tapajos nehirleri, Amazon'un iki ana güney koludur. Birkaç yıl evvel Albay Fawcett, göğsünde bir yazı bulunan küçük bir heykelle çıkagelmişti. Bu eseri yalnızca birkaç saniye gördüm, ama yazının Kara Maya yazısı olduğu açıldı ve en fazla 2 bin yıllık. Sanırım Fawcett Manoa harabelerine rast gelmişti. Bu bölgede keşfe çıkan iki arkadaşım ise kısa süre önce geri döndüler. Birçok kalıntıya rastlamışlardı. Bunlar arasında Tia Çanka adında eski bir köprü de vardı. Bana, köprü'nün 150-200 metrelik kısmının ayakta olduğunu söylediler. Buldukları yol ise, zeminden bin metre kadar yukarıya inşa edilmişti.

Peru Efsanesi. Çankalar Peru'ya Güney Amerika'nın orta kısmından, başkenti Manoa (Altın Kent) olan, sıradağlar silsilesinin ardına gizlenmiş bir imparatorluktan gelmişlerdir.

İmparatorluğun kralının iki oğlu vardı ve kral öldüğünde ikisi de tahta çıkmak istedi ve böylece iç savaş çıktı. Önce kardeşlerden biri üstünlük kurdu, sonra rüzgâr tersine döndü ve diğer kardeş üstünlüğü ele geçirdi. Sonunda küçük kardeş ağabeyini, onun sağ kalan taraftarlarını ve ailelerini ormanlara sürdü. Yenilen halk, burada gemiler yaptı ve orman boyunca uzanan nehre açıldı. Nehrin ağzına geldiklerinde, yönlerini çevirip büyük nehre geçtiler. Pek çok zorluk yaşadıktan sonra Titikaka Gölüne vardılar, burada genişleyip büyük bir ulus haline geldiler ve kendilerine Çankalar adını verdiler.

Çankalar, İnkalar tarafından fethedildi. Burada ele alınan zaman dilimi Titikaka'ya varışları ile İnkalar tarafından fethedilinceye kadar geçen dönemdir. Fakat tarih kuşaklara göre hesaplandığından ve kuşakların ne kadar sürdüğü yıl olarak verilmediğinden, bu dönemin kaç yıl sürdüğünü bilmek mümkün değildir, ama muhtemelen bin yıl civarındaydı.

ARJANTİN

Arjantin’de, Platte Nehri kıyılarında bazı tarihöncesi kalıntılar bulunmaktadır. Son yıllarda bu kalıntılarda bulunan bir tabletin, Moğolistan’da bulunan bir tabletin tam bir kopyası olduğu saptanmıştır.

İşte, Orta Amerika efsanesini teyit edecek üç olgu. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Ardında bir gerçek bulunmayan efsane olmaz. Bu gerçeğe ulaşıldığında ise tarih zenginleşir.

ANTİKÇAĞ

Şimdi Güney Amerika tarihinin bence en ilginç kısmına gelmiş bulunuyoruz: Uzak geçmiş. Bugün bize ne kadar garip gözü-kürse gözüksün, eski çağlarda Güney Amerika’nın insanların tüm dünyaya yayılmasında önemli bir rol üstlendiği bir gerçektir, zira Güney Amerika, Anakaradan çıkıp doğu yönünde ilerleyen koloniciler bakımından, bir yol ya da geçit niteliğindedir. Bugün Güney Amerika’nın topografyası, 20 bin yıl öncekinden, yani Karyalılarla zenci kolonicilerin kendilerine yeni yurtlar ve daha geniş topraklar bulmak üzere Anakaradan ayrıldıkları zamandan tamamen farklıdır. Anakaradan bu göçün ne zaman başladığı konusunda henüz kesin bir bilgiye sahip değiliz, fakat 35 bin yıl diyen kayıtlar olduğu gibi 70 bin yıl diyen kayıtlar da mevcuttur. O günlerde Güney Amerika dünyanın diğer yerlerine benziyordu, yani düzdü ve dağlar yoktu. 15 bin yıl öncesine dek, insanları düzenli olarak gerçekleştiren sulara gömülme şeklindeki doğal felaketlerden koruyacak dağlar oluşmamıştı. Bunun için muhtemelen yeryüzünün Nihai Manyetik Denge durumuna geçmesi gerekecekti.

Bugün Amazon Vadisi derken, Amazon Bataklığı ile Amazon havzasını anlarız. Burası, bir zamanlar tıpkı Akde-

niz'e benzeyen, yaklaşık aynı büyüklükte bir iç denizdi. Amazon Denizi, doğu ucunda Atlantik Okyanusuna, Batı ucunda da Pasifik Okyanusuna kanallarla bağlanıyordu. Bu kanallar, dağlar yükselene dek yerli yerindeydi. Anakara ile Atlantis arasında kesintisiz bir su yolu vardı. Dahası bu suyolu Batı Afrika ile Akdeniz'in doğu ucunda Anadolu'ya dek uzanıyordu. Bu Amazon Denizinin sahil şeridi bugün gayet belirgindir: Kuzey kıyıları, Venezüella dağlarının etekleri boyunca uzanıyordu; bu kıyı şeridi boyunca şahane bembeyaz kumluklardan oluşan sahilleri vardır. Güney kıyıları ise Pan Alto Dağlarının eteklerinde yer almaktadır. Doğu kıyıları Pan Alto'ya inen dağlık bir burun boyunca ilerlemekte, batı kıyıları ise And Dağlarının doğu etekleri boyunca devam etmektedir.

Amazon Denizinde dikkatimi ilk çeken şey, daha önce de sözünü ettiğim Tibet'teki manastırda bulduğum tablet haritalar oldu. Bu haritaların tarihinin belirli olduğunu tespit ettim. Tarihleri belirli takımyıldızlardaki belirli yıldızların konumlarına bakılarak hesaplanmıştı.

Atlantik Okyanusuna açılan boğazın girişinin hemen ötesinde bir toprak parçası gösterilmiş, ama herhangi bir ad verilmemiştir. Ben burasının Atlantis olduğu ve bu sebeple işaretlendiği kanaatindeydim. Bazılarının adı verilmiş, bazılarının verilmemiş ve çeşitli şehirler de gösterilmiştir. Özellikle önemli bir tanesi kanallara son derece yakındır. Hiçbir isim verilmemiş olmakla birlikte, tam olarak Tiahuanako harabelerinin bulunduğu yere denk düşmektedir. İkinci şehir ise denizin güneybatı sahilinde yer almaktadır. "Mücevher Şehir" ya da "Mücevherler Şehri" adıyla anılmaktadır. Üçüncü bir şehir ise güney sahilinden biraz içeride küçük bir kara kentidir ve "Altın Şehir" diye anılmaktadır. Bu şehrin efsanevi Manoa olduğuna kuşku yoktur. Bir diğer şehir ise, bence, bugün Platte Nehrinin bulunduğu deniz kıyısı üzerinde güneyde yer almaktadır, ama ismi belirtilmemiştir. Denizin kuzey-

yinde bir başka şehir daha vardır. Bunun da konum itibariyle, Venezüella'da bir yerler olduğu kanaatindeyim. Ona da bir ad verilmemiştir. Çeşitli noktalardeki yazılar bu kentlerin Karyalılar ya da Karalar tarafından kurulmuş olduğunu göstermektedir.

Karyalılar doğrudan Anakaradan gelmiş ve Amazon Denizi boyunca yerleşim yerleri kurmuşlardır. Sonunda güney kıyılarında bir krallık haline gelmişlerdir. Kendilerine Çankalar adını verdiklerine inanmak için birçok neden olmakla birlikte, ben bu krallığa birtakım nedenlerle Karya Krallığı adını vereceğim. Kanallar Karya krallığından önce mi yoksa sonra mı inşa edildi, bu konuda hiç kayıt bulamadım. 1500 yıl öncesine dek burada ya bu krallık ya da onun bir halefi vardı.

Görünen o ki, Amazon Denizinin kıyılarına kesinkes yerleşir yerleşmez, bu Karalar (ya da Karyalılar) doğu yönünde genişlemeye başladılar. Güney ve Orta Amerika'nın doğu kıyıları boyunca yerleşimler kurdular. Maya kayıtları, kraliçe Moo döneminde Orta Amerika (Mayaks) kıyılarında bulunduklarını göstermektedir. Troano elyazmalarına göre bu kraliçe 16 bin yıl önce yaşamıştır. Karyalılar Orta Amerika eyaletlerinde hâlâ varlıklarını sürdürüyorlar, ama elbette kanlarının saflığı kaybolmuştur. Daha çok zencilerle karışmışlardır ve genelde baskın durumda değillerdir. Karayip Denizinin adı bu Karyalılardan gelir.

Karyalılar, Atlantis'te yerleşimler kurdular ve Akdeniz'in doğu ucuna dek ilerlediler. Oralarda Anadolu'ya ve Balkan Yarımadasının aşağı kısımlarına yerleştiler. Anlaşılan o ki, bu bölgede yarı bağımsız kabilelere bölündüler ve yerleştikleri toprakların adlarından gelen yeni adlar aldılar. Bir kabile ya da grup kendisine Atinalılar adını verdi. Mısır kaynaklarından öğrendiğimiz kadarıyla, Atina başkentlerinden biri olan *antikçağ* Atinası depremler sonucu yıkılmış ve Atlantis'in sulara gömüldüğü yaklaşık 11.500 yıl önce sular altında kalmıştır. Mısırlılar eski Atina'nın 17 bin yıl önce kurulduğunu da

aktarıyorlar. Eski Atina'nın yıkılmasından (ilk olimpiyatın tarihi olan) MÖ 1104 civarına kadar Karyalıların hiç adları geçmemektedir. Bugün onların torunları Yunanlar olarak bilinir. Eski Yunan filozoflarından bazıları Karya soyundan gelmekle övünüyordu. Mesela Herodot Karya'lı olduğunu iddia ediyordu.

Karyalıların izini sonuna dek sürdükten sonra, Güney Amerika'ya geri dönüp, yukarıda anlatılanları destekleyecek kalıntılar olup olmadığına bakacağım. And Dağlarının zirvesinde, Pasifik Okyanusundan 4100 metre yukarılarda Titikaka Gölü kıyılarında, Tiahuanako adlı tarihöncesi bir kent vardır. *Burası Tibet haritasında tam bulunduğu noktada gösterilir.* Bu kentin harabeleri arasında, arkeologların "dünyanın arkeolojik harikalarından biri" olarak nitelendirdiği muhteşem bir monolit vardır. Üzerinde çoğu Kara-Maya dilinde olan birçok yazı vardır. Bu taş, *Kayıp Kıta Mu*'da deşifre edilmiş ve çevrilmiş şekliyle gösterdiğim üzere, 16 bin yıllıktır.

Bu şehrin harabelerinin yakınlarında eski taş kanalların harabelerine de rastlanır ki *bunlar da Tibet haritasını doğrulamaktadır.* Bu kanallar tüm görenleri hayrete düşürmüş ve bunları kimin, hangi amaçla inşa ettiği konusunda bir hayli spekülasyon yapılmıştır. Bugün hatları bozulmuştur ve kırık dökük vaziyettedirler; bir yukarı bir aşağı uzanmaktadırlar, okyanusun kabarışlarından farksızdırlar.

Kent ve kanal harabelerinin batısındaki birçok yerde, çok sayıda deniz kabuğu vardır. Demek ki, dağlar yükseldiğinde kentin batısında yer alan toprakların büyük kısmı suların üstüne çıkmıştı. Ayrıca bu durum bir zamanlar hem kentin hem de kanalların deniz seviyesinde olduğunu kanıtlar.

Eski Manoa kentinin kalıntıları bilinmekle birlikte, bildiğim kadarıyla kent hiçbir zaman burada aranmamıştır.

Karya bölgesinin bir parçası olan Matto Grosso bölgesinde bir nehir vardır ve bu nehrin adı Ksingu olarak yazılsa da Şingu olarak telaffuz edilir. Bu telaffuz, bana Anakaranın bir

yansıması gibi geliyor. Mu alfabesinde X harfine çok benzeyen bir sembol bulunur. Bu, Anakara alfabesindeki hiyeratik N harfinin (Şekil 1) dikey kısımlarının çapraz konuma gelmesiyle oluşur (Şekil 2). Bu, “ş” olarak okunan bir çift ünlüdür. Günümüz Hindu dilinde “Si” ile başlayan tüm harfler “Şi” şeklinde okunur. Örneğin Siva yazılır, Şiva diye okunur. Bu bölgede (Matto Grosso) bugün yaşayan kahverengi derili yabanılar, tüm beyazlara Karaibalar adını verirler. Bu sözcük kuşkusuz Karib’den gelir ve bu yabanıların, onlardan önce burada yaşayan insanların renklerini bildiklerini göstermektedir.

Güney Amerika Karya İmparatorluğunun sonu, diğer birçok eski imparatorluğun sonuna benzer; iç savaşlar ülkeyi ve insanların o kadar zayıflatır ve azaltır ki sonunda çevredeki savaşçı kabileler için cazip bir lokmaya ve kolay bir ava dönüşürler. Düşmanlar erkekleri öldürür ve ancak en gökçe kadınların yaşamasına izin verilir, ama onlar da fatihlerin köleleri olurlar.

Peru’da rast geldiğim eski bir Çanka efsanesi şöyledir: Çankalar hep Titikaka Gölü çevresinde yaşamadılar. Kıtanın merkezinde bulunun uzak bir ülkeden (Brezilya) geldiler. Dağlarla çevrili büyük bir ülkenin içinden çıkmışlardı. Güzel bir gölün kıyılarında kurulu harikulade bir başkentleri vardı. Bu kentin adı Manoa, yani “Altın”dı. Kral öldü ve geriye iki oğlu kaldı. Her ikisi de tahta talip oldu ve böylece yıllarca süren bir iç savaş başladı. Talih önce bir kardeşe, sonra diğerine güldü ama savaş halk da ülke de bitap düşene dek sürdü. Durum en kötü noktasındayken, küçük kardeş küçük bir hiyleyle kesin bir zafer kazandı. Ağabeyini tüm taraftarları ve aileleriyle birlikte ormanlara sürdü ve ülkeden çıkardı. Ormanlarda ağabeyle taraftarları gemiler yaptılar ve büyük bir neh-

re ulaşana dek yol aldılar. Sonra gemilerin izin verdiği ölçüde bu nehirde ilerlediler. Sonra kıyıya çıktılar ve pek çok arayıp, dolanma ve zorluktan sonra Titikaka Gölü kıyısına ulaştılar. Burada yerleştiler ve yenik ağabeyi kendilerine önder olarak, kral olarak seçtiler. Burada kendilerine Çankalar adını verdiler, çoğaldılar ve büyüdüler.”

Bu efsaneye göre iki kardeş arasındaki savaş “otuz kuşak önce” olmuştur. Bir kuşağa kaç senenin karşılık geldiği söylenmemiştir ve kuşakların takriben MS 1500’den itibaren geriye doğru sayılması gerekmektedir.

Orta Amerika’da Karyalılar ile Altın kentleri Manoa ve yok oluşları hakkında birçok efsane anlatılır. Fakat bunlar o kadar belirsizdir ki tekrarlanmalarında yarar yoktur.

PASKALYA ADASI

Sanırım Karyalılarla ilgili hikâyeyi tamamlamak için, Pasifik Okyanusunun ortasında tek başına duran, küçük ve esrarengiz Paskalya Adasından da bahsetmem gerekiyor. Bu ada çok eski günlerde Karyalılarla çok yakından bağlantılıymış gibi gözükmektedir. Paskalya Adası’nın bu tarihi, *Kayıp Kıta Mu*’da verilmişti. Keşfedildiği günden bu yana Paskalya Adası’nın bilim dünyasını şaşırtan heykelleri ile Karyalılar arasında bir bağlantı gölgesi gibi gözüktüğünden aşağıdaki notları da bu kitaba almayı uygun gördüm. Küçük, siyahi bir çocuk bir dilim kavun yiyen bir başka çocuğa şöyle der: “Sonunda bir parça da bana bırak!” Kavun yiyen çocuk ise şöyle yanıtlar: “Sana kavun mavun yok!”

Bu kısım Paskalya Adası üzerindedir, ama ben de kavun yiyen çocuk gibi şöyle diyeceğim: “Eski günlerde Paskalya Adası falan yoktur” çünkü o günlerde Paskalya Adası yoktu. Bugün Paskalya Adası olan yer o günlerde insanın Anakarası olan büyük Mu kıtasının bir parçasıydı.

Paskalya Adası yerlilerini ve burada bulunan heykelleri inceleyen herkesin vardığı ortak sonuç, bugünkü yerlilerin, heykelleri yapan kişilerle bir akrabalığı olmadığı ve onlardan çok daha geride olduğu yönündedir. Bu durum ilginç ve cevapsız bir soruya yol açmaktadır: O halde, Paskalya Adası heykellerini yapanlar kimlerdi? Dahası bu insanlara ne oldu?

Bugüne dek kimse bu soruyu yanıtlamaya çalışmamıştır. Ben, Doğu kayıtlarında ve Paskalya Adası ve Anadolu kalıntılarında bulduklarımın hareketle, girişimci arkeologlar için bazı önerilerde bulunmak istiyorum. Önce, elimizdeki bulguları ortaya dökelim ve bunları sıraya koyup kimlere işaret ettiklerine bakalım. Tibet'in eski tablet haritası, eski günlerde dağlar olmadığını ve bugün Amazon Denizi olan yerin de bir iç deniz olduğunu göstermektedir. Güney Amerika'daki kanallar, Paskalya Adası'nın (o dönemde limanının) tam karşısına düşmektedir. Bir kolonici grubu Anakaradaki Paskalya limanından yola çıkıp Anadolu'ya dek doğu istikametinde göç ettiler. Onlara bazen Karalar, bazen de Karyalılar denildi. Onlardan kalanlar ve kayıtlar, Güney Amerika'nın batı kıyıları, Amazon Denizinden geçiyor ve Anadolu'ya dek uzanıyor. Anakara'nın güneydoğu kısımları Karya ülkesindeydi. Burası bugün Paskalya Adası olarak bildiğimiz yeri de içeriyor olmalıdır.

Paskalya Adasındaki taş ocağında bugün 21 metre yüksekliğinde yarım kalmış bir heykel de vardır. Bir yamacın içindeki bir çukurda oyulmuştur. Paskalya Adasından şimdi de Anadolu'nun ötesine, Ortadoğudaki Baalbek'e uzanalım. Burada, Baalbek'te, konulmayı düşünüldüğü yere götürülmeyi bekleyen 1200 ton ağırlığında bir taş vardır. Taşların bu şekilde çıkarılması ve hazırlanması tekniği, bildiğim kadarıyla, sadece bu iki taşa özgüdür ve bunun, bir taş bloğunun kayalar-
dan kesilip hazırlanması, biçimlendirilmesi ve çıkartılmış olması gereken çukurun dışında yatay konumda bekletilmesi bakımından son derece olağandışı olduğunu söyleyebilirim.

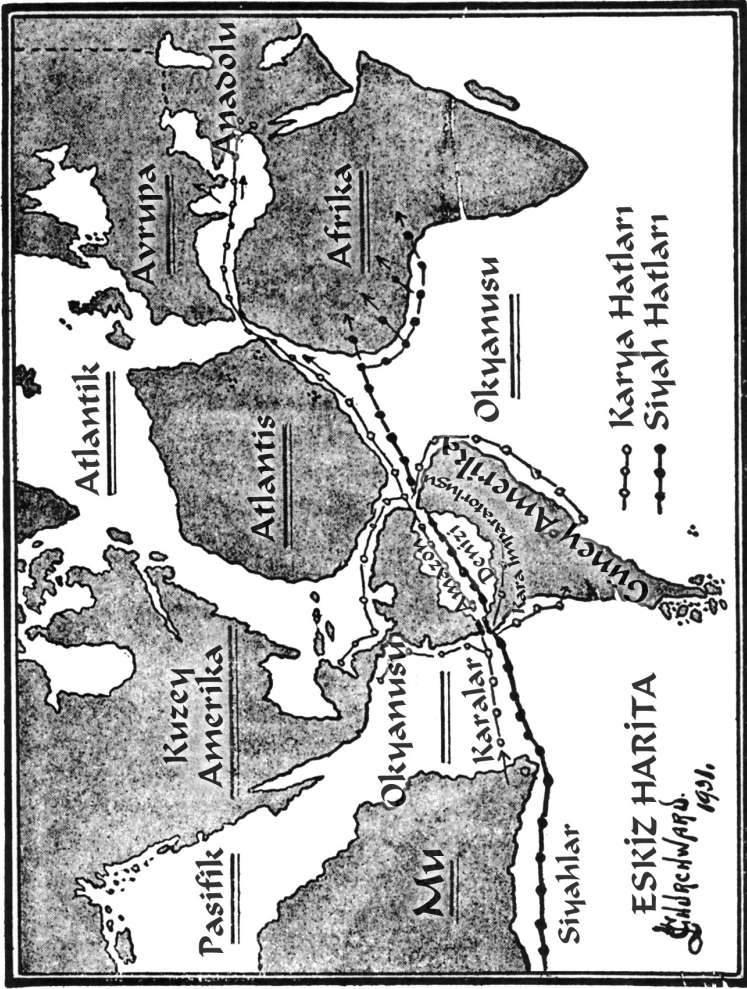
Eskiler, 21 metre uzunlukta bir taş bloğunu acaba nasıl kaldırıyorlardı? Sonra 1.200 tonluk bir taşı bir tepenin zirvesine ne şekilde taşıyıp yerleştiriyorlardı? Bunlar mekanik mühendislerimizin cevaplayabileceği sorulardır, benim boyumu aşar.

Gösterildiği üzere, Karyalıların başlangıçtaki evleri, bugün Paskalya Adasının bulunduğu bölgede yer alır. Anadolu'nun ilk halkı Karyalılarıdır. Bahsedilen her iki taş da aynı ve alışılmadık şekilde hazırlandığına göre, taşları çıkarıp hazırlayan kişilerin aynı halk olduğu öne sürülebilir. Paskalya Adası çalışmalarının kaba, Baalbek ürünlerinin ise bugün aşılamayacak ölçüde zarif olduğu öne sürülebilir. Bu doğrudur, fakat iki işçilik arasında binlerce yıl bulunduğu da gerçektir. Paskalya Adası heykelleri dağlar yükselmeden, Baalbek eserleriye dağlar yükseldikten sonra yapılmıştır.

Yanıtlanması gereken çok ilginç bir soru hep güncelliğini korumuştur: Paskalya Adası heykellerini yapan insanlara ne oldu? Ancak bugün adada bulabildiklerimizden hareketle bir yanıt arayabiliriz. Bitmemiş eserler, işin aniden durduğunu, öylece bırakılmış olduğunu gösteriyor. Demek ki başlarına bir tür felaket geldi. Paskalya Adası tabletlerinden biri adanın bir zamanlar büyük bir kıtanın parçası olduğunu söylemektedir. Ben, Mu yıkıldığı sırada, ülke depremlerle paramparça olurken, büyük dalgaların gelip Paskalya Adası sakinlerini alıp götürdüğü fikrindeyim.

ESKİ AMAZON YOLU

Çözmek gereken esrarengiz soruların en önemli ikisi, bu kitapta az da olsa yanıt buldu: Zenciler Atlantis'e ve Afrika'ya nasıl ulaşmışlardır? Burada iki ayrı gerçekle yüzleşmek zorundayız. Birincisi, insanlar tüm dünyaya Anakara Mu'dan yayılmıştır. İkincisi ise, Anakara üzerindeki zenci yurdu, Mu'nun güneybatı köşesindeydi. Bu bölge günü-

Amazon Denizinden Afrika, Atlantis, Akdeniz ve Anadolu'ya kadar Mu'nun Yerleşim Hatları.

müzde Melanezya olarak adlandırılan bir dizi adacıkla doludur ve buralarda bugün de, Mu battığı günlerde kurtulanların torunları olan zenci ırklar yaşamaktadır. Bu soruları, Tibet tablet haritası yanıtlamakta, Melanezya Adaları'nın yerlileri de kanıtlamaktadır. Fakat önce Afrika'nın iki tipik siyah derili ırkı arasındaki ayrımı ortaya koymamız gerekiyor.

Birincisi: Siyah derili, Yunan özellikleri gösteren, düz saçlı Etiyopyalılar. Etiyopyalı, aslında bir zenci değildir; o, ilk kez Dravida adını verdiği Hindistan'ın güneyindeki bölgelelere yerleşmiş bir Tamil'dir. Anakaradan Malay adası üzerinden Hindistan'a, oradan da Doğu Afrika'ya ulaşmışlardır. Bu ırk Doğu Afrika'daki yerleşimlerine Etiyopya adını verir ve Etiyopyalı olarak tanınır: "Tamil gruplarının Güney Hindistan'dan hareketle batıdaki bir büyük ülkeye götürüldüklerine" dair Hindu kayıtları mevcuttur. Kayıtlarda Şöyle der: "Orada yerleştiler ve büyük bir ulus oldular."

İkincisi: Siyah derili, kıvrıkcık saçlı, düz burunlu, dolgun dudaklı, kaba yüz hatlarıyla doğrudan saf zenci özellikleri sergileyen kişiler. Zencilerin siyah derilerini ve bu yüz hatlarını kazandıkları yerler, Mu'nun güneybatı ucudur. Bismarck Adaları, Solomon Adaları, Yeni Hebridler ve aradaki adalar bugünkü yurtlarıdır. Buradaki torunları safkan zencidir ve Pasifik Okyanusu adalarının en savaşçı halklarıdır.

Anakaranın çocuklarının en temel özelliği, göç ettikleri ya da uzun yolculuklara çıktıkları zaman, *hep deniz yollarını seçmiş olmalarıdır*. İlişikteki haritada görüleceği üzere, Anakaradan Afrika ve Anadolu'ya Amazon Denizinden geçen kesin-siz bir deniz yolu mevcuttur. Mu'nun güneybatı köşesinden yola çıkan zencilerle zencimsiler, Paskalya Adası durağına dek kıyıyı izliyorlardı. Bu noktadan itibaren ise, önce Amerika kanallarından sonra da Amazon Denizinden geçerek Atlantik Okyanusuna ulaşıyorlardı. Atlantik'e vardıktan sonra da Atlantis'in güney ucuna doğru ilerliyorlardı. Bu noktadan

doğuya geçiyor ve Nijerya'nın biraz kuzeyinden Afrika kıyılarını takip ediyor ya da Kanarya Adalarına kadar kuzeye doğru yol alıp Atlantis'in sahil şeridini izliyorlardı ki bu durumda Afrika kıyılarından sadece 110 kilometre uzakta oluyorlardı.

1878'de Caroline Adalarındayken yerliler bana şunu anlattılar: "Bu adalar birer ada değil de büyük bir kara parçasıyken burada oturan kişilerin çok büyük gemileri vardı. Tüm dünyayı dolaşıyorlar ve bazen dönmeleri bir senden fazla zaman alıyordu."

Hindu bilgisi ve tarihçisi Valmiki, eski bir tapınağın kayıtlarından hareketle şöyle yazar: "Anakaranın çocukları güçlü denizcilerdi, Hindistan'ın sadece bir koloni olduğu, henüz bir imparatorluk haline gelmediği dönemde gemileri doğu okyanuslarından batı okyanuslarına ve güney denizlerinden kuzey denizlerine dek ulaşıyordu." Tüm bunlar olduğunda Hindistan'ın bir koloniden koloni imparatorluğuna dönüşmesine 30 bin yıldan fazla bir zaman vardı.

Güney Denizi Adalarında yaşayan yerlilerin bugün kendi yaptıkları gemilerle yaklaşık 1500 kilometre uzaklara gittikleri olur.

Çeşitli belgelerde görüldüğü üzere, Atlantis'in güneyinde zenci bir halk yaşıyordu. Orta ve Kuzey Amerika'da zencilerin bulunduğunu gösteren hiçbir belgeye rastlamadım. Orta ya da Güney Amerika'da değil, Atlantis'te olduklarına göre soru şuydu: Atlantis'e nasıl ulaşmışlardı? Sonradan Tibet haritası buna bir yanıt vermişti: Amazon Denizi yoluyla gelmiş, dolayısıyla Orta ya da Kuzey Amerika'ya hiç ulaşamışlardı.

Afrika'da zenciler ve zencimsiler dağlar yükselene kadar yayıldılar, çoğaldılar ve rahat günler yaşadılar, sonra sıkıntılar başladı. Zuluların bir söylencesinde "Geçmişte hep Güney Afrika'da yaşamadıkları" anlatılır. Zenciler Güney Afrika'ya kuzeydeki yurtlarında dağların oluşumu yüzünden halkları-

nın neredeyse tamamı yok olduktan sonra gelmişlerdir. Bir grup ancak canını kurtarmış ve Güney Afrika'ya inmişti. Zulu kavminin ataları bu kişilerdi.

AMAZON DENİZİNİ BİR BATAKLIĞA DÖNÜŞTÜREN NEDİR?

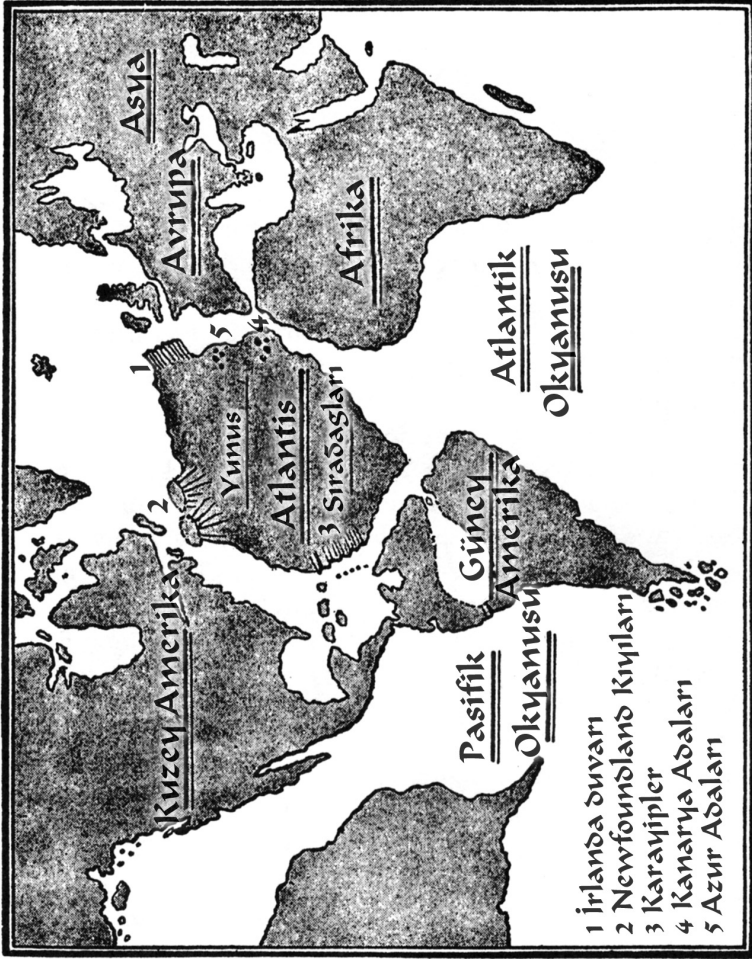
Kayıtları tamamlamak için bu sorunun yanıtlanması şarttır. Yanıt şöyledir: Atlantik Okyanusunun seviyesinin alçalması sonucu bu denizin sularının çekilmiş olmasıdır. Bu ise bir başka sorunun yanıtlanmasını gerektirir: Atlantik Okyanusunun su seviyesi neden düşmüştü? Yanıt: Çünkü Atlantik Okyanusu sular altında kalmıştı; böylece Atlantik Okyanusunda doğudan batıya binlerce kilometrelik, güneyden batıya da yine binlerce kilometrelik ve 300-350 metre derinlikte büyük bir çukur oluşmuştu. Bu kadar büyük bir çukurun dolması ve suyun yeniden dengesini bulması için dört bir yandan suların akması gerekir. Sular o denli çok çekilmişti ki, okyanusun derinliği onlarca metre azalmıştı. Atlantik Okyanusunun alçalması, Amazon Denizini, Mississippi Vadisini ve St. Lawrence Vadisini kurutmuştu. Florida su yüzüne çıkmış ve Atlantik'in her iki yanındaki kıyıların genişliği artmıştı. Bu arada, jeologların dikkatinden kaçmış birkaç küçük şey de meydana gelmişti.

Altıncı Bölüm

ATLANTİS

Bundan birkaç yıl öncesine kadar Atlantis'in yalnızca efsanevi bir tarihi vardı. Fakat araştırmalar ve arkeolojik keşifler bu kıtayı, bugün için biraz muğlâk olmakla birlikte, tartışma götürmez biçimde yazılı tarih kapsamına sokmuştur. Her gün Atlantis hakkında yeni bir şeyler gün ışığına çıkıyor. Geçtiğimiz günlerde tüm kayıtlar Atlantis'in bir efsane olmadığını kesin olarak kanıtladılar. Atlantis, Kuzey Atlantik Okyanusunda büyük bir kıtaydı. Batısında Kuzey ve Orta Amerika, doğusunda ise Avrupa ile Kuzeybatı Afrika yer alıyordu. Atlantis birkaç bin yıl öncesine dek varlığını sürdürüyordu. Schliemann'ın yorulmak bilmez çalışmaları sayesinde geçmiş tarihin bu büyük ve önemli ülkesiyle ilgili konular bir hayli aydınlandı. Atlantis'in bir zamanlar gerçekten var olduğu gerçeğini ilk kez kesin olarak ortaya koyma onurunu da Schliemann elde etti.

Platon MÖ 400'lerde, Solon'un şöyle dediğini aktarır: "Atlantis, medeniyetin merkeziydi ve tüm dünyayı fethetmişti. Tüm Atina zaferlerinin en ünlüsü, Atlantis Adasının yıkılması olmuştur. Burası Herkül sütunlarının (Cebelitarık Boğazı) karşısında uzanan bir kıtaydı. Büyüklüğü, Libya ve Anadolu'nun toplamından fazlaydı ve diğer bazı adalara ulaşan bir geçit konumundaydı. Akdeniz onun için sütunlar ardında bir limandı yalnızca. Atlantis İmparatorluğu, Mısır ve Tirenya'ya dek ulaşmıştı. Bu kudretli güç unsuru, Mısır'ı,

Atlantis'in konumu.

Helenleri ve Akdeniz'i kuşatan tüm ülkeleri tehdit ediyordu. Daha sonra Atinalılar çok cesur davrandılar ve kendi varlıkları pahasına ve diğer Helenlerin desteği de yokken, istilacıları geri püskürttüler ve Herkül sütunları dahilindeki tüm uluslara özgürlüklerini geri verdiler. Bundan kısa bir süre sonra büyük bir deprem oldu ve adanın kendisi de denizde kayboldu.

"Poseidon, Atlantis'in kurucusuydu. Poseidon için bir tapınak inşa edilmişti. Her beş ve her altı yılda bir insanlar burada toplanır ve boğalar kurban ederek tapınağın sütunlarına işlenmiş kutsal yazılara uyacaklarına yemin ederlerdi."

Plutarkos, *Solon'un Yaşamı* adlı eserinde şunları söyler: "Solon, Mısır'a gittiğinde (MÖ 600) bir Sais rahibi olan Suçis ile bir Heliopolis rahibi olan Psenofis, ona 9 bin yıl kadar önce, Mısırlıların *Batı ülkeleriyle* ilişkilerinin kesildiğini anlatmışlardı. Bunun nedeni Atlantis ve ötesindeki ülkenin deprem ve su taşkınları sonucu yok olmasının ardından, *çamurların* denizi geçit vermez hale getirmiş olmasıydı."

Solon Mısır'a MÖ 600'de gitmişti. Atlantis ise bu tarihten 9 bin yıl önce batmıştı. 2 bin, 9 bin ve 600'ü toplayın. Bu kayda göre Atlantis 11.500 yıl önce batmıştı, ama bundan sonra göstereceğim üzere, çok uzun zaman geçene dek, Atlantis bugünkü *seviyesine* inmemişti. Atlantis battığı sırada, ülkede 3 bin Atinalı asker bulunduğunu bildiren eski bir Yunan kaydına rastladım. Muhtemelen bu bir işgal ordusuydu. Bir Mısır papirüsü, Poseidon'un ilk Atlantis kralı olduğunu ve onu yine Poseidon adında uzun bir sülalenin izlediğini aktarır. Yani bir Poseidon Hanedanı söz konusudur. Poseidon'un tancında üç nokta görünür ki bu, Anakaranın sayısıdır. Asası ise üç dişliydi. Bu da yine Mu'nun egemen olduğunun bir işaretidir. Üç dişli asa, 20 bin yıl önce Uygurlarda, daha sonra Kamboçya'da yaşayan Kmerlerde de görülür. Le Plongeon, Yukatan'da şunlara değinen yazılara rastlamıştır: "Atlantis'e ilk yerleşenler bir Maya grubuydu... Atlantis önce deprem-

lerle paramparça oldu, sonra da sulara gömüldü." Bu anlamda Atlantis'in kaderi Mu'nun kaderinin bir tekrarıydı.

Eski Truva keşfiyle ünlenen Dr. Henry Schliemann şunları aktarır: "Rusya'da St. Petersburg Müzesi'nde bir papirüs tomanı vardır ve bilinen en eski papirüslerden biridir. İkinci Haneden firavunlarından Sent'in döneminde yazılmış olan papirüs şunları aktarır: 'Firavun Sent, Atlantis ülkesinin izlerini araştırmak için batıya bir grup kâşif gönderdi. 3350 yıl önce, Mısırlıların ataları, beraberlerinde anavatanlarının tüm bilgeliğiyle birlikte oradan gelmişlerdi. Kâşif grubu beş yıl sonra geri döndü ve yok olmuş ülkeyle ilgili bir ipucu olabilecek insanlara da nesnelere de rastlayamadıklarını bildirdiler.'

"Aynı müzedeki bir başka papirüste Mısırlı rahip-tarihçi Maneto, Atlantis Bilgelerinin (Krallarının) idaresi altında geçen 13.900 yıllık bir döneme atıfta bulunur. Bu papirüs, Mısır tarihinin başlangıcına denk gelen, yaklaşık 16 bin yıl önceki bir dönemi, Atlantis medeniyetinin tepe noktası olarak kaydeder."

Bu papirüste bahsedilen Bilgeler, Atlantis krallarıydı. 13.900 yıl hüküm sürmüşlerdi. Atlantis 11.500 yıl önce yok oldu. Dolayısıyla 25.400 yıl önce Atlantis bir kral tarafından yönetiliyordu, yani 25.400 yıl önce Atlantis bir krallıktı.

Dr. Schliemann, Atlantis hakkında bazı harika keşiflerde bulundu ve bunlar torunu Dr. Paul Schliemann tarafından yayımlandı: "1873 yılında, Hisarlık mevkiinde Truva harabelerinde kazılar yaparken, ikinci kentte Priam'ın ünlü hazinelerini keşfettiğimde, bu hazinenin içinde çok büyük ve dikkat çekici bronz bir vazo da buldum. İçinde bazı çanak çömlek parçaları, özel bir metalden yapılmış küçük heykelcikler ve fosilleşmiş kemikten yapılmış nesneler vardı. Bu nesnelerin bir kısmı ve bronz vazo üzerinde Fenike hiyeroglifleriyle şöyle bir cümle yazılıydı: "Atlantis'in Kronos Kralından.' Priam hazineleri arasındaki nesnelerden biri, üzerinde çarpıcı bir baykuş kafası bulunan bir vazodur (bkz. Resim IV).

“Güney Amerika, Tiahuanako’dan gelen bir nesneler koleksiyonu, Paris’te Louvre Müzesinde bulunmaktadır ve benim Priam hazineleri arasında bulduklarımınla tıpatıp aynıdır. Güney Amerika ile Truva gibi birbirinden bu kadar ayrı iki bölgeden gelen iki vazoun aynı biçimde, aynı boyutta olması ve aynı şekilde düzenlenmiş baykuş başlarıyla süslenmiş olması rastlantının çok ötesine geçmektedir.”

Priam hazinelerinin arasındaki bir başka nesne de, üzerinde “Atlantis’in Kronos Kralından” yazısı olan bir kuş sfenksidir.

Benim açımdan, bu sfenks kuşun neyi ve kimi temsil ettiği konusunda herhangi bir şüphe yoktur. Atlantis ve Mayalar arasındaki bağlantıyı gösterir. Bu, olasılıkla, Kraliçe Moo’nun anısına dikilmiş Mayalardaki bir heykelin parçası olan bir süslemedir. Kraliçe Moo’nun totemi, bir papağandı. Bu sfenksin bedeni bir leopar, başı ise papağan başıdır. Mayalarda Kraliçe Moo’nun erkek kardeşi ve kocası Prens Koh için dikilmiş bir sfenks heykel de vardı. Prens Koh’un totemi bir leopardı. Prens Koh’un heykel parçası ölen bir leopardı ve bugün Meksika Kenti Ulusal Müzesindedir.

Dr. Henry Schliemann, Girit adasının Maykarne yöresindeki Aslan Kapısında şöyle bir yazı bulmuştur: “Mısırlılar, Misor’un soyundan gelmedir. Misor, tarih tanrısı Thoth’un çocuğudur. Thoth, Atlantisli bir rahibin göçmen oğluydu. Kral Kronos’un kızına âşık olduktan sonra kaçtı ve birçok serüvenin ardından Mısır’a ulaştı. Sais’te ilk tapınağı kurdu ve orada anavatanının bilgeliğini öğretmeye başladı.” Bu, tarihte iki noktayı aydınlatmaktadır: Birincisi, Aşağı Mısır’ın ilk halkının kimler olduğunu; ikincisi de, Thoth’un mitolojik bir figür olmayıp, bir zamanlar yaşamış gerçek bir insan olduğunu.

Troano Elyazması, Nil Deltası’nda yerleşen ilk kolonicilerin Mayalar olduğunu söyler. Bu insanlar Atlantis’ten geldiklerine ve Maya olduklarına göre, demek ki en azından Atlantis’in bir bölgesinde Mayalar yaşıyorlardı.

Bir Yunan filozofu olan Orfeus şöyle yazıyordu: “Kalde’de Mısır’ın ikiz kız kardeşi, Poseidon’un kızı olan, *deniz ötesindeki ülkelerin* ve Libya’nın kralı.” Bazı yazarlar bu cümlede geçen “deniz ötesindeki ülkeler” sözüyle “Batı Ülkeleri” sözünü birbirine karıştırarak Atlantis’in Mu olduğunu, yani Anakara olduğunu öne sürmüşlerdir. Daha fazla ilerlemeden, bu yanlış düzeltmek istiyorum. Öncelikle Mısırlı rahiplerin Solon’a söylediklerini aktaracağım: “9 bin yıl kadar önce, Mısırlıların, *Batı ülkeleriyle* ilişkileri kesildi. Bunun nedeni *Atlantis’in*, yani ‘deniz ötesindeki ülkelerin’ deprem ve su taşkınları sonucu *yok olmasının* ardından çamurların denizi geçilmez hale getirmiş olmasıydı.” Doğu tapınaklarından birinde, 20 bin yıl önce yazılmış uzun bir Atlantis tarihi bulunmaktadır.

Şimdi, eski Yunan, Maya ve Mısır kayıtlarını aktarmayı bırakarak, başka kimsenin niyetli gözükmeyeceği bir şey yapacağım: Yazılı kaynaklar kadar ikna edici olduğunu düşündüğüm Atlantis’in jeolojik hikâyesini aktaracağım.

ATLANTİS’İN JEOLÖJİK HİKÂYESİ

Sizi önce Orta Asya’nın en erişilmez vadilerinden birine götüreceğim. Brahmaputra Nehrinin kaynaklarından biri bu vadedir. Sıradağlardaki yüksek bir düzlükte, gözden ırak, büyük bir manastır vardır. Bu manastırda kilden yapılmış çok sayıda eski tablet bulunmaktadır. Bu tabletler, bölümlere ayrılmıştır. Bunlardan biri jeoloji ve tarih hakkındadır ve insanın henüz yeryüzüne ayak basmadığı günlere dek uzanır. Yaklaşık yarım metrekare boyutlarında bir tablet üzerinde çok tuhaf bir haritayla birlikte uzun bir Atlantis tarihi vardır. Harita Atlantis’i, günümüzdekinden son derece farklı olan Atlantik Okyanusu çevresindeki kıyı hatlarıyla birlikte göstermektedir. Beni çok şaşırtan bir kısmı aktarmak istiyorum: “Atlantis başlangıçta bir ada değildi. İnsanın yeryüzünde belirmesin-

den önce, dev canavarların kükrediği, denizlerin ise ejderhalarla dolu olduğu günlerde, Atlantis Amerika ile olduğu gibi Avrupa ve Afrika ile de bağlantılıydı.¹ Büyük bir yanardağ faaliyeti oldu, Amerika bağlantısı koptu ve küçük adacıklar doğdu. Daha sonra, Atlantis'in diğer ucunda bir başka yanardağ faaliyeti oldu. Kara sulara gömüldü ve bir deniz oluştu. Sonra, Atlantis tüm çevresi sularla çevrili büyük bir ada hâline geldi." Çok eski tarihle ilgili bu parçayı, okurlarıma, zemi- ni bir karış tozla kaplı mağarayı andıran mahzenlerde kişinin nelerle karşılaşacağını asla bilemeyeceğini göstermek için ek- ledim. Açık denizde balıkçılık yapmaya benzer bu. Oltanıza neyin takılacağını asla bilemezsiniz, ne çıkarsa bahtınıza. Ve karşınıza ne çıkarsa çıksın yapışsınız. Parmaklarınız tozlar içinde neye rastlarsa, çekip çıkarmanız gerekir.

Şimdi de Atlantis'in batışıyla dolaylı ve dolaysız olarak ilgili jeolojik olaylara değineceğim.

Birincisi: Kuzey Atlantik Okyanusunun dibi ya da yatağı harikuladedir. Muazzam bir denizaltı platosu ve boylu boyunca uzanan kısa denizaltı dağları yan yana bulunur. Bu platoya Yunus Bayırı adı verilmiştir. Bu platonun konumu 25 ila 50 derece kuzey enlemleri ile 20 ila 50 derece batı boylamları arasındadır. Azor Adaları, bu denizaltı sıradağlarından birinin zirveleridir. Bu denizaltı platosunun sınırları boyunca farklı noktalarda dikey kesme ya da duvarlara rastlanır. Yükseklikleri 300-500 metreyi bulur ve tıpkı çatısı uçmuş ama duvarları sağlam kalmış evleri andırırlar. Bu hatların başka kesimlerinde de dik eğimler dikkati çeker. Bunlar, üç tarafı yıkılmış ama bir kenarı duvarın üzerine takılı kalmış ev çatılarını andırır.

İrlanda'nın 900 kilometre kadar batısında ve bir parça güneyde, Resim VII'dekine (s. 167) benzer duvarlardan biri yer almaktadır. Okyanus yatağı burada aniden 300-500 metre alçalır. Ben burasını İrlanda Duvarı diye adlandırıyorum. Bir

1 Herkese kolaylık olsun diye, kara parçaları ve denizlerin günümüzdeki adlarını kullanıyorum.

başka benzer oluşum da Karayip Denizinin ucunda yer alır (bkz. s. 111'deki harita). Newfoundland kıyılarından başlayarak, güney yönünde bir eğim gözlenir ki, bu çok keskin açılı bir evin çatısını andırmaktadır. Karayip Denizinin dibi de başlı başına ilginçtir. Sanki geçmişte karayı suyun üzerinde tutan uzun bir destek vardır. Bu desteğin kalın ucu, Atlantik Okyanusuna dönüktür; bu destekleyici yapı ortadan kalkınca, kara parçası da suya batmıştır; bugün desteğin ince ucunda çok sığ su birikintileri kalmış ve bugünkü sahil şeridini oluşturmuşa benzemektedir.

Bu platonun kendisi su seviyesine çok yakındır, fakat bazı yerlerde büyük ölçüde kesik kesiktir ve üzerlerinde çatlaklar vardır. Denizaltı uzman ve gözlemcilerinin bize aktardıklarına göre belli yerlerde kaya yığınları meydana gelmiştir. Henüz yeterli kalınlıkta ve yeterince derine düşen düz bir çatının desteklemediği yığın halinde çökmüş ya da hasara uğramış bir katmanı incelemiş değilim. Fakat dünya çapında, hasar görmüş kaya katmanlarının en az beşte dördü, bir *altüst oluş* neticesinde bugünkü karmaşık, üst üste yığılı hallerine gelmiş olamazlar. *Maddesel çöküş* dışında hiçbir şey bu gibi bir karışıklığa ve hasara sebep olamaz.

Yukarıda anlatılanlar, Kuzey Atlantik Okyanusunun dibinde yeri tam olarak tespit edilmiş noktalardır ve dünya tarihinin bir döneminde, çok derin yanardağ faaliyetlerinin okyanus yatağının topografyasını değiştirmiş olduğunun göstergesidirler. Bundan sonra yapacağım şey Kuzey Atlantik Okyanusunun altında meydana gelen bu derin yanardağ faaliyetlerinin nedenlerini göstermek olacak.

BÜYÜK MERKEZİ GAZ KUŞAĞI

Sayfa 111'deki haritada Büyük Merkezi Gaz Kuşağının, Anakara Mu'dan Anadolu ve Orta Doğu'ya dek uzanan güzergâ-

hını gösterdim. İki paralel ya da bölüm şeklinde Mu'nun altından geçtikten sonra, Pasifik Okyanusunun altından doğu yönünde ilerleyip, Yukatan ve Orta Amerika'ya ulaşır. İki bölüm de Amerika'nın altından geçmeden paraleller şeklinde bölünür. Kuzey hattı Yukatan'ın altından, güney hattı ise Guatemala ve Honduras'tan geçer. Amerika'dan çıkıp Batı Hint Adaları'nın altından geçerler. Burada paraleller yeniden birleşir ve iki esas hat oluştururlar. Kuzey bölümü Atlantik Okyanusunun altından Azor Adalarına geçer. Burada birçok dala ayrılır. Azor Adalarından çıktıktan sonra bu dallar İspanya ve Portekiz'in altından Avrupa'ya girer. Güney bölümü, Batı Hint Adalarından, Kanarya Adalarına ulaşana dek Atlantik Okyanusunun altından yola devam eder; burada paralel kollara ayrılır ve Fas yakınlarından Afrika'ya girerken Atlas Dağlarını oluşturur.

Büyük Merkez Gaz Kuşağının iki bölümü aynı anda oluşmamıştır; güney bölümü kuzeydekinden daha önce oluşmuştur. Ayrıca yer yüzeyine göre derinlikleri de aynı değildir. Güney kuşağı, dünyanın derinliklerinde yüzlerce metre daha aşağıda seyreder. Bu derinlik farkı, Atlantis ilk battığında sadece küçük bir dalga hareketi oluşması ve Kuzey Atlantik Okyanusunun geçit vermez çamur ve yosun tarlalarıyla dolması olgusundan anlaşılabilir. Bu olgu Mısır tapınak tarihlerinde kayıtlıdır. Ancak Güney bölümünün de oluşmasının ardından Atlantis bugünkü seviyesine inmiş ve gemilerin Atlantik Okyanusundan geçmeleri yeniden mümkün hale gelmiştir.

Atlantis bazı açılardan Mu ile benzer bir konumdadır. Her iki toprak parçası da yalıtılmış gaz odaları tarafından su üzerinde tutuluyordu ve her ikisi de oluşum sürecindeki bir gaz kuşağı güzergâhının üzerinde yer alıyordu. Her iki durumda da yalıtılmış odalar, oluşum sürecindeki gaz kuşağı tarafından sıkıştırılmış ve patlatılmıştı. İki toprak parçası da aşağı çekilmiş, sulara gömülmüştü ve kulağa garip gelse de aynı gaz kuşağı iki cinayet işlemişti.

Bu büyük kuşağın, bulunduğu noktada oluşmuş ve üzerindeki karaların sulara gömülmüş olmasından şu sonuca varıyoruz: Kuşağı oluşturan odalar ile Atlantis ve Mu'yu tutan yalıtılmış odalar arasında, içinde gaz odaları bulunmayan çok derin kaya katmanları olmalıydı. Eğer kuşak odalarıyla yukarıda bahsedilen yalıtılmış odalar arasında başka odalar bulunmuş olsaydı, bu kıta toprakları binlerce yıl önce batmış olacaktı. Mu'yu ve Atlantis'i tutan yalıtılmış odalar bulunmasaydı, gazlar karaları havaya uçurduktan sonra, kuşak üzerinde uygun açılar oluşturmuş yeterli kalınlıkta kaya katmanları olurdu. O zaman bu kıtalar sulara *gömülmemiş* olurdu; bunun yerine, üzerlerinde sıradağlar yükselirdi.

Jeolojik bakımdan Atlantis'in ne zaman battığını gösteren bir tarih yoktur, yalnızca Kuzey Atlantik Okyanusu altında Büyük Merkezi Gaz Kuşağı oluşurken sulara gömüldüğü söylenebilir. Gelgelelim jeolojide bulamadığımızı tarihte buluruz: Tarih bize Atlantis'in ilk kez MÖ 9500'lerde sular altında kaldığını gösterir; sonraki bir dönemdeyse bugünkü konumuna gelmiştir. Atlantis büyük bir kıtaydı ve sonunda su yüzeyinin yüzlerce metre altına çökmüştü. Atlantis'in batışı Kuzey Atlantik'in merkezinde büyük bir çukur oluşturmuştu. Çevredeki sular bu çukuru doldurmak üzere bölgeye hücum etmiş ve bu da çevre kıyılar ile tüm sığ kesimlerden suyun çekilmesi sonucunu doğurmuştu, çünkü okyanus seviyesi artık *daha düşük olan yeni bir düzeye* çekilmişti. Dünya tarihinde aşağı yukarı aynı dönemde Apalaş-İzlanda-İskandinavya Kuşağı oluşmuştu. Bu kuşak ABD'nin güneydoğu eyaletlerinden başlar, Kanada'da Labrador'dan geçer ve Labrador'dan, okyanusun altından ilerleyerek Grönland'a, Grönland'dan da İzlanda'ya, İzlanda'dan Kuzey Avrupa'ya ve daha sonra da Ural Dağlarına geçer. Bu kuşağın muazzam sayıda kolu vardır. Esas kuşak haritada kesik çizgi şeklinde gösterilmiştir. Bu kuşak oluşmadan önce Amerika ile Avrupa arasında bir kopukluk yoktu. Gölgeleli olarak gösterilen A, B,

C şeklinde işaretli batık kara parçaları vasıtasıyla birbirlerine bağlıydılar. Bu kara parçası jeolojide, "Kıtalar Ötesi Avrupa Yolu" şeklinde bilinir. Bu kuşağın oluşumu sırasında bu kara köprüsü parçalanmış ve bazı bölümleri sular altında kalmıştı.

Atlantis'in ve "kıtalar ötesi yol"un sular altında kalışı, dolaylı olarak, Doğu Amerika, Batı Avrupa ve Kuzeybatı Afrika'yı da etkilemişti. Atlantis ve kıtalar ötesi yolun batması sonucu oluşan çukurlar suyla dolmaya başlayınca Atlantik Okyanusunun su seviyesi de düşmüş ve bu kıyıların da genişlemesi sonucunu doğurmuştu. Sadece kıyı şeridi genişlemekle kalmamış, aynı zamanda suların sığ olduğu bölgelerde bu çekilme sonucu yeni kara parçaları da belirmişti. Acaba jeoloji bu görüşü desteklemekte midir? Kesinlikle, evet. Belirgin örnekler olarak şunlara dikkat çekeyim:

Amazon Denizinin yok oluşu.

Mississippi Vadisinin kuruması.

St. Lawrence Vadisinin kuruması.

Florida'nın ortaya çıkışı ve

Kuzey Amerika'nın Atlantik sahil şeridinin genel olarak genişlemesi.

Bir zamanlar gerek Mississippi Vadisi gerekse St. Lawrence Vadisi denizin sığ kollarıydı.

Jeolojinin de söylediklerimi desteklediğini söylemiştim, ama bunu tersinden yapmaktadır. Zavallı koca jeoloji, zaten hep arabayı atların önüne koşmakla suçlanmıştır. Jeoloji haklıdır, yalnızca olaya ters yönden bakmaktadır.

Jeoloji, "dünya tarihinin çok daha yakın bir döneminde Kuzey Amerika'nın Atlantik sahil şeridinde genel bir *yükselmeden* ve ayrıca Kuzey Amerika'nın Batı sahilinde de benzer bir olay"dan bahseder. Jeologlar belli ki bu fikirleri, Kuzey Amerika'nın doğusunun iç kesimlerinde çok sayıdaki deniz kumsalına dayandırıyorlar. Jeolojide bunlara Champlain Kumsalları adı verilir. Avrupa'da da benzer olaylara rastlanır. Jeolojideki Champlain dönemi, Pleistosen döneminin bir

parçasıdır. Gaz kuşaklarının oluşması, dağların yükselmesi ve büyük kara parçalarının sular altında kalması ve sık sular-da yeni kara parçalarının belirmesi Pleistosen döneminde olmuştur. Jeoloji, Champlain kumsallarının günümüzdeki yüksekliklerinin *sadece* karaların yükselmesinden kaynaklandığını söylerken yanılmaktadır. Bunların günümüzdeki konumları iki sebebe bağlanabilir: Birincisi okyanusların düzeyinin alçalması; ikincisi ise gaz kuşağının oluşumu sırasında karaları yükselten yanardağ hareketleridir.

KANARYA ADALARI

Kanarya Adaları Büyük Merkezi Gaz Kuşağının Güney Atlantik bölümünün üzerinde yer alır. Bunlar Afrika'nın kuzey-batı köşesinde yer alır ve buradan yaklaşık 100-200 kilometre uzaktadır. Kuşağın Afrika'nın altına girdiği yerin (Fas) tam karşısındadırlar.

Kanarya Adaları yanardağlar bakımından ele alındığında son derece ilgi çekicidir. Üzerlerinde eski yeni çok sayıda yanardağ krateri vardır. Eski derken, gaz kuşaklarının oluşumu öncesinde meydana geldiklerini ve gaz kuşaklarıyla hiçbir bağlantıları olmadığını kastediyorum. Bu eski kraterlerden bazıları doğrudan Atlantis'in batışına işaret eder. Kanarya Adalarının en ünlü yanardağı, Teneriffe Dağıdır ve karlarla kaplı zirvesi 3657 metre yüksekliğiyle mavi gökleri deler. Fakat benim en ilginç bulduğum yanardağlar şunlardır: La Palma Adasındaki *Büyük Kaldera* ile Büyük Kanarya Adasındaki *Büyük Bandama Kaldera*.

Teneriffe Dağı, gaz kuşağının oluşturduğu yeni bir yanardağdır. Teneriffe Adasındaki kraterlerden biriye kuşkuludur: Chahorna hem eski hem de yeni volkanlara has birçok özelliği bir arada taşır. Faaliyette olduğu konusunda hiçbir kayda rastlamadım. La Palma Adası, Teneriffe'nin yaklaşık 95

kilometre kuzeybatısına düşer. Bu adadaki kraterin adı "Büyük Kaldera"dır. Bu krater hiç kuşkusuz eskidir ve bir gaz kuşağıyla hiç alakası olmamıştır. Benim bildiğim en büyük kraterdir. Çapı, Pasifik Adalarında bulunan her şeyi aşar. Hawaii Adalarındaki canavar antik Kilavea'nın ağız genişliği yaklaşık 5 kilometredir; Büyük Kaldera'nın ağız genişliği ise, bir uçtan diğerine yaklaşık 6-8 kilometredir. Kraterin derinliği ise 2-2,5 kilometre kadardır. Kenarları incelendiğinde başlangıçtaki derinliğinin böyle olmadığı görülür ve kanıtlar derinlikteki bu farkın aniden değil, tedrici olarak gerçekleştiğini göstermektedir. Şahsen şöyle düşünüyorum: Gazlar tükendiği ve gaz odasının duvarları bu patlama sırasında çöktüğünde oyuk tam olarak kapanmamıştı. Daha sonra zamanın ve sonraki depremlerin etkisiyle, oyuk zaman içinde tam olarak kapandı ve yüzeyi daha da aşağı çekti. Gazların bir gaz odasından aşırı derece sıkışarak çıkmasıyla oluşmuş eski bir krater olduğu için, kanaatimce, bu, Atlantis'in altındaki gazların boşalmasına ve sonunda da kıtanın çökmesine yol açmış kraterlerden biridir; La Palma Adası da vaktiyle Atlantis'in bir parçasıdır.

La Palma Adası yerlilerinin Büyük Kaldera ile Teneriffe Zirvesi hakkında anlattıkları bir efsane, La Palma Adasının bir zamanlar Atlantis'in bir parçası olduğunu gösterir. Efsane şöyledir: "Teneriffe Zirvesi, çok korkunç bir yanardağ patlaması sırasında, Büyük Kaldera tarafından kusulmuştur." Bu efsanenin nasıl ortaya çıktığını ve gerekçesini bulmak hiç de zor değildir.

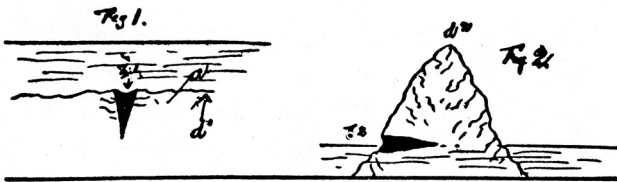
Bu adaların altından geçen gaz kuşağının oluşumu sırasında gerçekleşen korkunç yanardağ faaliyetleri sırasında, bugün Teneriffe Zirvesi'ni oluşturan topraklar doğrudan, oluşum halindeki kuşağın üzerinde yer alıyordu. Burada en zayıf hat söz konusuydu. Teneriffe Zirvesi parçalandı ve bir süre gazlar buradan bir kaçış yolu buldular.

Büyük Kaldera 70-80 kilometre uzakta olduğu ve oluşan kuşakla bir irtibatı bulunmadığı için, faaliyete geçmedi. Büyük Kanarya Adasında, Teneriffe'nin 65 kilometre güneydoğusun-

da bir başka eski krater daha bulunmaktadır. Ağız genişliği sadece 1,5 kilometre olan küçük bir kraterdir bu. Adı, Büyük Bandama Kaldera'dır. Kanarya Adalarında bulunan tüm diğer kraterler "yeni"dir ve hepsinin gaz kuşağıyla bir bağlantısı vardır.

AZOR ADALARI

Kuzey Atlantik Okyanusundaki Azor Adaları İspanya ve Portekiz'in tam batısında yer alır. Büyük Merkezi Gaz Kuşağının Kuzey bölümü doğrudan bunların altından geçer. Aslında, onların ortaya çıkmasına sebep olan gaz kuşağıydı. Bunlar, denizin altında bulunan sıradağların, su üstüne yükselmiş olan zirveleridir. Atlantis, birinci gaz odasının patlaması üzerine battığı sırada, bu kara parçası da sular altında kalmıştı. Gaz kuşağının oluşumu bu toprakları dağlara dönüştürdü ve zirvelerini de su seviyesinin üzerine çıkardı. Azor Adaları üzerinde, bunların Atlantis ile bağlantılı olabileceğini gösteren yalnızca bir tek şey vardır: *Furna de Furnao Forge Mağarası*. Bu mağara, ilkinden farklı bir konuma yerleşmiş eski bir kraterin kalıntısıdır. Doğrusu, bu krater, Atlantis'i ayakta tutan gazları boşaltma işine katılan çok sayıda kraterden biri olabilir diye düşünmüyorum değilim. Çatı çöktüğünde bu bölge de hayli düz bir zemin oluşturmuştur. Böylece bu krater başlangıçtaki dikey konumunu korumuş olacaktı (bkz. Şekil 1). Sonra, kuşak oluşurken gazlar yükseltme işlemine karşı koyamayacak derecede düşük bir dirence sahip olan d_1 noktasını buldular.

Böylece a yüzeyi d_2 konumuna yükselmiş oldu ve Şekil 1'deki b_1 krateri dikey konumdan yatay konuma geçti (Şekil 2). Bu konumda tepenin yamacından girilen bir mağaraya dönüştü.

Bu küçük jeolojik eskizi çıkartırken sadece en önemli noktaları göstermekle yetindim. Ayrıntılı bir açıklama doğal olarak hayli yer kaplardı. Ancak bu açıklama, kanımca, jeolojinin, Atlantis'in bir zamanlar var olduğunu gösterdiğine işaret etmektedir.

Yedinci Bölüm

BATI AVRUPA

KUZEY HALKLARI

İnsan, Avrupa'da ilk olarak kuzeybatı topraklarına ayak bastı. O zamanlar henüz "Kıtalar Ötesi Yol" yıkılmamış, İngiliz Adaları kıta Avrupa'sından ayrılmamış ve Atlantis'te yerleşim başlamamıştı. Avrupanın bugün İskandinav memleketlerini oluşturan kısmında, en az 50 bin yıl önce, Orta Amerika kökenli bir yerleşim vardı. Acaba bu soydan gelenlerin içinde Büyük Manyetik Felaketten kurtulanlar olmuş muydu? İşte bunu bilmiyorum.

Avrupa topraklarına yerleşen ilk insanlar Orta Amerika'dan gelen Kuetzallardı. Kral Kuetzal önderliğindeki bu halk, günümüz Latin ırklarının ataları olan istilacılar tarafından yurtlarından sürülmüşlerdi. "Bazıları gemileriyle kaçtılar. Diğerleri ise ormana kaçtı ve daha sonra onlardan hiç haber alınmadı. Gemilerini alabilenler, güneşin doğduğu yönde uzak bir ülkeye yelken açtılar. Bu yeni ülkede refaha kavuştular ve çoğaldılar." Bu Orta Amerika'da kuşaktan kuşağa aktarılan bir öyküdür. Yerleştikleri İskandinavya'ya ulaşana dek anlaşılan sahil şeridini izlemişlerdi. Hiç kuşkusuz ilk karaya çıktıkları nokta bugün sular altındadır.

Birkaç yıl önce, İskandinavya'da son derece eski bir ırkın kalıntıları keşfedildi. Kâşifler bunun Avrupa'da yaşamış en eski halk olduğunu ileri sürdüler. Geleneksel bilginler ise,

kutsal bir dehşete kapılarak, Avrupa'daki ilk halkların Kafkasya düzlüklerinde ortaya çıktığında directmeye devam ettiler. Kastettikleri Orta Asya'dan gelip Anadolu'nun doğusuna yerleşmiş insanlardı. Hatırladığım kadarıyla, bu tartışma berabere bitmiş, "karar alınamamıştı". Fakat iki ayrı kültün oluşumuna yol açtı. Kuzeyli kült, iddialarını bulunan kalıntılara, yani gerçeklere dayandırıyor. Asya kültü ise, iddialarını mesnetsiz teorilere dayandırıyor. İleride gösterileceği üzere, Anadolu'nun kuzeydoğusunda (Kafkas düzlüklerinde) bulunan kalıntılar ya da izler, dağların yükselmesi *sonrasındaki* Pleistosen dönemine aittir. Norveç'te bulunanlar ise, dağların ortaya çıkışından on binlerce yıl *öncesine* aittir. Hatırladığım kadarıyla, Kuzeyli bilim adamları bu halkın adının Givetz ya da Givetziler olduğunu da söylemişlerdi, fakat kesin olarak emin değilim.

Asya'nın, her defasında, çözümlenemeyen tüm bilimsel sorunların sorumlusu haline getirilmesi şaşırtıcı hatta gülünçtür. Son elli yıl içinde, Asya'nın orta bölümleri konusunda o kadar çok şey öğrenildi ki, bu kıta bilimin günah keçisi olmaktan neredeyse kurtuldu. Bilimsel eğilim artık Afrika'ya, karanlık kıtaya yönelmiş durumdadır.

Kuzey Avrupa bulgularının, eski Kuetzalların kalıntılarından bazılarının keşfedilmesi olduğunu düşünmek mantıklı görünmektedir. Orta Amerika öyküleri Kuetzalların "süt beyaz tenleri, mavi gözleri ve açık renk, düz saçları olduğunu" söyler, yani günümüz İskandinavlılarını tarif eder. Amerika'da da Kuetzalların bazı torunlarına halen rastlayabiliyoruz. Köyleri, Honduras ve Guatemala'nın neredeyse ulaşmaz ormanlarının derinliklerindedir. En güzel Kuetzal efsanelerini onlardan öğrendim. Bu efsaneleri, köylerinde geçirdiğim birkaç ay boyunca bir arkadaşımın dinledim. Geçmişleri dağların oluştuğu dönemlere dek uzanmaktadır.

Bugün Norveç'te Kuanlan adı verilen eski bir dil vardır. İncelediğim bir Kuanlan yazısı parçasında, Mu'nun özgün

dilinden gelen bir sürü sözcüğe rastladım; keza kökleri Mu dilinde olan başka sözcükler de vardır. Fakat en şaşırtıcı olanı, Kuanlan dilindeki çok sayıda sözcüğün, Güney Amerika Kızılderililerinin dillerindeki sözcüklerle aynı olması ve tamamen aynı anlamlarda kullanılmasıdır. Norveç'teki Kuanlanlarla, Orta Amerika'daki Kuetzal Ülkesi arasında bağ kurabilmek için fazla hayal gücü gerekmiyor.

Kuetzalların Kuzeybatı Avrupa'ya ne zaman geldiklerine dair verilebilecek tek tarih ya Atlantis ya da Güneybatı ve Güney Avrupa'da yerleşim başlamadan öncesidir, zira bu üç bölgeye de ilkin Amerika'ya gelen ve Kuetzalları buradan kovun halk yerleşmişti. Bu halkın Atlantis ve Avrupa'ya yerleşmeye başlamasından önce uzun zaman geçecekti.

AVRUPA'DAKİ UYGURLAR

Uygur İmparatorluğu, Pasifik Okyanusundan Ural Dağlarına dek Orta Asya'nın tümünü içine alan ve Avrupa'nın tüm merkezi noktalarında koloni ve ileri karakolları bulunan büyük bir koloni imparatorluğuydu. Onları daha ileri gitmekten alıkoyan tek şey, Atlantik Okyanusuydu.

Uygurların Avrupa'ya gelişi iki ayrı göç dalgasıyla gerçekleşti. İlk göçle gelenler, genelde, Büyük Manyetik Felaket ve sonrasında dağların yükselmesiyle yok edildiler. Ama tam olarak yok olmadılar ve üç küçük topluluk ya da aile varlığını sürdürmeyi başardı. Bu grupların bugünkü torunları, Fransa'da Bretonlar, İspanya'daki Basklar ve kendi tabirleriyle "has İrlandalılar"dır. Bu halkların hepsi dil bakımından bağlantılıdır.

Geçtiğimiz yıllarda New Yorklu bir müteahhit, Küba'da bir iş aldı. İşçilerin Kübalı olması şart koşulmuştu, ama müteahhit ustaları kendi getirebilecekti. Bunun üzerine, müteahhit, güvendiği İrlandalı ustalarını yanına alıp yola çıktı. Kü-

ba'ya geldiklerinde, gündelikçi olarak çalışmaya gelmiş bir grup Baskılıyla karşılaştılar. Müteahhit, onlara şöyle bir baktı ve ustasına dönüp şöyle dedi: "Bir tercüman bulmam gerek. Ben dönene dek burada bekle." Müteahhit bir saat sonra tercümanla geri döndüğünde, İrlandalı ustayı Baskılılarla şaka-laşırken bulunca çok şaşırdı. İrlandalı usta Pat patronuna "Tercümanı gönder," dedi. "Bu arkadaşlarla ben aynı dili konuşuyoruz: Galce!"

Benzer bir hikâye de Hindistan'da yaşanmıştır. Bazı İngiliz askerleri, Tibet sınırı üzerinde Nepal yakınlarından geçiyorlardı. Aralarında İrlandalı bir subay da vardı. Bir köyden geçerken, subay durdu, kulak kesildi, sonra grubundan koparak yakındaki birkaç yerlinin yanına koştu ve şöyle dedi: "Vay canına! Bu küçük şeytanlar benim anadilimi konuşuyorlar!"

18 Ağustos 1929 tarihli *New York Times* gazetesinde, Leningrad kaynaklı bir haber yer alıyordu. Bu haberde Rusya Bilimler Akademisi üyesi Profesör N. Marr, "İrlandalılarla Ermenilerin ırk bakımından kardeş olduklarını ve antik çağların en yılmaz savaşçılarından olan İskitler vasıtasıyla birbirlerine bağlandıklarını" iddia ediyordu. Ayrıca bu Asyalı halkların, İrlanda'nın bugünkü nüfusunun tümünü içermediklerini, *sadece bu adanın bilinen ilk yerlilerinden gelenlerin kastedildiklerini* de ekliyordu.

Manyetik Felaket, Kutsal Kitapta anlatılan "Tufan" ve dağların yükselmesi sonrasında, bugün Ariler olarak bilinen küçük Uygur grupları, Orta ve Batı Asya dağlarından inip Doğu Avrupa'ya dağıldılar. Bu hususa, çalışmalarında Max Müller de değinmektedir. Bu insanlar, tufandan ve Asya ve Avrupa'daki dağların oluşumundan kurtulabilmiş olanlardı. Uygurların Avrupa'ya birinci ve ikinci göçlerinin her ikisinden de söz eden Doğu kayıtları mevcuttur. İlk göç dalgası Avrupa'ya, dağlar yükselmeden *önce*, Pliyosen döneminde girmişti. İkinci göç ise Pleistosen döneminde ve dağların oluşumu

esnasında, yani ilk göçten binlerce yıl *sonra* gerçekleşmişti. İlk Uygurlardan kalma pek az kalıntı bulunmuştur. Bunlardan en önemlisi, kısa süre önce bugün Moravya olarak bilinen bölgede ele geçmiştir. Burada, tufan ve dağların oluşumu sonucu toprağa gömülmüş bir topluluk yaşamıştı. Tüm yerleşimin harabeleri, dağın etekleri altında bulunmuştu.

FRANSA VE GÜNEY AVRUPA

Güney ve Güneybatı Avrupa'daki ilk yerleşimlerle ilgili önemli yazılı kayıtlara ya da yazıtlara sahip değilim. Tüm yapabileceğim bazı gerçeklere dikkat çekmek ve okurlarımı kendi teorilerini oluşturmaya davet etmektir.

İlk gündeme gelen ırka Kromanyonlar adı verilmiştir. Kromanyonların Avrupa'nın bu bölgesindeki ilk halk olmadıkları ve görece geç geldikleri konusunda çok sayıda ve çeşitlilikte kanıtlar vardır. Her şeyden önce Kromanyon kalıntılarına yüksek ve dağlık bölgelerde rastlıyoruz, yani Avrupa'daki varlıkları dağlar oluşuktan *sonra* başlamıştır. Daha sonra, son Manyetik Felaket sırasında sel sularının oluşturduğu taş yataklarında insan kemikleri ile yaptıkları aletlere rastlıyoruz. Bu felaket, dağlar yükselmeden önce meydana gelmişti. Bu nedenle taş yataklarında bulunan insan kemikleri, Kromanyonlardan asırlarca önce yaşamış kişilere ait olmasıdır. Dünyanın bu bölgesinde insanların dağların oluşumundan binlerce yıl önce ileri bir medeniyet seviyesine ulaştıkları, İzmir'de görülebilir (bir sonraki bölümde ele alınmaktadır). Bu kalıntılar, Kromanyon insanının Akdeniz'in öte ucunda yaşamasından binlerce yıl önce Akdeniz'in bu ucunda ileri bir medeniyete işaret ettiğinden, denizin diğer kıyılarında da Anadolu'yla aynı dönemlerde ileri medeniyet seviyesine sahip insanların yaşadığını söylemek mantıklı olacaktır. Dünyanın diğer bölgelerinde olduğu gibi, Avrupa'nın ba-

tı kesimlerinin de tekrar tekrar kolonileştirilmiş olduğuna hiç kuşku yoktur.

Avrupa'da ilk insanların kalıntıları sınırlıdır, çünkü son Manyetik Felaketin suları üzerinde yükselen buz dağları, her şeyi resmen hamura dönüştürmüş ve geriye çok az yaşam izi kalmıştır. Sadece bir tek insan kalıntısına (Gilder'in Nebraska "Mağara Adamı"na) rastladığımız Kuzeydoğu Amerika'da durum aynıdır. Avrupa'da da diğer yerlerde olduğu üzere bilginler teorilerinin çoğunu buldukları eski aletlerin niteliğine bakarak oluşturmuşlardır. Bunun nasıl sonuçlar yarattığını, *Kayıp Kıta Mu* kitabının "Yabanılığın Kökeni" adlı bölümünde anlattım. Çakmaktaşı ve diğer taşlardan yapılmış bu kaba aletler, son bulmuş medeniyetle, başlayan medeniyet arasındaki ara dönemlerin kanıtlarıdır. Osborn'un büyüleyici kitabı *Eski Taş Devri İnsanları'nın* 477. sayfasında şöyle denir. "Büyük Ofuet mağarasına gömülü çok sayıda iskelet var ve hepsinin yüzü batıya dönük." Bu iskeletlerin hepsi batıya bakıyordu ve bu Anakara Mu'nun, yani onların ya da atalarının *Batı yolunu* izleyerek geldikleri ülkenin yönüydü. Doğu ve Batı yollarının tam bir tasviri Mısır'la ilgili bölümde verilecektir. Doğuda ve Pasifik Okyanusunun batı cephesindeki tüm yerleşimlerde, tüm cisimler *doğuya* dönük şekilde, yani Asya'ya göre, Anakara yönünde yapılmıştır. Kamboçya'daki Angkor tapınakları, heykelleri ve yolları buna en güzel örneklerdir.

Kayıp Kıta Mu'da tekrar tekrar gösterdiğim gibi, insanın yeryüzündeki tarihi, bir sürekli yıkımlar silsilesi olmuştur. Art arda ırklar ve halklar, dünyanın her bir köşesinde yok olmuşlardır. Arkeologlar izlerine rastlayınca dek birçok ırk ve medeniyet günümüz insanı için meçhul kalmaya mahkûmdur. Mısır'ın en eski kalıntıları insanlık tarihinde daha dün gibidir, Yukatan'ın en eski kalıntıları ancak bir önceki günü ifade eder ve Niven'ın Meksika'daki gömülü kentlerinin en eskisi, bundan ancak bir gün daha öncedir. Peki, çok daha önceki insanın kalıntılarını nerede rastlayacağız? Hi-

malaya manastırlarında 70 bin yıl öncesine giden yazılar vardır. Bunlardan bazıları insanı 200 bin, bazıları da 270 bin yıl öncesine uzanır. Hangi tarihin doğru olduğunu bilemeyeceğim, buna gök cisimleri üzerine çalışan bilginler karar versinler. Tarihler, yıldızların konumlarına göre verilmiştir. Fakat bu yazılar bize en başından itibaren insanı anlatmaktadır.

BİZON

Eski Fransız sanatçıları tarafından resmedilmiş başlıca hayvanlardan biri ve kuşkusuz en öne çıkan *gerçek bizon* olmuştur. Fransa'daki mağara resimlerinde en öne çıkan resim bizon iken, Amerika'daki kaya resimleri arasında bugüne kadar tek bir bizon resmine bile rastlanmadığını öğrendim. Amerikan kaya resimleri arasında ayıya, geyiğe, dağ keçisine, mamuta, hatta büyük sürüngenlere rastlayabiliyoruz, ama tek bir bizon bile bulamıyoruz. Bu gerçek ışığında bizonun kökeni konusunda bir öneri sunmak istiyorum ve bunun yalnızca bir *öneri* olduğunun unutulmamasını rica ediyorum. Henüz böyle bir teoriyi destekleyecek tek bir olgu bile yoktur.

Bizonun meçhul bir tarihi vardır, zira bugün Amerika'ya has bir hayvan olarak bilinse de, her zaman orada yaşamamıştır ve ilk olarak Amerika'da ortaya çıktığına ilişkin bir kanıt da yoktur. Bizonların Avrupa'da yaşamış oldukları söylenir. Kuşkusuz bu bir gerçektir, aksi takdirde ilk Fransız ressamlar bu hayvanı bu kadar sadakatle yansıtan çizimlerinin modelini nereden bulmuş olabilirler ki? Buffaloların Avrupa'da yaşamış oldukları söylenir. Buna da kuşku yoktur, kalıntılar bunu göstermektedir, fakat acaba bu hayvan buranın yerlisi miydi? İşte bu şüphelidir. Gerçek bizonun Avrupa'da yaşamış olduğunu Fransız resimleri kanıtlamaktadır, ama buranın yerlisi mi oldukları yoksa buraya sonradan mı geldikleri ayrı bir konudur. Kişisel görüşüm, bizonun Avru-

pa'ya olduğu gibi Amerika'ya da sonradan getirilmiş olduğu yolundadır. Ayrıca Avrupa'ya gelişinin Amerika'ya gelişinden de önce olduğu kanaatindeyim. İşte hayati soru bu noktada ortaya çıkıyor: Bizonları Avrupa'ya kimler getirmiş olabilir?

Bunu yanıtlamak için öncelikle en eski Fransız ressamların esasen nereden geldiklerini sormamız gerekiyor. Bizonlar gibi, onlar da Avrupa kökenli değillerdi. Çeşitli kayıtlar Fransa, İspanya ve Portekiz'in güneybatı kısımlarının Atlantis tarafından kolonileştirildiğini göstermektedir. Bizon, Amerika'lı kaya ressamlarının çalışmalarından hiçbirinde karşımıza çıkmadığına göre, bizonun o dönemde Amerika'nın batı ve güneybatı bölgelerinde henüz ortaya çıkmadığının iyi bir kanıtı olarak alınabilir bu. Dolayısıyla şöyle bir sonuç çıkarabiliriz: Bizon, Amerika'ya Atlantis'ten getirilmiş ve Fransız ressamlar Atlantis'ten Fransa'ya göçerken, beraberlerinde bizonlar da getirmişlerdir.

Bizonlar acaba Atlantis'in yerlisi miydi? Bizon Fransa'ya Atlantis'ten mi getirilmişti? Bizon Amerika'ya Atlantis'ten mi götürülmüştü? Bunlar okurlarımın kafasında yanıtlanacak sorulardır. Ben yalnızca bir iki olguya dikkat çektim.

Bizon, Amerika'nın yerlisi değildir ve bu nedenle oraya başka bir yerlerden ve eski Amerikalı sanatçıların Batı ve Güneybatı kanyonlarındaki kayalara resimler yapmasından sonra gelmiş olmalıdırlar. Bizon, Amerika'da son Manyetik Felaket sonrasında ortaya çıkmış olmalıdır, aksi takdirde bu felaketin sel suları ve buzları Nebraska Mağara Adamını nasıl yok ettiyse bizonları da aynı şekilde yok ederdi. Bilginlerimiz bizonun Amerika'ya Asya'dan geldiğini ve bunun "Bering Kara Köprüsü" denilen fazlaca suiistimal edilmiş ve aşırı kalabalık hat üzerinden gerçekleştiğini reddedilmez bir gerçek olarak almışlardır. Günümüz bilim adamları için bu toprak parçası nasıl da büyük bir kurtarıcı olmuştur, zira ne zaman bir boşlukla karşılaşacak olsalar, tüm kabahati bu es-

ki zavallı köprüye yüklemişlerdir. Bering, gerçekten de onları birçok zor durumdan kurtarmıştır. Bir süre önce Asya'da ilkel bizonun boynuzlarının bulunduğu dair haberle ortalık ayağa kalkmıştı. Bilimsel zekâların heyecanı doruk noktasındaydı. Sonra bu boynuzların bir misk öküzüne ait olduğu anlaşıldı. Bizonun Amerika'ya Asya'dan gelmediği açıktır, çünkü Kuzey Buz Denizindeki kemik adalarında (Llakoff Adaları) bile bizon kalıntılarına rastlanmamıştır. Son Manyetik Felaketin büyük güney dalgası, Moğolistan ve Sibirya'nın düzlüklerini vurmuş ve orman hayvanlarının bin bir çeşidini toplayıp Lena Irmağı kanalıyla onları Kuzey Buz Denizine dökmüştür. Bugün bu hayvanların kemikleri mevcuttur, ama aralarında hiç bizon kemiği yoktur.

Bir süre önce, bilim dünyası, ünlü bir bilginin bir kireç yatağında bir bizon boynuzu bulduğu haberiyle yine heyecanın doruklarına ulaşmıştı. Derhal bu bizonun yaşı hakkında ciltler dolusu yazı yazılmaya başlanmıştı. Olayın sonunun nereye varacağını kimse bilmiyordu. Neyse ki, bizonun bulunmasından kısa süre sonra, ölmüş hayvan hakkında daha fazla bilgi edinmek için kapsamlı bir araştırma başlatıldı. Bizon boynuzunun bulunduğu yerin çok yakınında bir triseratopsun kafatası ve sırt iskeleti çıkarıldı, ama bir boynuzu eksikti. Bizon boynuzunun kırık kısmı, kafatasının kırık kısmına mükemmel şekilde uydu. Heyecan dindi ve bilim dünyası yeni bir sürpriz beklemeye başladı. Böylece halk da kütüphaneler dolusu teoriden kurtulmuş oldu.

Sekizinci Bölüm

YUNANLAR

Yunanlar antikçağdan bugüne dek varlığını sürdürebilmiş uluslardan biridir. Yunan tarihinin 12-15 bin yıl öncesine dek giden bazı kısımları gün ışığına çıkarılmış durumdadır ve Yunanların o dönemlerde Atinalılar adı altında son derece medeni ve aydın bir ulus oldukları bilinmektedir. 12-30 bin yıl öncesi arasındaki uçurumu oluşturan şeyi ise şimdi göstermeye çalışacağım.

İlk fiili, kayıtlı Yunan tarihi MÖ 1104'te, ilk olimpiyatın başlangıcıyla karşımıza çıkar. Fakat Yunanlar, ilk olimpiyatlardan on binlerce yıl önce, farklı isimlerle pek çok sınav ve zorluk yaşamışlardı. İlk yerleşimleri Anadolu, Balkan yarımadası ve çevre adalar üzerindeydi, tabii o dönemde böyle adalar varsa. Çeşitli kalıntı, efsane ve jeolojik olaylar bunu doğrulamaktadır.

Yunanların efsanevi ya da kadim tarihi konusunda çok şey yazılıp çizilmiştir. Birçok yazar bu efsanelerin söylentiden ibaret olduğunu iddia etmiştir, fakat arkeolojik kalıntıların bu efsaneleri doğruladığı noktada, bunları söylenti olarak görmek olanaksızdır. Bana göre, Baalbek'in dev yapılarını inşa edenlerin eski Yunan, yani günümüz Yunanlarından bazılarının ataları olduğuna hiç şüphe yoktur. Anadolu'da Meksika, Orta Amerika ve dünyanın diğer bazı bölgeleriyle aynı koşulların bulunduğunu görüyorum. Tarihöncesi kentler birbiri üzerine yığılmış biçimde gömülüdür ve hemen her du-

rumda yıkım nedeni aynıdır: Doğal felaketler. Kanıtlar tartışılmayacak derecede açıktır.

Dor göçleri öncesi Yunanistan'dan söz eden bazı yazarlar bu dönemi "efsanevi Yunanistan'ın soluk alacakaranlığı" olarak tarif ediyorlar. Ben ise MÖ 1104'te başlayan Dor göçü döneminden geriye doğru gitmeye çalışacağım. Önce, İngiltere Oxford Üniversitesinden Benjamin Jowett'in aktardığı şekliyle, Platon'un *Timaues*'undan alıntılar yapmak istiyorum.

"Bugün bu kentin (Mısır'daki Sais kenti) yurttaşları Atinalıları çok seviyor ve bir şekilde *onlarla bağları olduğunu* söylüyorlar.¹

"Ah Solon, Solon, siz Helenler her zaman çocuksunuz, sizin memleketinizde hiç ihtiyar yok.' Bu sözleri duyan Solon, 'Ne demek istiyorsunuz?' diye sormuş. Rahip şu cevabı vermiş: '*Hepinizin ruhları çok genç çünkü kafanızda ne eski bir geleneğe dayanan bir fikir ne de eskimiş bir bilgi var.* Bunun sebebi şudur. İnsanlar birçok şekillerde yok edilmişler, daha da edileceklerdir. En büyük felaketler ateşle sudan gelmiştir, ama çok farklı sebeplerle meydana gelen daha küçük felaketler de vardır.² Sizde olsun, bizde olsun ya da adını duyduğumuz herhangi bir başka ilde olsun, güzel, büyük veya başka açıdan ilgiye değer bir şey meydana gelmişse bütün bunların kaydı, en eski çağlardan beri burada, tapınaklarda tutuluyor, böylece de korunmuş oluyor.³ Sizde ve başka uluslarda tam tersi oluyor, yazmayı ve devletler için gerekli olan başka her

1 Bu kesinlikle doğrudur, birbiriyle bağları vardır. Gerek Yunanlar gerekse Mısırlılar, Anakarada birlikteydiler, Maya ülkesinde ve Atlantis'te de birlikteydiler. Yunanlar buradan Anadolu'ya, Mısırlılar ise Aşağı Mısır'daki Sais'e geçmişlerdi. Kuetzalları Amerika'dan çıkaran ve onların ülkelerine yerleşen aynı halktı.

2 Bu, dünya çapında hem jeolojik hem de arkeolojik olayların kesin olarak doğruladığı bir gerçektir.

3 Çeviri yeterince iyi değildir. Daha iyi bir çevirinin şu şekilde olması gerekir: "O dönemde bir kayıt tutuluyor ve tapınaklarımızda korunuyordu."

şeyi öğrenir öğrenmez⁴ gökyüzü akıntıları belli bir zaman sonra, bir hastalık gibi üzerinize yağıyor, içinizden okuyup yazması olmayanlarla cahillerden başkasının bu felaketten kurtulmasına meydan bırakmıyor.⁵ O kadar ki, toy çocuklar gibi kendinizi yeniden, hareket ettiğiniz yolun başında buluyor, eski zamanlarda, burada, kendi memleketinizde olup bitenler hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

“Gökyüzü akıntıları” tabiri, anlamı tam olarak aktarmıyor. Burada eski Kara-Maya dili kullanılıyor. Anlatılmaya çalışılan şudur: Göklerin iradesine bağlı olan akıntılar değil, sular dı. Akıntılar ifadesi, yeterince belirli değildir. Bu, herhangı bir şeyin akışı olarak anlaşılabilir. Halbuki metnin tamamı göz önünde tutulduğunda bir tufan, su taşkını ya da su ile alakalı bir felaketin söz konusu olduğu anlaşılmaktadır. Eski Mısır metinlerinde felaket ve tufanlardan çok söz edilir. Bunların *olağan* zamanı diye bir şey yoktur. Aslında bunlar hiç de olağan olmayan şeylerdi, çünkü bir gaz odasının patlaması ya da okyanus altındaki bir kuşaktaki tıkanıklık gibi şeylere bağlıydı.

Eski halklardan çoğu tapınaklarında yok edilemez kayıtlar tutmuşlardır: Ya taşlara ya da kiremit gibi pişirilmiş tabletlere yazıyorlardı. Benim bildiğim en eski yazı, üzerindeki astrolojik tarihlere göre söylersek, 70 bin yıllıktır ve Tibet'te bulunmaktadır. Hindistan'da 35 bin yıl öncesine ait yüzlerce yazıt vardır. Belki bazıları daha da eskidir, ama tarihi belli değildir.

Fakat biz yeniden Platon'a dönelim: “Solon, yurttaşlarının biraz önce saydığın soyu soppü sütüne masallarından pek farklı değildir. Her şeyden önce, *daha eskiden birçok tufan olduğu halde siz bir tek kara tufanını hatırlıyorsunuz*. Sonra, insanlar arasında görülen en güzel ve en iyi soyun sizin memleketi-

4 Daha iyi bir çeviri şöyle olurdu: “Siz ve başka uluslar yok olmayan kayıtlar tutmuyorsunuz.”

5 “Sonra her zamanki gibi geçen bir süre sonra, vb.”

nizde doğduğunu ve kendinizin, senin de bugünkü bütün devletinizin de felaketten kurtulabilmiş olan bir tohum sayesinde, o soydan geldiğinizi bilmiyorsunuz. Bilmiyorsunuz, çünkü felaketten kurtulabilenler, birçok nesil boyunca *hiçbir iz bırakmadan* ölüp gittiler.”

Burada bahsedilen halk, Baalbek'teki muhteşem tapınakları inşa etmeye başlamış kişilerin atalarıdır. Bu tapınaklar hiçbir zaman tamamlanamadı. Çevrede meydana gelen depresimler ve yanardağ faaliyetleri sonucu yıkıldılar. “*Hiçbir iz bırakmadan.*” Ben Yunanca metindeki bu cümleyi bu şekilde tercüme etmiyorum. Ben şöyle karşılıyorum bunu: “Hiç kayıt tutmamışlar.” Tüm eski Yunan yazıları Kara-Maya diliyle doludur ve çevirmen Kara-Maya dilini bilmiyorsa, sıkıntı yaşayacaktır. Öklid'in egemenliği döneminde gerek lügat gerekse alfabe düzeyinde değişiklikler yapılmış olsa da, eski felsefeler, yapılan değişiklikleri ancak yarı yarıya izlerler. Yunanca kelimeler modernize edilmek üzere tam üç kez değiştirilmiştir.

Yine Platon'dan aktarmaya devam edelim: “‘Çünkü öyle bir zaman yaşanmıştı ki, Solon, *bu en büyük tufandan önceydi* ve *bugün Atina* olan kent, tüm savaşların galibiydi ve yasalarının mükemmelliğiyle nam salmıştı.’ Solon bu sözlere çok şaşırdı ve rahipten içtenlikle, kendisini bu eski Atinalılar hakkında kesin olarak ve sırayla bilgilendirmesini istedi. ‘Elbette sana bunları memnuniyetle anlatırım,’ dedi rahip ‘hem senin hatırına hem de o büyük kentin ve her şeyden önemlisi de her iki kentimizin ortak yöneticisi, koruyucusu ve öğretmeni olan tanrıçanın yüzü suyu hürmetine. O sizin *antikçağdaki* Atina’nızı bizim Sais şehrimizden bin yıl önce, toprak ile Hephaisstos’tan *aldığı bir tohumdan* vücuda getirmişti.’”

Bu tamamıyla semboliktir. Rahip kendi anadiline ve Solon'un anadiline dönmüştür burada. Bu sembol onu halk diline yaklaştırır. Anlamı, “anne” ve “toprak”tır ve dolayısıyla “toprak Ana” ve “Anavatan” ya da “Anakara” anlamları-

na da gelmektedir ve bu nedenle “İrkinızın tohumunu Anakaradan aldı” şeklinde tercüme edilmesi gerekir. Başka bir deyişle, bu, atalarınız Anakaradan geldi demektir. Anadolu, Aşağı Balkanlar ve Mısır’ın ilk kez Mayalar ve Atlantis tarafından iskân edildiği konusunda çok sayıda kaynak vardır. Sais tapınak kayıtlarına göre, Atina’nın 11.500 yıl önce işgal ettiği yerde bir kent bulunuyordu ve bu kent 17 bin yıl önce, yani Aşağı Mısır tarihinin başlamasından bin yıl kadar önce kurulmuştu.

Rahip daha sonra Atinalılarla Atlantis arasındaki savaşı anlatmaya başlar. Bu konuya, Atlantis’le ilgili bölümde yer vermiştim. Sadece son kısmı bu bölüm için sakladım: “Ancak daha sonra (Atlantislielerin Atinalılar tarafından mağlup edilmelerinden sonra) şiddetli depremler ve tufanlar meydana geldi ve tek bir gün ve gece içinde savaşçı adamlarınızın tekмили birden bir anda toprağa gömüldü (burada Eski Atinalıların daha önce sözü edilmeyen kaderi anlatılmaktadır; topraklar batmış, sulara gömülmüş ve insanların çoğunu da beraberinde götürmüştü). Sonra Atlantis Adası da benzer biçimde ortadan kayboldu ve bu denizin sularına gömüldü (bu da eski Atina’nın da sulara gömüldüğü gerçeğini teyit etmektedir ve şimdi de son derece ilginç bir jeolojik olguya ulaşıyoruz ki bu olgu Atlantis’in *iki kez* battığını göstermektedir). Bu bölgede denizin geçit vermez olmasının nedeni de budur, çünkü sığ bir çamur ortalığı kaplamış ve bu da adanın batması sonucu olmuştur.”

Buna göre, Atlantis’in sular altında kalması çok uzun süre önce olmamıştı. O halde Büyük Merkezi Gaz Kuşağının güney bölümünün oluşumu da oldukça yakın tarihli sayılabilir.

ESKİ TRUVA

Dr. Schliemann’ın eski Truva kentlerinden birinde hazinelerini bulduğu Kral Priam, MÖ 1194’te yaşamıştı. Bu keşfin ay-

rıntıları Atlantis'le ilgili bölümde verilmişti. Schliemann üst üste kurulmuş en az altı kent bulmuştu. Bunlardan en eskilerinin tarihleri, dağların yükselmesinden öncelere dayanıyor-du; İzmir konusuna geldiğimizde buna değineceğiz.

Sayfa 111'deki harita, Balkanların ve Anadolu'nun altındaki çok sayıda gaz kuşağının karşılaştırmalı konumlarını göstermektedir. Bu bölgelerde eski kent ve medeniyetlerle ilgili birçok kalıntı vardır. Bu kalıntılar bugün bilinebildiği kadarıyla çemberlerle gösterilmiştir. Bunlardan bir kısmı, 25 bin yıldan daha öncelere gitmektedir. Eski Truva ve İzmir'den geçen yol da bunu desteklemektedir.

Yunanlar da tıpkı Mısırlılar gibi "yeryüzündeki en eski insandan geldiklerini" söyleme hakkına sonuna kadar sahiptirler. Takip edilebildiği kadarıyla, asıl Yunanlar Atlantis yoluyla Orta Amerika'dan gelmiş ve ilk yerleşimlerini Anadolu, Balkanların alt kısımları ve o günlerde var olan Ege Adalarında kurmuşlardı. Orta Amerika'da onlara Karlar, Karalar, Caralar ve Karyalılar dendiğini gördüm. Maya dilinde kendi lehçelerini konuşuyorlardı. Amerika'daki yerleşimlerinin bazıları Maya İmparatorluğu sınırları içinde kalıyordu. Fakat Güney Amerika'nın hem doğu hem de batı kıyıları boyunca, güneye doğru çok uzaklara gittiler.

Karyalılar ve kolonileriyle ilgili ilk bilgiler eski Maya kayıtlarında bulunmaktadır. Bu kayıtlarda şu yerleşimlerden söz edildiğine rastladım: Karayip Denizi Kıyıları, bazı Batı Hint Adaları ve Güney Amerika'nın doğu kıyısındaki üç yerleşim. Bir kayıt 16 bin yıldan gerilere gitmektedir; tam olarak ne kadar geriye gittiğini söylemem ise şu an için mümkün değil.

Orta Amerika'dan sonra, Anadolu, Balkan Yarımadası ve çevre adalara geçmek istiyorum. Yunanların efsanevi tarihi, ilk yerleşimlerin Anadolu'nun Akdeniz kıyılarında olduğunu söylemektedir. Karyalılar da İrlandalılar kadar kötüymüş; hiçbir yerde uzun süre kalmamışlar. Örnek olarak Gal adı verilen İrlanda dili, İrlanda'da Tiperary'de, İspanya'da Bask

bölgesinde ve Hindistan'ın kuzey bölgelerindeki Nepal'de de konuşulur. Bir Nepal yerlisini, bir Basklıyı ve has bir İrlandalıyı alıp bir araya getirin, sanki aynı köyde doğmuş ve birlikte büyümüşçesine rahat anlaştıklarını görürsünüz.

M. De Voltaire, MS 1758 tarihli *Tüm Ulusların Evrensel Tarihi ve Durumu* adlı çalışmasının 3. cildinde sayfa 13'te şöyle der: "*Hintler*, artık eski Yunanların bilgilenmek için ziyaret ettikleri üstün bilgiye sahip bir halk değillerdi."⁶

Bu benim Hindistan'ın Yunan filozoflarının okulu olduğuyla ilgili önceki fikrimi destekliyor. Aslında Yunanlar değil, aynı zamanda Çinliler de.

Karyalılar da dünyanın çeşitli bölgelerinde hep aynıdır. Anadolu'daki ilk Karya yerleşiminin bir felaket tarafından ilk kez ne zaman yıkıldığını ve sonraki yerleşimlerin hangi tarihlerde kurulup yok olduğunu söylemek oldukça güçtür. Kayıtlarda İzmir'in en az üç, Troya'nınsa en az dört ke-re kurulduğu belirtilmektedir. Karyalılar da Anadolu'ya dek gelmiş, ama Hazar Denizine dek gitmemişlerdir. Zira Hazar Denizinin güney ucuna yakın düzlüklerde, bir başka ırk olan Samiler tarafından kurulmuş bir yerleşim bulunmaktadır.

Şimdi de eski Yunan düşünürlerinden bazılarının, ataları hakkında neler söylediklerini bir görelim.

Homeros: *İlyada* adlı eserinde (10, 428-9) Homeros şöyle der: "Karyalılar Anadolu ve Ege Adaları'nın en eski halkları arasındadırlar."

Herodot: Kendisi de bir Karyalı olan Herodot (Lib., I-171) şöyle der: "Eski Karyalılar kendilerine Helegler derlerdi... Savaşçı ve denizci bir kavimdirler ve istenildiğinde Minos gemilerine tayfa gönderirlerdi."

6 Bu son derece nadir bulunan eski kitap, MS 1758'de, A. Donaldson tarafından İskoçya'nın Edinburgh kentinde yayımlanmıştır. Bu kitabı bana arkadaşım J. Z. Adams ödünç verdi, onun ailesinin eline de 1780 yılında geçmiş.

Max Müller: *Yunan Tarihi* adlı eserinde (cilt 4, s. 475) şöyle der: "Karyalı tarihçi Theangelalı Filip Karyalıların deyimlerinin birçok Yunanca sözcükle karışmış durumda olduğunu söylemiştir."

Tukidides: *Peloponez Savaşı Tarihi* adlı eserinde (Lib., I-8) Tukidides Karyalıları "korsan" olarak tanımlar ve "Kral Minos'un onları Kiklad Adalarından sürdürdüğünü" söyler.

Strabon: Strabon şöyle der (Lib., 7-231, Lib., 13-611): "Karyalılar tüm İyonya ile Ege Denizi adalarında yaşıyorlardı. Anakaraya yerleşmeye başladıktan sonra, İyonyalılarla Dorlar onları bu adalardan çıkardılar."

Eski Yunan filozoflarının Karyalılar hakkında pek de hemfikir olmadıkları, fakat Orta Amerika, Anadolu ve Yunan Yarımadası gibi ülkeleri Karyalılarla birbirine bağladığı açıktır. Eski Yunan motiflerinin en bilinenleri ile modern Yunan motiflerinin çoğu, Orta Amerika ve Yukatan'da yaşamış Kara-Mayalarınkilerle neredeyse özdeştir. Yunanların özgün sembolü olan Yunan Haçı, Güneş İmparatorluğu Mu'nun Kraliyet armasının esas figürüdür. Mu bilindiği gibi Güneş İmparatorluğu'du; bu çizimin anlamını *Kayıp Kıta Mu*'da vermiştim. Aynı kitapta Niven'in Meksika'da bulmuş olduğu, üzerinde Yunanlara özgü desenler bulunan bir vazonun resmini de sunmuştum. Bu vazo en az 50 bin yıllık.

Karyalıların yanında, onlarla birlikte Anadolu ve Balkanlara yerleşmiş başka kabileler de vardı ve sonunda bu kabileler savaşa tutuştular.

Anadolu, Balkan Yarımadası ve Ege Denizi adalarının ilk sakinlerinin Atlantis yoluyla Orta Amerika'dan gelen Karalar ya da Karyalılar olduğunu hayli ikna edici biçimde gösterdimi düşünüyorum. Şimdi de Anadolu'yla ilgili bazı arkeolojik ve jeolojik olayları yeniden gözden geçirmek istiyorum. Dünyanın bu bölgesindeki koşulların nasıl cereyan ettiğini inceleyebilmek için mesela 25 bin yıl önceye gitmek gerekiyor. Bu tarih, sadece okurun zihnini uzak bir geçmişe taşımak

için seçilmiş bir mecazdır yalnızca. Gerçek tarih 50 bin yıl, hatta daha eski olabilir, ama *yazılı* kayıtlar olmadan bunu bilebilmemiz mümkün değildir. Bu olmaksızın tarihler tahminden öteye, ya da en iyi durumda bir kestirimden öteye geçemez. Jeologlar bir bakıma çok talihliler; geçmişten bahsederken, yüz binlerce, milyonlarca, hatta yüz milyonlarca yıl önce diye konuşabiliyorlar. Gerçekteyse, hakiki tarih konusunda sokaktaki adamdan daha fazla bilgileri bulunmuyor. Sanırım onların en büyük düşünceleri, bir sayının sonuna ne kadar çok sıfır koyarlarsa, halkın onları o kadar çok takdir ettiği ve önemseydiği yönündedir. Aslında zaman ve ısı çılgınlıklarına doğa yasalarının öğretilmesini sağlayacak bir kurum da olmalıdır. Bu, matbaacıları bir hayli zahmetten kurtaracaktır.

Anadolu'da gaz kuşakları oluşmadan ya da dağlar yükselmeden önce kurulmuş birçok kent vardı. Anadolu'nun bu ilk yerleşimcileri de, tıpkı Amerika'dakiler gibi, birçok badire atlattılar. Yanardağ faaliyetleri ve büyük felaketler birbirini izledi, her defasında kentler yıkıldı ve tüm nüfus ölüp gitti. Kentler ve devletler yok olduktan sonra insanlar yeniden buralara yerleştiler, yeni kentler ve devletler kurdular, ama bunların ömrü de fazla olmadı ve gaz kuşakları oluşup dağlar yükselene dek bu böyle sürüp gitti. Bir gaz kuşağının tıkanması sırasında yaşananlarla karşılaştırıldığında, bugün yaşanan en ağır felaketler bile hafif kalır.

Dil çeşitli halklar arasındaki en önemli birleştirici unsurlardan biridir ve yazılı kaynaklar hariç tüm diğer kanıtlardan daha önemlidir. Eski Yunan dili en saf Kara-Maya diliydi ve bugün de Sri Lanka dili hariç hiçbir modern dilde bu kadar çok Maya sözcüğüne rastlanmaz. Günümüz Yunan alfabesi de tamamen Kara-Maya'ya dayanır. Her harf ya bir Maya kelimesidir ya da Maya kelimelerinden oluşan bir bileşime dayanır ve hem Yunanların hem de tüm insanlığın Anavatanı olan Mu'nun batışı ile ilgili bir destan oluşturur. Bu alfabe, Yunanlar için, yeryüzünün ilk büyük medeniyetinin ve insanların ilk

atalarının başına neler geldiğini onlara ebediyen hatırlatacak bir sözel abide niteliğindedir. Anakaranın yok oluşuyla ilgili hikâyeler, Yukatanlı Mayalar, Mısırlılar, Hindular, Kaldeliler ve Uygurlar tarafından kaleme alınmış, sonra da İsraililer bunların benzerlerini yazmış ve kendi Kutsal Kitap efsaneleğinde oraya “Cennet Bahçesi” adını vermişlerdir.

Kayıp Kıta Mu adlı kitapta Yunan alfabesinin tam bir çevirisini aktarmıştım. Büyük olasılıkla, bu kitabı okuyan pek çok kişi, önceki kitabı okumamış olacaktır. Bu nedenle onların yararlanmasını ve işlerinin kolaylaşmasını sağlamak amacıyla, bu kitapta da aynı kısmı tekrar edeceğim.

Düz Serbest Okuma. Sular alçak yerleri doldururlar. Engeller bulunan yerlerde kıyılar oluşur. Toprak suyla örtülür. Sular, yaşayan ve hareket eden her şeyin üzerine yayılır, yapılar yıkılır: *Mu ülkesi sular altında kalır.* Suların üstünde ancak zirveler görülür, çevrede girdaplar oluşur ve sonunda yavaş yavaş soğuk hava gelir. Eskiden vadi olan yerler artık büyük derinliklerdir, soğuk çukurlardır. Düz olmayan yerlerde çamur deryaları oluşur. Bir ağız açılır ki içinden buharlar tüter ve yanardağ çökeltileri fışkırır.

Yunan alfabesindeki bu değişiklik, MÖ 403’de Öklid’in egemenliği sırasında yapılmıştır. Eski alfabeyle karşılaştırıldığında esas değişikliklerin başlangıç harflerinde yapıldığı dikkat çeker: Gama, eskiden Kama’ydı; Delta, Telta’ydı; Rho, Laho’ydu; Sigma ise Zigma’ydı. Bu değişikliklerin sözcüklerin genel telaffuzuyla uyum sağlamak amacıyla yapılmış olması mümkündür, tıpkı günümüzde bazı kişilerin bu gibi bir değişikliğe büyük ihtiyaç duyan İngilizce üzerinde yaptıkları çalışmalar gibi. Kelime dağarcığında daha kapsamlı değişiklikler yapılmıştır.

Anadolu’daki bazı bulgular bu bölgede çok erken tarihte, bugünkü şekliyle tarihin yazılmasından on binlerce yıl önce son derece medeni insanların yaşadığını göstermektedir. Kimdi bu insanlar? Nereden gelmişlerdi? Ve sonları ne oldu?

Truva, Baalbek, Efes ve İzmir, bu medeniyetlerin kalıntılarını sergiler. İzmir'deki eski kalıntıların çok hoş ve sevilen bir tasviri Mark Twain'in *Türkiye Seyahati* adlı kitabında yer alır (s. 131):

"Kentte dolaşırken, Altı İzmir'in (bunlar altı eski Truva'ya karşılık gelir) izlerini görebiliyorduk. Bunlar bir zamanlar var olmalarına karşın, yangınlarla ya da depremlerle ortadan kalkmışlardır. Tepeler ve kayalar bulundukları yerde paramparça olmuştur. Kazılar yüzyıllardır toprağa gömülü kalmış büyük yapıları ortaya çıkarmaktadır.

"Kaleye çıkan tepenin yokuşu çok dik. Bir yerde deniz seviyesinden 150 metre kadar yüksekte; yolun üst kenarındaki dik bayır 3-4 metre yükseklikte ve burada görülen toprak kesitinde deniz kabukları içeren üç damar bulunuyor. Bu damarlar 45 santimetre kalınlığında ve aralarında 60-90 santimetre mesafe var. Sonra 9 metre ya da daha fazla bir mesafe boyunca aşağı meylediyor ve gözden kayboluyorlar. Damarlar yolla birleşirken midye kabuklarına, *eski kırık çanak çömlek parçaları da karışıyor.*"

Bu, harika bir jeolojik tasvirdir. Bize, Anakaraya göre dünyanın öbür ucunda yer alan Anadolu'nun tarihöncesi geçmişinde son derece medeni ve aydın insanların yaşadığını göstermektedir. Anadolu'da dağlar oluşmadan önce, üç büyük medeniyeti yok eden üç büyük felaket yaşanmıştır. Depremler arasında çok uzun zaman geçtiği, deprem bölgelerinin yeni baştan iskân ve inşa edilmesinden anlaşılıyor. Bugün deniz seviyesinin 150 metre kadar altında bulunan kalıntıların hemen kıyıdaki dağlık araziyle uyumlu olması bu medeniyetlerin dağlar ortaya çıkmadan önce var olduğunu açık bir şekilde göstermektedir. Dağlar Pleistosen döneminde yükselmişti Bu nedenle söz konusu medeniyetler Pleistosen dönemi öncesine aittir ve Üçüncü Zamana kadar uzanmaktadır.

Tüm araştırmalarım boyunca, eski kayıtlarda Avrupa ve Anadolu'daki depremlerle ilgili yalnızca iki göndermeye rastlamış olmam oldukça çarpıcıdır: Bunlardan biri Mısır

kaynaklı, diğeri ise Kutsal Kitaptandır. Platon'un aktarımı Solon aracılığıyla Mısır'dan geldiği için, tam olarak Yunan kaynağı olarak görülemez. Yine de tufan kayıtları, tufan ve felaket efsaneleri tüm dünyaya ve bütün halklara yayılmış durumdadır. Jeolojik olaylar, dünyanın her yerinde bulunan tüm bu kayıt ve efsaneleri doğrulamaktadır.

BAALBEK

Baalbek kalıntıları (bkz. Resim VIII) Beyrut'un kuzeydoğusunda, Akdeniz'in doğu ucuyla, Suriye Çölünün kuzey ucu arasında kalmaktadır. Dünyanın eski yapıları içinde en heybetli ve en ilgi çekici olanlardan biridir. Genelde bilginler, özelde de arkeologlar arasında, yeryüzündeki diğer harabe gruplarından çok daha fazla spekülasyona yol açmıştır, zira ne zaman ya da kimler tarafından yapılmış oldukları konusunda bugüne dek hiçbir kayda rastlanmamıştır. Önümde bu harabeler konusunda birkaç tasvir yer alıyor. Bence bunlar arasında bilginlere olduğu kadar meraklılara da hitap eden en güzellerinden biri yine Mark Twain'e aittir ve bu kitap halka yönelik olarak yazıldığı için Mark Twain'in tasvirinden aktarmak istiyorum. Elbette bilim adamlarının bu kitabı okumamaları için bir neden yok; isteyen okuyabilir, ama bazı kısımları hazmetmekte zorlanacaklarını peşinen söyleyelim.

"Saat on birde gözlerimiz Baalbek'in duvar ve sütunlarına açılıyor. Dikkat çekici bir harabe, ama geçmişi tam bir muamma. Binlerce yıldır gezginlerde hayret ve hayranlık duyguları uyandırmaya devam ediyor. Kimler tarafından yapıldıkları sorusunun yanıtını hiçbir zaman bulamayabiliriz. Fakat kesin olan bir şey var ki, son yirmi yüzyıl içinde insan elinden çıkmış olan herhangi bir eser, Baalbek tapınaklarında görülen tasarım ihtişamının ve yapı ustalığının emsali olamaz, hatta yanına bile yaklaşamaz.

“Bu Büyük Güneş Tapınağı, Jüpiter Tapınağı ve daha küçük birkaç tapınak son derece pis, sefil durumdaki Suriye köylerinin ortasında toplanmıştır. Bu kırsal manzara içinde son derece garip bir görünüm arz ediyorlar. Bu tapınaklar neredeyse dünyayı taşıyacak güçte muazzam bir altyapıya sahip. Malzeme olarak otobüs büyüklüğünde taş bloklar kullanılmış ve içlerinden pek azı, bir marangozun alet kutusundan daha küçüktür. Bu yapıların içlerinde, çok sayıda arabanın rahatlıkla geçebileceği genişlikte duvarcılık harikası tüneller bulunuyor. Bu temellerle, Baalbek’in bu denli uzun süre ayakta kalmasına şaşırmamak gerekiyor.

“*Güneş Tapınağı* yaklaşık 90 metre uzunluk ve 50 metre genişliğe sahiptir. Çevresinde 54 sütun varken, bugün bunlardan sadece altısı ayaktaadır. Diğerleri kaidelerinden kırılmış vaziyette karmakarışık ve göz alıcı bir yığın halinde durmaktadır. Bu sütunların Korint tarzı başlık ve saçaklıkları paramparça olmuştur ve çok daha biçimli altı sütun artık yoktur. Bu sütunlar saçaklıklarıyla birlikte 27 metre yüksekliğe ulaşıyorlar ki, bu, taş sütun için muazzam bir yüksekliktir, ama insan onlara bakarken yalnızca güzellik ve simetrilerini düşünüyor. Sütunlar hassas ve ince işçilik ürünü; çok çeşitli heykel ve kabartmalarıyla saçaklık, çok zengin bir sıva işçiliğinin eseri olduğunu anlatıyor, fakat gözleriniz yoruluncaya dek yukarıya baktıktan sonra, aralarında durduğunuz dev sütun parçalarını fark ediyorsunuz. Bunların her biri 2,5 metre boyunda ve üzerlerindeki harikulade başlıkların her biri ise en az birer kulübe büyüklüğünde. Ayrıca yekpare taş kaplamalar da harikulade bir şekilde işlenmiş ve 10-15 santimetre kalınlığındalar. Her biri herhangi bir salonun tabanını tamamen kaplayabilecek kadar büyük.

“*Jüpiter Tapınağı* biraz önce bahsettiğim yapıdan daha küçük olmakla birlikte, yine de devasadır. Bugünkü durumunu orta karar diye nitelendirebiliriz. Dokuz sütundan biri neredeyse hasarsız. Bu sütunlar 20 metre yükseklikte ve bir çe-

şit çatıyı ya da sundurmayı taşıyorlar. Bu sundurmalı çatı, harika taş kaplamalardan oluşuyor ve o kadar ince işlenmişler ki aşağıdan bakıldığında freskleri andırıyor. Kaplamalardan biri ya da ikisi düşmüş. Ben de ister istemez merak ediyorum, acaba çevremde yayılmış duran dev işlenmiş taş kütleleri, kafamın üzerindikilerden daha mı büyük diye. Tapınak içindeki süslemeler incelikli ve muazzam. Bu bina yeniyken acaba ne büyük bir mimari güzelliğe ve ihtişama sahipti? Bir de ay ışığında çevresine saçılmış muhteşem parçaların hercümerci içinde yıldızlardaki refakatçisiyle ne soylu bir resim oluşturmaktadır.

“Fakat yine de bu işlenmiş taş bloklar, boyut olarak, büyük tapınağı çevreleyen geniş veranda ya da platformu oluşturan hafifçe işlenmiş taşlarla karşılaştırıldığında çok küçük kalıyor. Bu platformun bir hattı üç taştan müteşekkil olup yaklaşık 90 metre uzunluğundadır. Yaklaşık 1 metrekare büyüklükte ve içlerinden ikisi 19’ar metre; bir üçüncüsü de yaklaşık 20 metre uzunlukta. Hepsi de yerden 6 metre yükseklikte dev bir duvara sabitlenmişler.

“Baalbek’teki bu taşların çıkarıldığı ocağa gittik. 300-400 metre ötede, tepenin aşağısında kalıyordu. Ocağa, harabelerdeki büyük taşın eşini gördük. Orada, o eski unutulmuş zamanın devleri onu ne halde bırakmışlarsa öylece yatıyordu. Onu öylece bırakıp gitmişlerdi, orada, kendilerinden binlerce yıl önce yaşamışlara küçümseyerek bakanlara nispet olsun diye. Bu muazzam taş blok, tıraşlanmış halde inşaatçılarının gelip kendisini almasını bekliyor. 20 metre boyunda, 4 metre eninde ve 5 metre yüksekliğinde muazzam bir kütle.”

Bu taşın ağırlığı 1200 tonun üzerindedir. Eşi ise halihazırda tapınağın dışındaki platformun bir parçasını oluşturur. Güneş Tapınağının son üç sütunu da 1759 depremi sırasında yıkılmıştır.

Richard Curle, *Geçmişin Harikaları* adlı kitabın birinci cildinde (sayfa 129-130) şöyle diyor:

“Gördüğümüz yapılar esasen Roma dönemine aittir ve MS 86-161 tarihlerinde hüküm sürmüş Antonious Pius döneminden kalmadır.

“Bu taşlar 800 metre ötede çıkarılmışlar, ama halen ocakta duran bir taş var ki 20 metreye 4 metre ölçülerindeki bu dev kütleyi hareket ettirmek mümkün olmamış olsa gerek.”

Bundan daha saçma ya da hatalı bir ifade olamazdı herhalde. Ne Roma, ne Yunan, ne de Mısır tarihinde Baalbek’in kuruluşundan bahsedildiğini duyabilirsiniz, oysa tüm bu uluslar, Curle’ün kastettiği dönemdeki tüm gelişmeleri ve başlıca olayları aslına sadık şekilde kaydetmişlerdir. Özellikle de sadece birkaç yüz kilometre uzakta yaşayan Yunanlar, tarihi, sanat eserlerini, tüm yapıları vs. tam olarak kaydetmişlerdir, üstelik Curle’ün bu yapıların yapıldığını söylediği tarihin 1200-1300 yıl öncesinden beri kaydetmektedirler, ama bu konuda Yunan tarihinde tek bir kelime bile edilmemektedir. Taşın bir eşi tapındaki yerine yerleştirilmişken, ocaktaki çukurda bulunan taşı hareket ettirememiş olduklarını düşünmek, çocukça diye bile nitelenemez. Curle’ün konu hakkındaki bilgisizliğini anlamak için bir başka noktaya daha bakmak yeter: Bu mimarlık ne Roma tarzıdır, ne de Romalılar Güneş’e tapınaklar inşa etmişlerdir. Mimarlık otoriteleri ve diğer tüm kaynaklar mermerden yapılma sütunların bazılarının Mısır’ın orta bölgelerinden gelmiş olduğunu söylemektedir. Haklı olabilirler, ama Mısır kaynakları neden bu ihracattan hiç söz etmezler? Neden Roma ya da Yunan tarihlerinde bu konuda hiç kayıt yoktur?

Taş ocağındaki büyük taş, hiç kuşkusuz, iki şeyi kanıtlamaktadır: Birincisi, Baalbek yapıları hiçbir zaman tamamlanmamıştır. İkincisi de bu yapıların inşaatı aniden durdurulmuştur. Tamamlanmamış ya da bitirilmemiş inşaat, çalışmaların aniden durdurulması ya da koşulların daha fazla çalışmaya aniden olanak tanımaz hale gelmesi demektir. Baalbek’te çalışmaların aniden kesildiği açıktır. Peki, neden? Ba-

albek ocağındaki monolite bakınca insanın aklına tüm canlılığıyla, 10-15 bin kilometre uzaktaki Paskalya Adasında bulunan bir taş ocağındaki bitirilmemiş büyük monolit gelmektedir.

En küçük bir kuşku yoktur ki, Baalbek'teki yapıların yıkılması da, tamamlanmak üzereyken gerçekleşen depremlerin bir sonucudur. Peki, burada çalışan işçilere ne olmuştur? Bunu ne ben ne bir başkası cevaplayabilir, ancak akıl yürütebiliriz. Yeryüzünden öylesine silinmişlerdir ki geride en ufak bir iz bile kalmamıştır. Belki bir gün, eski bir Yunan kaynağı bize Baalbek hakkında tüm gerçeği anlatacaktır. Fakat her şeye rağmen bir nokta kesindir. Baalbek yapıları İzmir'deki medeniyetlerden biri tarafından yapılmamıştır, zira bu medeniyetler dağlar yükselmeden önce yaşamışlardır, Baalbek ise dağlar oluştuktan sonra inşa edilmiştir.

Baalbek'i kimlerin inşa ettiği konusunda kesin hiçbir şey söylenememektedir, ancak elimizdekileri karşılaştırabiliriz. Baalbek tapınaklarının sütunları Korint tarzındadır. Yunan sütunlarının *en eski* tasarımları Korinttir. Denebilir ki Baalbek'te, Korint mimari tarzı Yunanistan'da tanınmadan binlerce yıl önce kullanılıyordu ve Korint tasarımı sadece Kara tarzının gelişmiş haliydi.

Anadolu'daki ilk yerleşimciler arasında, günümüz Yunanlarının atalarından bazıları da vardı. Acaba Baalbek tapınaklarını yapanlar, günümüz Yunanlarının ve Helenleri oluşturan Yunanların ataları mıydı? Homeros, Herodot, Tukidides, Strabon ve Mısırlı Sais rahibi Suçis'in aktardıklarına bakılırsa, buna inanmak için güçlü nedenler vardır.

Bugün, kendimizi ilk büyük medeniyetten atalarımızla karşılaştırdığımızda ne kadar da küçük kalıyoruz. Karanlığın peçesi sürekli kalkıyor ve günümüz insanı giderek bilgi dağarcığını genişletiyor. Günümüz insanı birçok mekanik konuda daha geri durumda ve atalarımızın çok iyi tanıdığı Büyük Güçler konusunda ise kesinlikle hiçbir şey bilmiyor.

İZMİR

Geçenlerde Orta Doğu'da, Kafernaum'da bir insan kafatası bulundu. Keşif, bu insanın MÖ 30.000 yılında yaşadığını ve ilk insanlardan biri olduğunu iddia eden Avrupalı bilginler arasında büyük bir heyecan yarattı. Kafernaum'da bulunan kafatasının yaşı, bu gibi keşiflerde her zaman olduğu gibi tamamen bir tahminden, bir teoriden ibaretti. Bu kafatasıyla İzmir'in Merkez Tepe yöresindeki üç eski medeniyetin kalıntıları arasında hiçbir karşılaştırma yapılmadı, oysa bu medeniyetler çok daha eskilere dayanıyordu. Kafernaum insanı bu medeniyetlerden çok daha sonra dünyaya gelmişti. İzmir medeniyetleri yaşlarını jeolojik olarak söylemektedir. Bu bir olgudur. Kafernaum kafatasının yaşı ise bir teoriden ibarettir ve gerçek olgularca kanıtlanmamıştır. Meçhul bir tarihe ait kafatasları geçmiş hakkında hiçbir şey anlatmamaktadır.

Dokuzuncu Bölüm

MISIR

Bu bölümde bir Mısır tarihi yazma amacını taşımıyorum. Bugüne dek Mısır tarihiyle ilgili birçok kitap yazıldı zaten, bu kitaplar tek başına bir kütüphaneyi doldurabilir. Benim bu çalışmada iki amacım var: Birincisi teorilere değil, *kayıtlara* dayanarak ilk Mısırlıların kimler olduğunu göstermek. İkincisi, Mısır'a *ilk* yerleşenlerin Mu'nun çocukları olduğunu ve Mısır'a doğrudan Anakara Mu'dan geldiklerini göstermek. Bu, etnologların Mısırlıların *kökeni* konusunda karşılaştıkları gizemi ortaya koyacak ve neden Mısır tarihinin başından itibaren, Mısırlıların son derece medeni, kültürlü bir halk olduklarını ortaya koyacaktır.

Birçok Mısır uzmanı Mısır'ın iki dini kültü konusunda muammalarla karşılaşır. Bu görünüşteki muammalar, Mısır'a ilk yerleşenlerin kim olduğu ve Mısır'a nasıl yerleştikleri bilindiğinde, bir kenara atılır. Mısır uzmanları birçok hususta teorileri ve çıkarsamalarıyla fevkalade uçlara savrulmuşlardır, çünkü ne eskilerin sembollerini ve sembolik yazılarını, ne de bu yazıların içrek anlamlarını anlayabilmişlerdir. Bunun için onları suçlayamayız, çünkü bu konuda bir ipucu bulunmadığı gibi bunların öğrenilebileceği bir okul da yoktur. Bu sırlar en azından yüzlerce yıldır yalnızca birkaç yaşlı Doğulu bilge tarafından bilinmektedir. Tüm bu yaşlı bilgiler yaşamlarını kendi tapınak ve manastırlarında geçirmişler ve dış dünyayla nadiren temasta bulunmuşlardır. Bu nadir anlarda

aktardıkları bilgiler, eldeki *teorilere* nazaran o kadar sıra dışıdır ki, bunlar saçmalık olarak görülmüştür.

Mısır, iki ayrı ve uzak kısımdan başlayarak, iki ayrı halk grubu tarafından kolonileştirilmişti. Bir grup batıdan Aşağı Mısır'a gelirken, diğer grup ise doğudan Yukarı Mısır'a ulaşmıştı. Batıdan gelen koloniciler, ilk yerleşimlerini Nil Delta-sındaki Sais'te kurdular ve eski çağda Nil kolonisi olarak biliniyorlardı. Doğudan gelen koloniciler ise Guardefui Bur-nu'ndan Kızıldeniz'in ucuna dek, Afrika'nın Doğu kıyısında yerleşimler oluşturdular. Hindistan'da bu koloninin Maiu olarak adlandırıldığını öğrendim, ama bununla sözü edilen tüm alanın mı yoksa sadece Kızıldeniz kıyısında Suakin'e yakın bir bölgenin mi kastedildiğini bilmiyorum. Maiu, en azından, Hint kayıtlarının oluşturulduğu günlerde başkentlerinin adıydı ve aynı zamanda o bölgenin adı olması da muhtemeldir. Bu halklar kıyıdan Nil'e ulaşana dek ilerlediler. Bu noktadan başlayarak hem yukarı hem de aşağı doğru yayılmaya başladılar. Sonunda, Nil bölgesinde, Yukarı Mısırlılarla Aşağı Mısırlılar karşılaştılar ve böylece dünya çevresinde yeni bir insan zinciri tamamlanmış oldu.

Sais'te ilk yerleşimin ortaya çıkmasından on bin yıl kadar sonra, Yukarı Mısır halkıyla Aşağı Mısır halkı arasında savaş çıkmış ve Aşağı Mısırlıların yenilmesiyle sonuçlanmıştı. Böylece iki halk birbirine karışmış ve bir imparatorluk oluşturmuşlardı. Şimdi geriye dönüp Yukarı Mısırlıları Hindistan'daki kolonilerinden itibaren ele almak istiyorum.

MAIU KOLONİSİ

Babil kolonisi kurulduktan bir süre sonra, Hindistan'daki Nagalar batıya doğru bir adım daha attılar. Hindistan'dan Kuzeydoğu Afrika'ya geçtiler. Aden Körfezi'nde ve Kızıldeniz'in batı kıyısındaki farklı noktalarda yerleşimler kurdular.

Gerek Hint gerekse Mısır kayıtları, Yukarı Mısır'daki Nüb-ye'de bulunan Maiu'daki yerleşimlerinden bahsetmektedir. Maiu, bugünkü Suakin kentinin yakınında, Kızıldeniz kıyısındadır. Bu kolonileşme, 15 bin yıl önce bu çevrede bir yerlerde olmuştu. O dönemde, ülke düzlüklerden ibaretti, zira o zamana dek Afrika dağları henüz oluşmuş değildi. Dünyanın bu bölgesi için, bugünkü çöllük alanların o zamanlar var olup olmadığı da şüphelidir.

Daha sonra yerleşimcilerin içerilere, Nil'in kaynaklarına, yani Beyaz ve Mavi Nil'e doğru yöneldikleri gözlenir. Bu Naga yerleşimi büyüdü, gelişti ve çok güçlü hale geldi. Sonunda Mayalarla, yani Aşağı Mısırlılarla savaşılmaya başladılar, onları fethettiler ve iki Mısır'ı tek bir imparatorluğa dönüştürdüler. Mena ya da Meneler hem Yukarı hem de Aşağı Mısır'ı yönetmeye başlayan ilk kraliyet hanedanıydı. Mısır'ın tarih sahnesinde ortaya çıkışıyla birlikte "Kuzey'in ve Güney'in Kralı" unvanı da kullanılmaya başlanır.

Yukarı Mısırlıların kökeni, Tanrı sembolleri olan Güneş vasıtasıyla kolayca saptanabilmektedir ve bu hem Hint hem de Mısır'daki yazılı kayıtlar tarafından doğrulanmaktadır. Mısır'ın ünlü kanatlı güneş diski, çifte yılanlarıyla birlikte, Aşağı Mısır'a Yukarı Mısır'dan getirilmiştir.

Mısır'ın kanatlı çemberi tüm eski ülkelerde bulunan ve yılanlara yer veren bu sembolün çok sayıda tasarımından yalnızca biridir. Bu bir rastlantı olmadığı gibi sanatsal kaygılarla da eklenmiş değildir. Yaratıcıya duyulan hürmeti temsil eder ve çok daha eski dönemlerde, Anakarada, Yaratıcı Tanrıyı simgelemek üzere Naga, yani Yılan sembolünün kullanıldığını da hafızalara kazır. Bu tasarımda, Güneş esas sembole dönüştürülmüş ve tasarımın en önemli çizimi haline getirilmiştir. Güneş, tanrıyla ilgili en kutsal sembolleri olup çıkar ve Yaratıcıyı gösteren yılan hemen bunun ardından gelir. Bu iki sembol dışında, Tanrının diğer sembolleri vasıfları sembolize eden ikincil semboller olarak kullanılır. Kralın tacı bile Yara-

tıcının sembolü olarak yılan süslemesi taşımaktadır. Güneş taç üzerinde kullanılmıyordu, çünkü Güneş demek Sonsuz demekti, Her Şeye Gücü Yeten demekti. Dolayısıyla Güneşin kullanılması saygısızlık olarak görülüyordu.

Hindistan'ın Mısır'daki yansımaları işte bu şekildedir. Bu halklar Hindistan'dan gelmişler ve onlara Hindistan'ı hatırlatan şeyleri de korumuşlardı.

Philostratus, *Tyana'nın Hayatı* adlı çalışmasında şöyle der (sayfa 146): "Hindistan'dan gelen Mayalar Mısır'da bir koloni kurdular ve buraya Maiu adını verdiler."

Kayıtlarda tapınağın başrahibi Narana'nın, kayıtları Valmiki'ye okuduğu, Valmiki'nin de onun aktardıklarını kaleme aldığı yazılıdır.

Hindu bilge tarihçisi Valmiki, *Ramayana*'da şöyle yazar (Fauche'un tercümesi, cilt 1, sayfa 342): "Naacaller önce Hindistan'da Dekkan'a yerleştiler, sonra da dinlerini ve bilgilerini Babil ve Mısır kolonilerine aktardılar."

Brunsen, *Dünya Tarihinde Mısır'ın Yeri* adlı kitabının ilk cildinde şöyle yazar (sayfa 58): "Mısır'daki hayatın başlangıcının, Fırat bölgesinden göçün gerçekleşme tarihi muhtemelen MÖ 9850'dir."

Brunsen'in elinde destekleyici bir tür kayıt olmadıkça Fırat Vadisinden Mısır'a bir göç olduğunu yazacağını zannetmiyorum. Bu, zihinlerde bir soru yaratmaktadır: Bu kayıt Umman'la mı ilgiliydi ve bunu Fırat bölgesinin bir parçası olarak mı veriyordu, yoksa bazı Akadlar, Umman ya da Akad'dan Mısır'a giden gruplara sahiden katılmışlar mıydı? Akadların Hindistan'dan Mısır'a yerleştiklerine dair bir kayda rastlamadım, ama kişisel olarak hepsine bakmadığımı da söylemeliyim.

Fakat bir olasılık daha var: Mayalar Hindistan'dan Mısır'a gitmeye ilk başladıklarında, Akad yol üzerinde bir ara durak olmuş olabilir. Belki de *Brunsen*, kolonicilerin Mısır'a gitmek üzere Akad'dan yola çıktıklarını anlatan eski bir kay-

da rastlamış ve buradan hareketle kolonicilerin Hindu değil, Akad oldukları sonucunu çıkarmıştı. Valmiki'nin Hindistan'dan göçen Mayaların Mısır'da bir koloni oluşturduğu yolundaki kaydına gelince, bu olguya işaret eden yegâne Hindu kaydı bu değildir. Bu konuda kayıt çoktur, fakat Valmiki'nin kaydı bir tapınak kaydı olduğu için, bunun Brunsen ve Philostratus'un aktarımları eşliğinde Hindistan kökenli kaynaklar arasında öne çıkarılması gerektiğini düşündüm. Hindu tapınak kayıtları, Mısır kolonisinin Fırat Vadisinden değil, Hindistan'dan gelenler tarafından kurulmuş olduğunu açıkça belirtir.

Şimdi de Mısır'a dönüp hattın diğer ucunu ele alacağım. Bugünkü Mısır haritasında Maiu adına rastlayamazsınız. Bu nedenle bazı eski Mısır kayıtlarına el atmak gerekiyor: Birincisi Mısır'da Maiu diye bir yerin bulunup bulunmadığını, ikinci olarak da tam konumunu tespit etmek gerekecektir.

Eski Mısır konusunda en güvenilir otoritelerinden biri olarak görülen Brugsch Paşa *Firavunlar Dönemi Mısır Tarihi* adlı eserinin ikinci cildinde şöyle aktarıyor (sayfa 78 ve 174): "Maiu adı, III. Thotmes tarafından fethedilen ülkeler listesinde yer alıyor... Maiu adını Nübye'de bulunan bir mezar odasındaki ülkeler listesinde görüyoruz."

Bu bilgi Mısır tarihi konusunda Valmiki'nin kayıtlarını tamamen doğrulamaktadır. Nübye, Kızıldeniz'in batı yakasında, Yukarı Mısır'da yer almaktadır. Nübye, Bab-ül Mendep boğazının biraz kuzeyinde başlar. Suakin, Nübye'nin bugünkü limanlarından biridir.

Bazı Mısır bilimcileri, ilk Mısırlıların Fırat Vadisinden yola çıkıp Asur çölünü geçtikleri ve Aşağı Mısır'a girdikleri, buradan da Beyaz ve Mavi Nil'e ulaştıkları, sonra da iki kola ayrılarak iki ayrı imparatorluk oluşturdukları şeklindeki ham önermeyle meseleyi geçiştirmeye çalışmışlardır. Böyle saçma bir açıklamayı destekleyecek herhangi bir kayıt ya da efsane yoktur. Susuz bir çölün geçilmesi, yani önlerinde son derece

rahat, güvenli ve doğal bir su yolu varken fiziksel bakımdan olanaksız bir yolu tercih etmeleri gibi bir iddia saçmalığın doruk noktasıdır. Berosus, Fırat bölgesinde Sami halklarının karşılaştığı ilk insanların “yarı balık yarı insan” olduklarını söylememiş midir? Valmiki bizlere “Mayaların, doğudan batıya ve kuzeyden güneye tüm denizleri baştanbaşa dolaşan güçlü denizciler olduklarını” söylemez mi? Yine de bu insanlar, su yolunun iki katı uzunlukta susuz bir çölden geçmeyi tercih edeceklermiş. Su yoluyla gitseler yüzlerce kilometre kârlı çıkarlar ve hiçbir engelle karşılaşmadan dosdoğru hedeflerine varabilirlerdi. Okur bir harita üzerinde iki yolu karşılaştıracak olursa sonuç hiçbir kalemin yazamayacağı kadar ikna edici bir şekilde ortaya çıkar. Ayrıca hiçbir akli başında insan, kolonicilerin Nil Deltasının bereketli topraklarını bırakıp, bilmedikleri uçsuz bucaksız çöllere gideceklerini düşünmez bile.

Buraya dek Mısır tarihi anlatıldı. Şimdi de çeşitli kayıtlardan hareketle, Aşağı Mısırlıların kimler olduklarına ve nereden geldiklerine değineceğim. Aşağı Mısır'ın tarihi Atlantis tarihiyle o kadar iç içedir ki bilinen kaynakların hemen hepsi her ikisine de atıfta bulunur. Bu nedenle Atlantis için kullandığım kayıtların birçoğunu yeniden kullanmak zorunda kalacağım. Bunun tekrar olduğunun farkındayım, ama konu bunu gerektiriyor ve okurlarımın da meseleye aynı açıdan yaklaşacaklarını umuyorum. Neticede sürekli önceki sayfalara dönmek zorunda kalınca, konunun sürekliliği kaybolacaktır.

NİL KOLONİSİ

Nil Kolonisi Aşağı Mısır'ın ilk adıdır. Nil Deltası'ndaki Sais'te Mayalar tarafından kurulmuştur. Mayalar yaklaşık 16 bin yıl önce Thoth'un önderliğinde buraya Atlantis'ten gelmişlerdir. Nil Deltası'nın Akdeniz'in ilk yerleşimcileri tarafından ihmal

edildiği anlaşıyor, zira jeolojik olaylar Anadolu, Balkan Yarımadası ve bu bölgedeki adaların MÖ 14.000 yılından binlerce yıl önce yaşanan yerler olduğunu göstermektedir. O günlerde Balkan Yarımadasının alt kısmı, Anadolu ve Kafkas düzlükleri yerleşimciler için ideal yerlerdi, toprak bereketli ve sulak, iklim ise idealdi. Anlaşılan Nil Deltasını sadece sıcak ve kumlu bir bölge olarak görmüşlerdi. Dolayısıyla ilk yerleşimcileri buraya yönelten şeyin, sürekli bir nüfus artışı ya da talihsiz bir olay olduğunu varsayabiliriz. Aslında teoriler üretmemize gerek yok, çünkü kayıtlar doğru yolu göstermektedir.

Schliemann: Schliemann'ın Girit, Maykarne'de bulduğu bir tablette şöyle yazar: "Mısırlılar, Misar'ın soyundan gelmektedir. Misar, tarih tanrısı Thoth'un çocuğuydu. Thoth ise bir Atlantis rahibinin göçmen oğluydu. İlk tapınağını Sais'te kurmuş ve orada anavatanın bilgeliğini öğretmişti."

Troano Elyazması: "Erkek kardeşi Aak'ın gazabından kaçan Kraliçe Mu, yönünü batıya çevirmiş ve sonunda Nil kıyılarında yeni kurulmuş Maya yerleşimine ulaşmış. Orada, bu yerleşimin kurucusu olan Thoth'la tanışmış ve Thoth onun dostu ve dini konularda öğretmeni olmuş."

Mısır Papirüsü, İkinci Hanedan, Firavun Sent dönemi: "Firavun Sent, Atlantis'in izlerini araştırmak üzere, batıya bir araştırma ekibi göndermiş; Mısırlılar 3350 yıl önce beraberlerinde anavatanlarının tüm bilgeliğiyle oradan gelmişlerdi."

Rawlinson: "Ulusların Kökeni", sayfa 13: "Mısırlılar, atalarının çok eski zamanlarda Nil kıyılarına yerleşmiş yabancılar olduklarını ileri sürüyorlardı."

Herodot: "Mısırlılar, Batı ülkelerindeki atalarının, yeryüzündeki en eski insanlar olduğunu söyleyerek övünürlerdi."

Diodoros: *Tarih*, cilt 1, sayfa 50: "Mısırlılar, atalarının çok eski zamanlarda Nil kıyılarına yerleşmiş yabancılar olduğunu bizzat iddia ederlerdi. Anavatanlarının medeniyetini, yazı sanatını ve incelmış bir dili beraberinde getirmiş olan bu

insanlardı. Batan Güneş yönünden gelmişlerdi ve en eski insanlardı.”

Teiss: *Bir Taş Mucizesi*, sayfa 40: “Mısırlılar Kuiland’dan geldiler; burası batıda tanrıların vatanıdır.”

Plutarkos: *Solon’un Hayatı*: “Solon Mısır’a gittiğinde Sais rahibi Suçis ve Heliopolis rahibi Psenofis kendisine 9 bin yıldır Mısırlılarla Batı ülkeleri arasındaki ilişkilerin kopuk olduğunu anlattı, zira Atlantis’in depremler, *ötedeki bir ülkenin de tufanlar* nedeniyle yıkılması sonrasında çamurlar, denizi geçit veremez hale getirmişti.”

Orfeus: “Mısır, Poseidon’un (Atlantis) kızı.”

Lepsius: Lepsius, Amerika’da Mayaların törenlerinde karşılaştığı kutsal sembollerin aynısını Mısırlıların törenlerinde de görmüştü.

Yukarıdakiler şunu kanıtlamaktadır:

İlk Mısırlılar Mayalardı; Aşağı Mısır’a ilk yerleşenler Atlantis’ten gelmişlerdi. Yukarı Mısır’daki ilk yerleşimciler ise Hindistan’dan gelmişlerdi. Daha sonra her iki koloninin nüfusu da Hindistan ve Mayalar kanalıyla gelen yerleşimcilerle genişlemişti. Mu’nun yerlileri yeryüzündeki ilk insanlardı. Atlantis depremler sonucu yok olmuş ve sulara batmıştı. *Amerika* da felaketler sonucu yıkılmış ve uzun süre *geçit vermez* ve yaşanmaz hale gelmişti. Anakara Mu, Mısır’da, Batı Toprakları ya da Kuiland olarak da biliniyordu. Geçmişte böyle bir ülke var olmuştu ve insanlığın ilk yerleşim alanıydı. Mısır bir zamanlar bir Mu kolonisiydi ve Mu battıktan sonra bir İmparatorluk haline geldi.

Osborn: “Mısır, yabanılık döneminin başlarına ait hiçbir göstergenin bulunmamasıyla kötü bir nam salmıştır. Tüm otoriteler Mısır tarihinde ne kadar gerilere gidersek gidelim, içinden medeniyetin doğup gelişeceği kaba, medeniyet-öncesi bir dönemin bulunmadığında birleşmektedirler. Bu gerçeklerin akla yakın bir sonucu şu olabilir: Mısır’a ilk yerleşenler yüksek medeniyet düzeyinde bir grup olmalıydı, fakat insan-

lık tarihinin garip bir anormalliği sonucu, dillerinin önemli bir kısmından ve daha önce medeniyetlerinin aracı olmuş yazılı bir sistemin tamamından mahrum kalmışlardı.”

Korkarım, Osborn bu fikirleri, konunun gerektirdiği araştırmalardan çok kendi hayal gücüne dayandırıyordu. Eğer Yunan filozofu Diodoros’un eserlerini okumuş olsaydı, ellinci sayfaya gelmeden çıkardığı “akla yatkın sonuçların” mesnetsiz olduğunu kendisi de görürdü, çünkü Mısırlıların yazılı bir dilleri vardı ve bunu Mısır tarihinin tamamı boyunca korumuşlardı. *Ölümler Kitabı*’nın altmış dördüncü bölümü, Mısır tarihinin başlangıcında Thoth tarafından yazılmıştı. Mısırlıların hiyeratik alfabesi, 37. sayfada veriliyor. Milattan önceki birkaç yüzyıla gelene kadar, bu harflerin birçoğunun sonraki sembolik alfabelerin hepsinde korunduğu görünecektir. *Ölümler Kitabı* bunlarla doldurur.

Osiris

İsis

Horus

Osiris. Mısır bilimciler arasında, Osiris’in kim ve ne olduğu konusunda büyük fikir ayrılıkları vardır. Çoğu, Osiris’in bir mit olduğunu iddia eder; bir kesimine göre o sadece bir sembolken, diğer bir kesimi için, yaşamış bir insandır. Bazı Mısır uzmanları onun *bir yerlerin* kralı olduğunu iddia ederler. Mısırlıların kendileri ise Osiris’in bir vakitler yaşadığı görüşündedirler. Doğum yeri olarak ise farklı farklı yerler öne sürülür ve bu da, onun Aşağı Mısır’ın Üçlü Tanrısının başında olduğu dışında hiçbir şey bilinmediğini ortaya koymaktadır.

Osiris bir insandı ve bu kişinin tarihi Naacaller tarafından kaydedilmişti. Yazmaları şöyle demektedir: “Osiris, 22 bin yıl (kadar) önce Atlantis’te doğmuştu. Delikanlılık yıllarında Atlantis’ten ayrılmış ve öğrenim görmek üzere Anakara’ya gitmişti. Bir Naacal okuluna yazılmış, bir üstat ve bir kutsal kardeş olana dek orada kalıp eğitim görmüştü. Sonra Atlantis’e dönmüş ve orada dini, aşırılıklardan ve fazlalıklardan arındırmıştı. Ardından Atlantis Kilisesinin yöneticisi olmuş ve uzun yaşamı boyunca bu mevkide kalmıştı. Halk nezaketi ve güzel öğretileri nedeniyle onu o denli sevmişti ki, kralı tahtından indirip Osiris’i tahta çıkarmak istemişti. Ama o buna izin vermemiş ve böyle bir konunun konuşulmasını bile reddetmişti.”

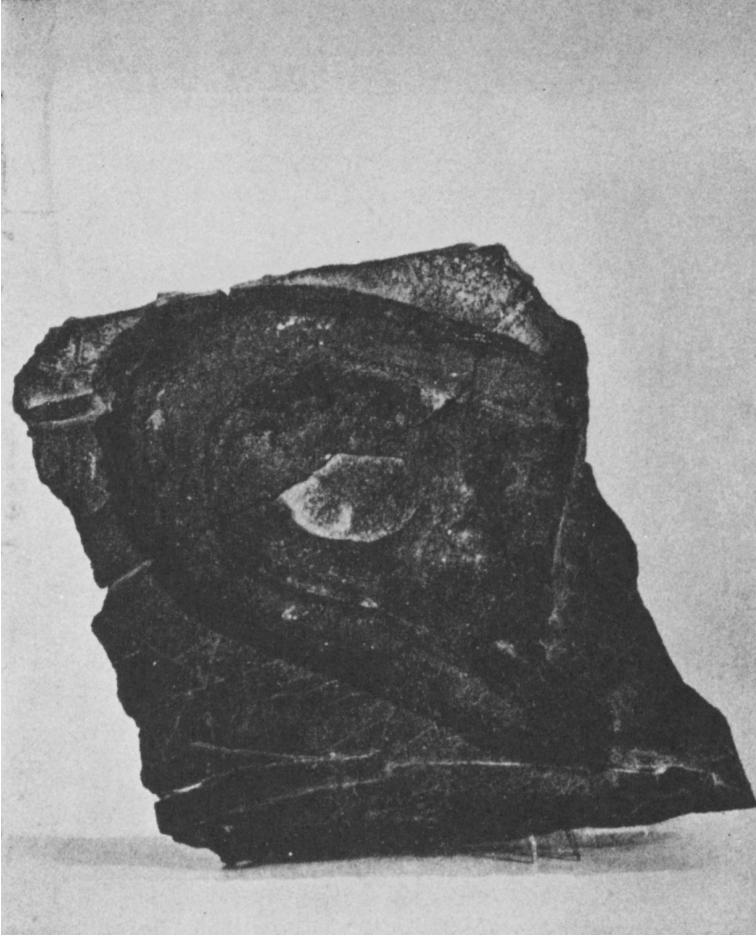
Osiris öldüğünde tanrılaştırıldı ve dine onun adı verildi, tıpkı günümüzde Hıristiyanlığın (Christian) adının İsa’nın (Christ) öğretilerinden gelmesi gibi. Naacal yazmalarında Osiris’in ölüm nedeninden hiç bahsedilmez. Mısırlıların hikâyeleri ise daha farklıdır. Onlara göre Osiris’in sonu bir trajedi. Mısırlılara göre Osiris, Set adlı kardeşi tarafından öldürülmüştü. Set, halkın Osiris’e duyduğu sevgiden dolayı o kadar kıskanmıştı ki sonunda Osiris’i öldürmüştü. Kötü niyetli ve vicdansız Mısır rahipleri, Thoth döneminden 10 bin yıl kadar sonra, halkın kalbine korku ve dehşet salmak ve bu şekilde onları kendi sözde dini amaçlarına esir etmek için, Set’i günümüzün şeytanına çevirmişlerdi. Mısırlılar bir şeytan uydurmadan önce, şeytan diye bir şey bilinmiyordu. Öncesinde tek bir şey vardı, o da insanın zihnini ve zihni aracılığıyla da bedensel eylemlerini kontrol altına alan maddi yakınlıklar ile Ruh ya da İlahi Güç arasındaki mücadele. Ruhun tüm çabası maddi insanı daha yüksek bir düzleme çıkarmaktı. Maddi güçler ise buna karşı savaşıyor ve insanı kendi düzeylerinde tutmaya çalışıyorlardı.

Osiris, Gotama ve İsa’nın öğretilerinde kullandığı sözlerin son derece benzer olması hayli dikkat çekicidir. Birçok du-

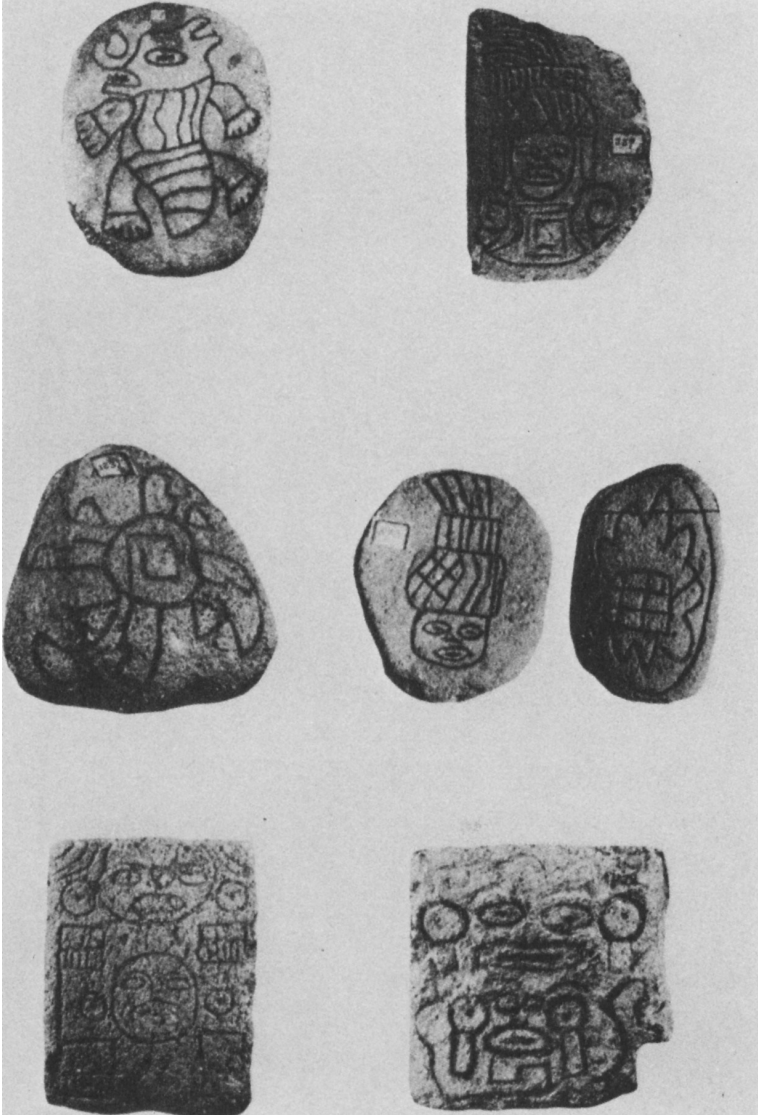
1

Dünyanın bilinen en eski bronz heykellerinden biri: Tüm yeryüzünün sahibesi ve yöneticisi olan Mu'nun sembolik bir heykeli. Günümüzden en az 20 bin yıl önce Mu'da ya da Uygurların başkentinde yapılmıştır.

2

Nevada, Lovelock'un 40 kilometre kadar doğusundaki Cow Canyon, Fisher's Range'de bir kömür madeninde bulunan, eski bir insana ait ayak izi. Miyosen döneminin sonlarında ya da Pliyosen döneminin başlarında Kuzey Amerika'da insanların yaşadığının kanıtıdır. Niven'ın Meksika'da bulduğu kalıntıların en alt katmanındakilerle hemen hemen aynı döneme aittir.

3

Niven'ın tabletlerinden bir grup fotoğraf.

Niven'ın koleksiyonunda yer alan oyma taş tabletler.

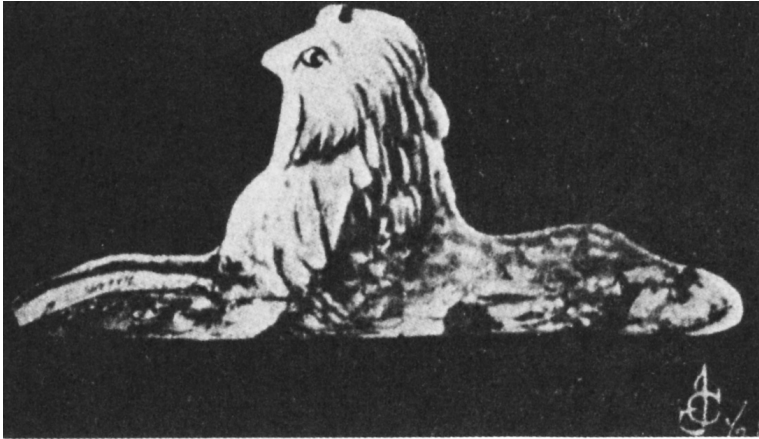

Güney Denizi Adaları yerlileri. Solomon Adası Kelle Avcıları Kabilesi'nin şefi Gau, saf zenci. Tahiti yerlilerinden genç bir kadın; elbisenin üzerinde Kutsal Dörtlü sembolü bulunmaktadır.

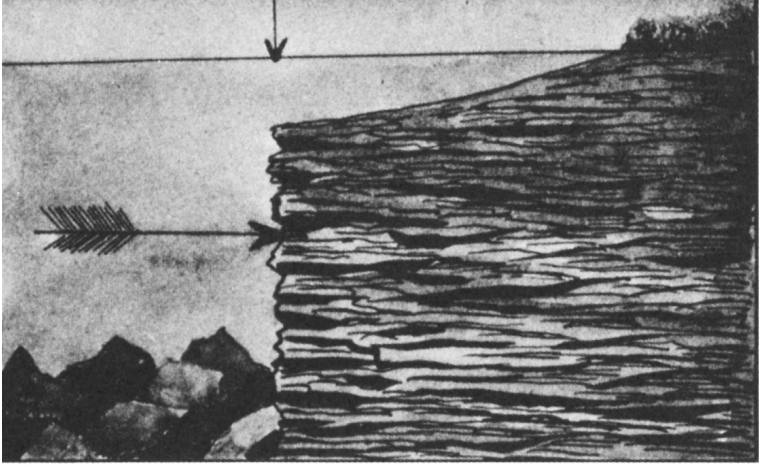
6

Üzerinde Atlantis Kralı Kronos'tan bir yazı bulunan Baykuşlu Vazo. Dr. Schliemann tarafından Eski Truva'da bulunmuştur.

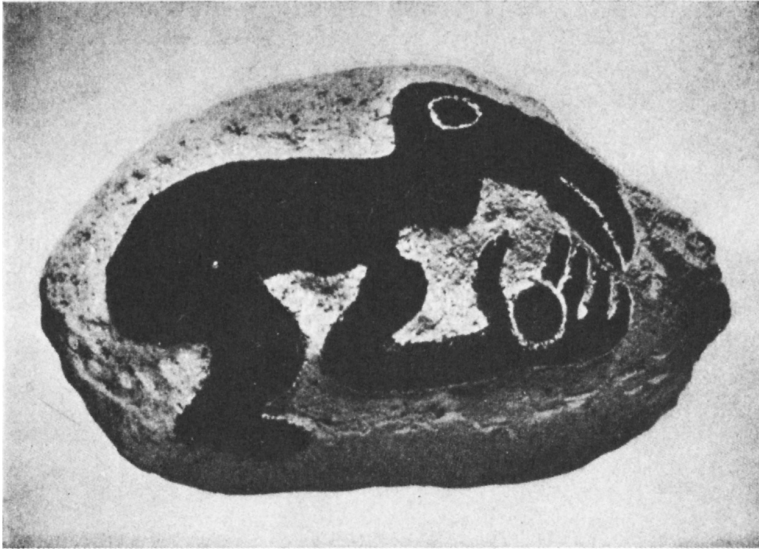
7

Üzerinde Atlantis Kralı Kronos'tan bir yazı bulunan Kuş Sfenksi. Dr. Schliemann tarafından Eski Truva'da bulunmuştur.

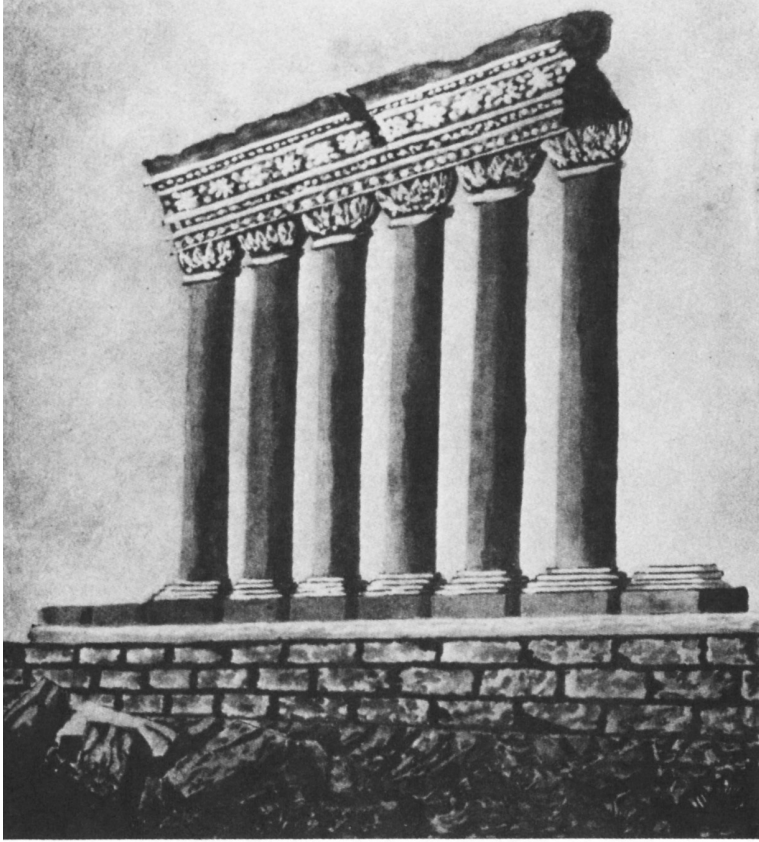
İrlanda ve Karayip Duvarları.

8

Paskalya Adalarında bulunan, kuş kafalı ve elinde yumurta tutan bir figür. Bu figür, Hawai efsaneleriyle örtüşmektedir.

9

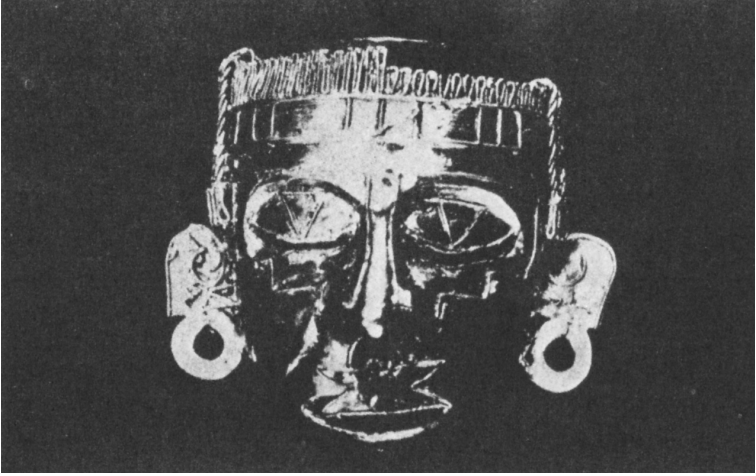
10

Baalbek'teki Büyük Sütunlar.

11

Yukatan, Çiçen İtza'daki bir Sami başı oyması.

12

13

Monte Alban'da bulunan iki eski altın maske.

rumda bunlar kelimesi kelimesine aynıdır, hatta bazı cümlelerde bu üç büyük üstattan hangisi tarafından söylenmiş olduğunu hiç kimsenin ayırt edebileceğini sanmıyorum. Fakat düşünmeyi bırakınca, bu o kadar da ilginç gelmez, çünkü üçü de, Anakara Mu'nun Kutsal Yazılarında anlatıldığı şekliyle insanın ilk dilini vaaz etmiş ve açıklamışlardır.

Mısırlılar Osiris'in Mısır'da doğduğunu doğrular, ama aşağıda görüleceği üzere, bunun tamamen bir efsane olduğunu çıkarmak hiç de güç değildir: Thoth, Aşağı Mısır'ın kurucusuydu. Sais'te ilk tapınağı kurmuş ve Atlantis'ten alındığı şekliyle Osiris dinini öğretmeye başlamıştı. Bu, *Ölüler Kitabı*'nda gösterilmektedir. Mısırlıların Osiris'e neden Amenti suçlamasını da yükledikleri, bir sembolizmi devam ettirmek dışında, hiç de açık değildir.

İsis. İsis, Aşağı Mısır'ın tanrı üçlüsünde Osiris'in kız kardeşi ve karısı olarak gösterilir. Peki kimdi o? Hakikaten yaşamış bir kadın mıydı, yoksa sadece bir sembol mü? Kuşkusuz, yalnızca bir semboldü, insanlığın öğretilerinin başlangıcından beri aktarılan bir kavramı yansıtıyordu. Mısır dininde, İsis doğayı temsil eden semboldü ve doğa, Yaratıcının doğur-gan-üretken ilkesi, dişil ilkeydi. Tüm şeylerin yaratılışını temsil ediyordu. Böylece, Yaratılışın yüce vasfı ve Yaratıcının emirlerinin takipçisi ve uygulayıcısı olarak karşımıza çıkmaktadır.

İsis'in mumya şeklinde tasvir edildiğine hiç rastlamadım. Genelde, hakikaten yaşamış olanların mumya biçiminde tasvir edildiklerini ve arada bir de kim olduğunu gösteren özel bir baş biçimiyle bir Tanrı biçiminde resmedildiklerini gözledim. İsis'in Osiris'in karısı olması ise yalnızca bir sembolizmden ibarettir.

Eski bir Mısır yazısında şöyle der: "Çağdan çağa kıyafetleri değişse bile İsis'in ölmesi hiçbir zaman mümkün değildir." Başka bir deyişle, farklı çağlarda ve farklı halklar arasında farklı isimlerle tanınıyor olabilir.

Ben, Rider Haggard'ın İsis'in içrek anlamını, bu konuda yazmış tüm diğer yazarlardan daha iyi açıkladığını düşünüyorum. Çalışmalarından birinde, Mısırlıların Perslere yenilmesi sonrasında sfenksin önünde bir sahneyi resmeder.

Mısır tanrıları sfenksin önünde durmuş şöyle demektedirler: "Binlerce kez, binlerce yıl sığınağımız olmuş Mısır Ana, sana veda ediyoruz. Biz senin çamurundan yaratıldık ve yine senin çamuruna dönüyoruz."

Sfenks: "Söyleyin bana, bu canavar biçimlerini size kim verdi ve kim sizleri tanrı diye adlandırdı?"

Tanrılar: "Bize bu biçimleri rahipler verdiler ve bizi tanrılar olarak adlandıran da onlar oldu. Fakat artık rahipler öldü ve biz de rahiplerle birlikte yok oluyoruz, çünkü ey Mısır, biz sadece senin çamurundan yapılmış tanrılarız."

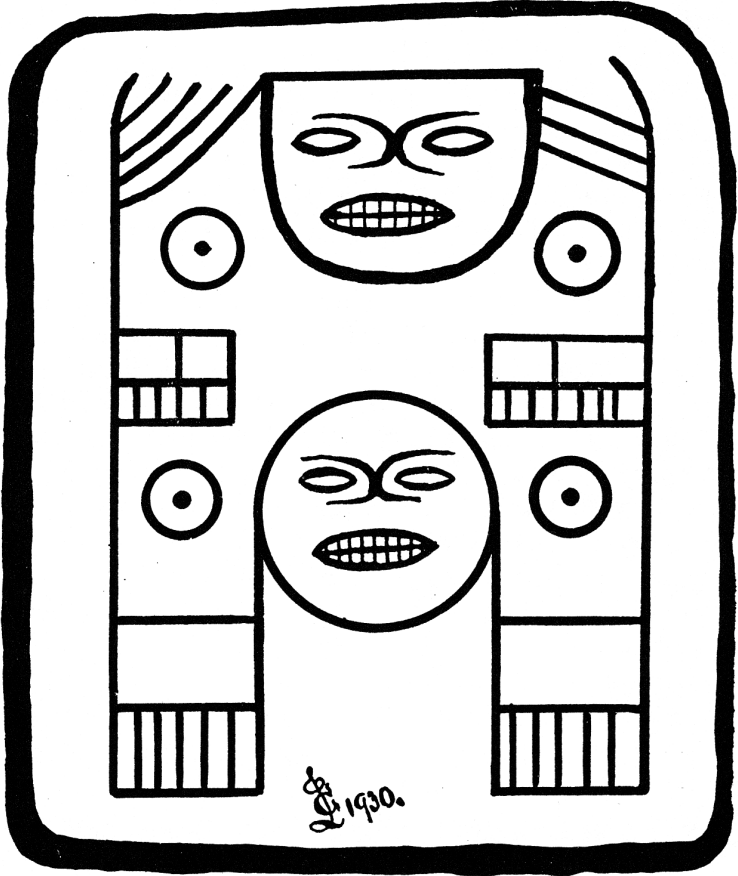
İsis: "Bak bana. Ben senin kayıp ruhunum, ama ey Mısır, beni yaratmış olan sen değilsin, zira seni *ilahi bir emirle* yaratmış olan benim. Ben, Nil üzerinde insanların İsis olarak bildikleriyim; oysa tüm dünyada ve dünyanın ötesindeki tüm dünyalarda doğa, Her Şeye Gücü Yeten Tanrının görünür giysisi olarak bilinen de benim. Ben yok olmuyorum; sen de yok olmuyorsun, Ey Mısır! Geçmişteki sonsuz günlerde olduğu gibi gelecekteki sonsuz günlerde de bize çok farklı isimler verilecek, ama biz hep var olacağız."

Rider Haggard bu konuşmayı eski bir belgeden alıp almadığından bahsetmez. Kuşkusuz bunun için sağlam bir gerekçesi vardı. Burada çok önemli bir husus temayüz etmektedir: İsis "*ilahi bir emirle*" demektedir. Bu sözcükler, Anakaranın Kutsal Yazılarında yaratılışla ilgili kullanılan kelimelerin aynısıdır; nitekim *Kayıp Kıta Mu* kitabımda buna değinmiştim.

İsis, Ayın sembolüydü. Ay, tüm dini merasimlerde İsis'in baş süslemesiydi. Ay, Yaratıcının dişil ilkesinin kadim sembolüydü. Dolayısıyla Onun üretken ilkesi, canlı şeylerin belirmesini *emreden* ilkesiydi.

Niven'ın Meksika'da keşfettiği 150 Numaralı Taş Tablet (Boyutu 1/2 oranında küçültülmüştür.) Meksika Kenti'nin 7 kilometre kuzeybatısında, yer yüzeyinden 5,5 metre derinlikte bulunmuştur. Bu tablet 12 bin yıldan daha eskidir.

Tabletin deşifresi ve çevirisi: Yukarıdaki yüz, Yaratıcının eril ilkesi olarak Güneşi temsil eder; bunu her iki yanda yer alan, Ona ait semboller, yani merkezinde bir nokta bulunan çember sembolleri teyit eder.

150 Numaralı Tablet: Yaratıcının İkili İlkesi, eril ilke olarak Güneşi, dişil ilke olarak ise Ayı singeler.

Aşağıdaki yüz ise Aya aittir; Yaratıcının dişil ilkesidir ve bu ilişkiyi de yine merkezlerinde birer nokta bulunan çemberler doğrular.

Dört kutu, kadim tapınağın sayısal içrek yazısıyla oluşturulmuş yazılar içerir.

Yaratıcı biri yarattı; sonra bu iki oldu.

İki üçü üretti.

Bu üçten insanlığın tamamı türedi.

Açıklama: Yaratıcı insanı yarattı. Sonra onu iki ilkeye böldü: Eril ve dişil. İki üçü üretti, bu üçten insanlığın tümü doğdu.

Aynı anlayışın Hindular, Peru'daki İnkalar ve Mayalar arasında da bulunduğunu gözledim. 12 bin yıl önce Meksika Taş Tabletlerini işlemiş kişiler de aynı görüşteydiler. Onların efsanesi ise şöyledir: "Ay, Güneşin kız kardeşi ve karısıydı." Böylece hem Güneş hem de Ay, Yaratıcının sembolü haline gelir, ama Onun ilkeleri olarak. Bu semboller, çok ötelere, Mısırlılardan da, Meksika Taş Tabletlerini yazarlardan da geri- lere gider. Kökeni 70 bin yıl öncesine, Kutsal Yazılara dek uzanır ve o dönemde, Yaratılışın ikili niteliğini anlatmak için kullanılıyordu. (Lahun, Şekil 4.)

Horus. Horus, Aşağı Mısır tanrı üçlüsünün üçüncüsüdür. Osiris'le kız kardeşi ve karısı İsis'ten değildir. Bazı eski Mısır yazılarından Horus'un da bir zamanlar yaşamış bir insan olarak gösterildiği olur. Diğer bazı metinlerde ise Güneşin (Ra) sembollerinden biri olarak karşımıza çıkar. Ben Naacal yazmalarında İsis ya da Horus hakkında herhangi bir bilgiye rastlamadım. Dolayısıyla sadece Mısır'a ait semboller olduklarını varsayıyorum. Tıpkı bugün Katolik Kilisesinin başına Papa denmesi gibi, aşağı Mısır Kilisesinin başına Horus denirdi. Bana öyle geliyor ki Horus Güneşin sembolü, Güneş de Yaratıcının sembolü olduğundan, Horus Yaratıcının ikinci elden dini sembolü durumundaydı. Eski Mısır, bir krallık olmadan önce, bir Kilise tarafından yönetiliyordu.

Birçok Mısır uzmanı Horus'un çok uzun ömürlü olduğunu öne sürmüştür. Osiris döneminde, yani 22 bin yıl önce hayata başlamış ve 5 bin yıl sonrasına, Menes dönemine dek sağlığını ve gücünü korumuştur. 17 bin yıllık çok çok uzun bir ömürdür bu. Bu, Hinduların Rama'yla ilgili tercüme yanlışını bile aşmaktadır. Çünkü Rama sadece 10 bin yıl yaşamıştır. Methuselah ise onların yanında yeniyetme kalıyordu.

İlk Horus yaşayan bir insan mıydı, yoksa sadece bir sembol müydü, bunu söyleyemeyeceğim. İlk Horus'un Osiris'in oğlu olma olasılığı yok değildir. Belki de Osiris'in ölümüyle Atlantis Kilisesi'nin Hiyeratik yöneticisi olmuştur; bunu bilemiyorum.

Herodot, *Tarih* adlı eserinde (Lib. II-144), "Horus, Kral Menes'in tahta geçmesinden önce Mısır'ın Hiyeratik yöneticisiydi," diye yazar.

Mısırlı rahip-tarihçi Manetho ise şöyle der: "Mısır'daki bilgiler yönetimi 10 bin yıl sürdü. Bilgeler, Hiyeratik hükümdarlardı."

Manetho'nun yazılarında Hiyeratik yöneticiler olarak altı farklı Horus'tan bahsedilir. Bazı merasimlerde Mısırlılar Ra'nın yerine Horus'u geçirir ve böylece Horus'un Güneşin sembolü olduğunu gösterirler. Anakarada Hiyeratik hükümdar, dini konularda Tanrının temsilcisi sıfatıyla "Ra Mu" unvanını alırdı. Böylece daha ileride Mısır'da Hiyeratik yöneticiler Horus unvanını kullanmaya başlamışlardı.

Mısır tarihinin başlangıcından itibaren ve anlaşıldığı kadarıyla binlerce yıl boyunca Mısır, başında Horus'un bulunduğu bir kilise tarafından yönetildi. Manetho'ya göre, Aşağı Mısır'da dini lider olan son Horus, Kral Menes'ten hemen önce gelen Horus'tu. Kral Menes Yukarı ve Aşağı Mısır'ı birleştirdiği zaman, iki ayrı din biçimi söz konusuydu: Yukarı Mısır'da en kutsal sembol Güneşti. Aşağı Mısır'da ise en kutsal sembol Osiris'in başında olduğu tanrı üçlüsüydü. İki bin yıl boyunca iki rahiplik okulu kıyasıya çatıştı ve birbirlerini kendi dinlerine döndürmeye çalıştılar. Krallar bile bu durumdan

etkileniyorlardı. Bir kısmı Yukarı Mısır rahiplerinin tarafını, bir kısmı da Aşağı Mısır rahiplerinin tarafını tutuyordu. Bu ayrıntılar birçok Mısır tarihinde bulunabilir.

MISIR RAHİPLERİ

Mısır rahiplerinin açgözlülük ve servet avcılığının onları insanlık tarihinin kaydettiği en korkunç suçları işlemeye sürüklediğini daha önce de belirtmiştim. Bu yozlaşma, Amon rahipleri muazzam servetler biriktirdikten sonra tepe noktasına ulaştı. Bu servet, her zaman olduğu gibi, servet sahiplerini ülkede egemen güç haline getirdi ve bir ülkenin servetinin bir grup insanın elinde toplandığında her zaman olduğu gibi de şaşmaz biçimde ülkenin çöküşünü hazırladı. *Tarihte bu durumun tek bir istisnası bile yoktur.* Mısır kralları bile Amon rahiplerinin elinde oyuncağa dönüştüler ve rahipler sonunda tahtın kendisini de ele geçirdiler. Aslında bu pek önemli bir değişiklik değildi, çünkü daha önce Kral-Yüce Rahip şeklindeki unvan, artık Yüce Rahip-Krala dönüşmüştü. Tahtı ele geçirdikten kısa süre sonra, rahiplerin iktidarı sona erdi, çünkü ordu onlara karşı ayaklandı ve Amon rahipleri Mısır'dan Etiyopya'ya kaçmak zorunda kaldılar.

Mısır rahiplerinin, dini sırlarını ya da Kutsal Gizemlerini aralarına katılan yeni rahipler dışında kimseyle paylaşmadıkları da yazılmıştır. Ancak birçok Yunan filozofu, Mısır'ın dini sırlarına vakıf olabildiğine göre, bunun tam olarak doğru olduğu söylemez. Bu filozoflar arasında Solon, Thales, Pisagor, Herodot, Eumolpus, Platon, Orfeus ve daha pek çok isim mevcuttur.

İLK MISIR TAPINAĞI

İlk Mısır tapınağı, 16 bin yıl önce Sais'te inşa edilmiştir. Bu tapınak Thoth tarafından kurulmuş olduğu için, verilen tarih

doğrudur. Bunu Schliemann'ın Girit'te bulduğu bir tablet de doğrulamaktadır. Bu tablette şöyle denilmektedir: “İlk Mısırlılar, Tarih Tanrısı Thoth'un önderliğindeki Atlantisliilerdi. Nil kıyılarındaki Sais'e yerleşmişler ve Thoth burada *ilk tapınağı* inşa etmişti.” Schliemann o dönemde bu tableti bulduğunu, sonradan Sais tapınağı kazılarına girecek olan torunu Dr. Paul Schliemann haricinde kimseye bildirmemişti. Buldukları konusunda aktardıkları şunlardır:

“Beş aydır, Mısır'da, Sais'teki eski tapınağın harabelerini kazıyoruz. Birçok ilginç arkeolojik keşif yapmanın yanı sıra, dönemin ünlü müzisyenlerine ait bir mezar odası da bulduk. Burada, Üçüncü Hanedandan kaldığı tahmin edilen yer altı mezarlarından birinde büyük bir taş tabut bulduk. İçinde en sıra dışı müzik aletlerinden oluşan bir koleksiyon vardı. Ayrıca, içinde henüz çözemediğimiz bir de papirüs vardı ki ben bizim bilmediğimiz özel türde bir Mısır müzik yazısı olduğunu tahmin ediyorum. Lahdin üzerindeki hiyeroglif, müzik aletlerinin Sais Tapınağının orkestrasına ait olduğunu söylüyor. Bunlar Firavun I. Amenemhat'ın taç giyme törenlerinde kullanılmış. Bulunan aletler arasında, rüzgârın uğultusu, deniz dalgaları, bazı kuşların ötüşü ve doğanın çeşitli gizemli seslerini çıkartan aletler de vardı.

“Bizde müzik hâlâ bu aşamaya ulaşamadı. Yalnızca ünlü Finlandiyalı Jean Sibelius en son bestelerinde doğayı taklit etmeye çalışmıştır. Oysa Mısırlı müzisyenler için bu çok önemlidir. Sais'te bulunan müzik aletleri arasında muazzam büyüklükte bir tahta trompet de vardı ki öfkeli bir aslanın kükreme sesini çıkarabiliyordu. Öte yandan bugüne dek işittiğim en tatlı tonları üreten bir flüt de vardı. İnsanı mest eden bir ses rengine sahipti; sadece tek bir nota çalınacak olsa, insanı sihirli bir kavrayışla titretiyordu. Bir virtüöz tarafından çalındığı zaman, dinleyiciyi nasıl kendinden geçireceğini ise tahayyül edemiyorum.

“Eski bir Mısır orkestrasının aletlerinin çoğu, tahta ya da porselenden yapılmış. Bunun dışında, pirince benzer

bir metalden yapılmış bir tane de korno var. Arplarının telleri bugün kesinlikle bilinmeyen bir liftten yapılmış. Son derece ince ve sağlam olup, görünüşü bakımından gümüş teli andırıyor. Ayrıca kimyacılarımızın insan saçından eğrildiğini söyledikleri teller de var. Dolayısıyla Mısır kemanının en yüksek notaları veren telleri, o dönemin son derece uzun saçlı bir güzelinin saçlarından alınmıştır. Muhteşem Güneş ilahisini seslendirmek için altmış beş enstrümanlı bir orkestra ile, seksen şarkıcıdan oluşan bir koro gerekiyordu. Orkestranın en önemli parçası olarak beliren alet, akılda kalan tekdüze bir ses çıkarıyor. Bu alet, kireç beyazına dönüşmüş bir insan kafatasından yapılmış. İçindeki oyuk, doğaüstü bir canavarın yapay gırtlakına benziyor. Bu aletin hafızalara yer eden sesler üretmiş olduğuna hiç kuşku yok, ama orkestradaki emsalsiz rolünü oynayabilmesi için, aletin sırrını bilen bir müzisyene ihtiyaç vardı. Küçük bir kemik üzerindeki yazıda, yalnızca diğer aletlerin seslerini değil, aynı zamanda insan sesini de çıkarttığı yazmaktadır. Adına ölü gırtlak denmiştir. Böylece, bu yaptığım keşif, arkeolojik kayıtlarda en uzak dönemlerin müziği konusunda böylesine çarpıcı bilgiler sunması bakımından bir ilktir. Eski çağ sanatlarına yeni bir ışık tutacak, müzikal anlatıma yeni bir üslup ve biçim önererek tüm besteci, müzisyen ve şarkıcılar için çok kuvvetli bir ilham kaynağı olacaktır.

“Mısırlılar Atlantis kültürünü, Nil kıyılarındaki kolonilere taşımışlardı. Çeşitli kazılarımda, Mısır’da, eskilere gittikçe kültürün gelişmiş olduğunu gözlemledim. Atlantis yok olduktan sonra ise, bu ülke yozlaşmaya başlamış.”

Ben de çalışmalarımda, Anakara Mu'nun batmasından sonra, *dünya üzerindeki tüm medeniyetlerin*, yalnızca Mısır’ın değil, Hindistan da dahil olmak üzere tüm medeniyetlerin yozlaştığına ya da duraklama dönemine girdiğine dikkat çekmiştim.

ETİYOPYALILAR KİMLERDİ?

Etiyopyalıların kökeni, etnologlar için hep gizemini korumuştur. Güney Hindistan'da kuşaktan kuşağa aktarılan bazı öykülerde şöyle denir: "Eski çağlarda Tamil grupları gemilerine atlayıp batan güneş yönünde yelken açtılar. Büyük bir ülkeye vardılar, oraya yerleştiler ve çoğalıp yayıldılar." Eğer dillerinden ve yazılarından bazı örnekler edinebilseydim, Tamil olup olmadıklarını hemen söyleyebilirdim.

Onuncu Bölüm

BATI HATLARI

Mu'dan batıya giden birçok önemli kolonileşme hattı vardır. Bunlar, iki ana hat, iki tali hat ve bazı küçük bağımsız hatlardan oluşmaktadır.

Hakkında en fazla bilgi sahibi olunan hat, Mu'dan Burma'ya, Burma'dan Hindistan'a, Hindistan'dan Babil ve Yukarı Mısır'a (Nübye) ve Beyaz ve Mavi Nil'e uzanan hattır. Bu hattı izleyen halk başlangıçta Nagalar olarak biliniyordu. Daha sonra çeşitli yerleşimlere verdikleri adlarla anılmaya başladılar.

İkinci bir hat Mu'dan Malay Adalarına, Malay Adalarından Dravida adını verdikleri Güney Hindistan'a ve Hindistan'dan da Afrika'ya uzanıyordu. Nübye'nin güneyine yerleştiler. Bu halk siyahiydi. İnce yüz hatları ve düz siyah saçları vardı. Onlara Tamiller adı veriliyordu.

Kuşkusuz Mu'dan başlayan en önemli batı hattı, kuzey ana hattıydı ve Uygurlar adı verilen Ari ırkların ataları olan bir halk tarafından kullanılıyordu. Uygur İmparatorluğu muhtemelen Mu'ya ait koloni imparatorluklarının ilki ve kuşkusuz en büyüğü, en önemlisi ve en güçlüsüydü.

Kişe Mayaları olarak bilinen bir halk tarafından Malay Adalarına kısa, bağımsız bir hat izlemişlerdi. Kişelerin deri rengi, diğer insan ırklarına nazaran çok daha büyük çeşitlilik gösteriyor ve beyazdan koyu kahverengine dek değişiyordu. Güney Amerika, Orta Amerika, Güney Denizi Adaları ve

Malay Adalarında bulunduklarına bakılırsa birkaç kolonici hattına katılmış olmalılar. Japonlar da Kışelerin bir koludur.

Ne kadar önemli olduğunu bilemediğimiz bir diğer hat da, Asya'nın kuzey kısımlarına yerleşen Moğolların izlediği hattı. Tali bir yol izleyen Sarı Moğollar yerleşimlerini bugün Koçin Çini olarak bilinen Burma'nın kuzeyine kurdular. Bugünkü Çinli Kuliler, onların soyundan gelmektedir.

Çıkarımlarda bulunmak hangi konuda olursa olsun hataya yol açabilir. Geçmişte arkeoloji büyük ölçüde çıkarımlara dayanıyordu, oysa bugün bunlar birer birer, gerçeği gün ışığına çıkaran yeni keşifler tarafından reddediliyor. Arkeolojide tek bir keşif, sadece bir halkadır ve bir başka halka bulunup ekleninceye ve sonunda da tam bir zincire ulaşıncaya dek sadece bir keşif olarak görülmelidir. *Bu şekliyle* spekülasyonlar sadece kabul edilebilir değil, aynı zamanda değerlidir de. Fakat peşinen gerçek muamelesi yapılan çıkarımlar için aynısı geçerli *değildir*. Bu yanlışlar, çeşitli arkeolojik yazılarda açıkça görülebilir.

Hinduların antikçağ yazılı tarihi, efsaneleri, kayıtları ve gelenekleri birbirlerini o kadar açık bir biçimde destekliyor ki, doğruluklarıyla ilgili herhangi bir kuşku kalmamaktadır. Malay Adalarında yerleşimler oluşturulduğunu söyleyen gelenekler mevcuttur. Java'daki Karanglar, dini ayinleri ve merasimleriyle, atalarının Anakaradan geldiğini açıkça göstermektedirler. Bu, teyit edilmiş bir gelenektir.

BURMA

Antik Burma hakkında çok az şey bilinmektedir. Anlaşıldığı kadarıyla, Malay Yarımadasının kuzeyindeki ve doğusunda ki tüm toprakları kapsıyordu. Efsanelere göre, Burma döneminde, güney kıyı hatları bugünkü gibi değildi; bugün hem sular altında kalmış hem de su yüzüne çıkmış kısımlar vardır. Burma, Naga hattını kullanan kolonicilerin ilk durağıydı.

Burma, ana dilde iki sözcükten oluşur ve Yeni Ülke anlamına gelir. Nagalar, adlarını yaratıcı Naga'nın sembolü olan yedi başlı yılanından almaktadır.

Bilgilerini eski tapınak kayıtlarından edinmiş olan Hindu tarihçi Valmiki şöyle der:

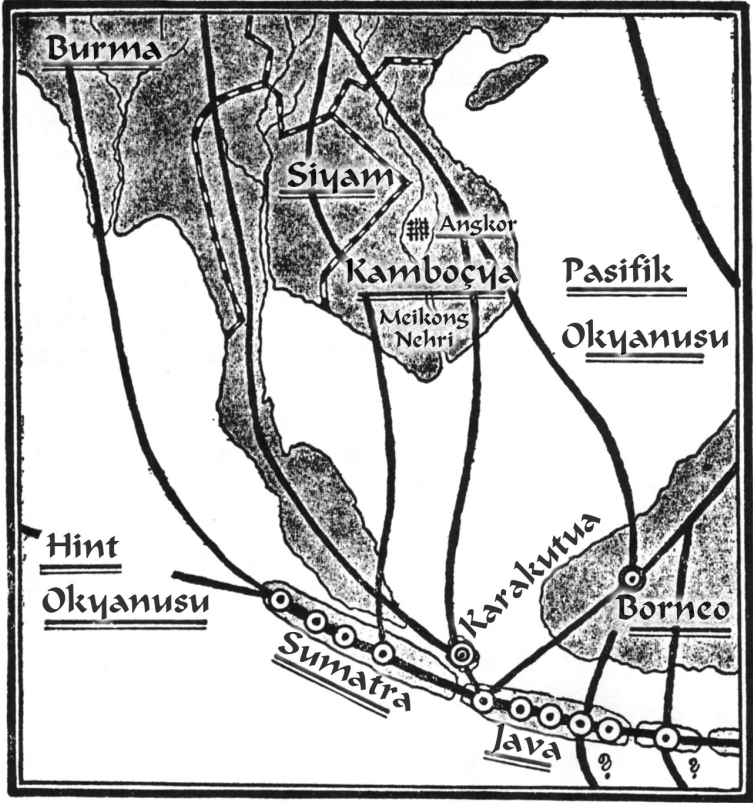
“Mayalar doğan güneşe doğru bir ay ötede olan Anakara-
dan gelmişlerdir. İlk Naga olarak bilindikleri Burma'ya gel-
miş, Burma'dan da Hindistan'ın Dekan yöresine geçmişler-
dir.

“Naacaller, kutsal kardeşler, Anakaranın din ve bilim öğ-
retmenleriydi. Anakaranın doğusundaki evlerini bırakmış ve
önce Burma'ya, Burma'dan da Hindistan'a geçmişlerdi.”

Nagaların yolculuklarına başladıkları Anakaradaki eski
kentin adı Hiranipura'ydı. Bu kentin kalıntıları bugün Bur-
ma'nın doğusundaki Caroline Adalarından birinde hâlâ gö-
rülebilir. Burma'daki ilk Naga-Maya yerleşimi son derece es-
ki tarihliydi. Burma'nın hemen kuzeyine düşen ilk Uygur
yerleşimleriyle ilgili Himalaya manastırlarında bulunan tab-
letler, kolonileşmenin 70 bin küsur yıl önce başladığını akta-
rır. Burma'yla ilgili olarak *bildiğimiz* ilk tarih, sadece 1000 ya
da 1500 yıl öncesine uzanır, fakat Burma'da eski kentlerin ha-
rabeleri bulunmaktadır ve Valmiki'nin yazılarındaki akta-
rılar çok çok eski bir tarihi doğrulamaktadır.

KAMBOÇYA

Günümüz Kamboçya'sı eski Burma'nın bir parçasıdır. Büyük
Meikong Nehri bu ülkenin ortasından geçer. Bu nehir ve kol-
ları boyunca eski medeniyetlere ait çok sayıda kalıntı vardır.
Bunlardan herhangi birinin ilk medeniyete ait olup olmadığı
hâlâ tartışmalıdır. Büyük çoğunluğu ise ancak 1400 ila 1600
yıl öncesine dek gitmektedir. Fransız arkeologların yaptığı
araştırma ve kazılar bunu fazlasıyla doğrulamaktadır. Ang-

Kamboçya ve çevresindeki volkanik koşullar.

kor'da bugün tüm dünyanın dikkatini çeken harika kalıntılar vardır. Bunların büyük kısmı görünüşte pek eski tarihli olmasa da, güzellikleri bakımından dünya mimarisinde bir eşi daha yoktur. Bu kalıntıları inceleyen Fransız arkeologları, yapıların üç ayrı dönemin ürünü olduğunu söylemektedir. Bunlardan sonuncusu, MS 7. yüzyıldan sonrasına aittir. Daha öncekine Kmer mimarisi adı verilir ki MS 7. yüzyılda sona ermiştir. Kmer'den daha önceki dönemde ise bilinmeyen bir halk tarafından üçüncüsü inşa edilmiştir.

Bu yapılar, ilk medeniyetin eserleri olabilir. Fakat bunu öncelikle yıkıntıları inceleyip, varsa taşlar üzerindeki yazıları oku-

madan bilemem ve bir şey söyleyemem. Taşlar üzerindeki oymalar, yalnızca fotoğraflardan edinilen izlenimle, Yukatan ve Orta Amerika'nın eski Maya kalıntılarını andırmaktadır. En dikkat çekici yapı Angkor Vat'tadır. Yapımına Kmerler döneminde başlanmış ve MS 7. yüzyılın ilk yarısında tamamlanmıştır. Dünyadaki en muhteşem yapılardan biri olup, yüz binlerce şekil içeren 937 metrelik bir heykel yapısına sahiptir. Hammer-ton'un *Geçmişin Harikaları* adlı eserinin ilk cildinde Edmund Chandler'ın aşağıda alıntılar yaptığım bir makalesi vardır:

"Angkor, Kamboçya'daki eski yıkıntıların sahnesidir. Angkor'un kurucuları *hiç iz bırakmadan* yeryüzünden silinmişlerdir. Bu yapıları inşa edenlerin kim olduğunu günümüz Kamboçya'sında hiç kimse bilmemektedir.

"Bu kalıntıların bilmecesi konusunda çözülmüş bir şeyler varsa, bunlar da eski Kamboçya mimarisini ve tarihini incelemek üzere Fransız hükümetinin gönderdiği Fransız arkeologların çıkardığı çelişkili sonuçlarla gölgelenmektedir.

"Bu mimari tarzı Kmer olarak adlandırılmaktadır.

"Ülkenin ilk yerleşimcileri, Kampiyasalar olarak adlandırılıyordu ve yılanı tapıyorlardı. Sonradan Komenler olarak bilinir oldular.

"Fournereau, MS 5. yüzyılda ülke Kmer İmparatorluğu'nun kurucusu olan Prea Than'ın yönetimindeyken, Hindistan'dan bir Ari istilasını olduğunu aktarır. Kmer İmparatorluğu, MS 650'de sona ermişti."

Chandler "hiç iz bırakmadan," diyor. *Onlar* bırakmamışsa da doğa bırakmıştır. Yine Chandler bu kişilerin "yılanı tapıklarını" iddia etmektedir. Oysa birazdan göstereceğim üzere, bu doğru değildir.

Angkor'daki kalıntılar temizlenmeden önce görebildiğim pek az şeyden hareketle, Kmerlerin Kamboçya'ya Hindistan'dan geldiklerine hiç kuşku yoktur. Gerçek tarih bize Malay Adalarından bir kısmının yaklaşık bu tarihlerde Hindistan'dan gelenlerce istila edildiğini söylemektedir ve Kamboç-

ya, Malaylarda bilinen en büyük Hindu yerleşimlerinin kapı komşusudur. Chandler'den bir alıntı daha yapalım: "Oymalar arasında Rama ve Hanuman'ın Rakşaların en vahşileriyle savaştıkları gözüküyor. Rakşaların dış görünüşlerinde ve hareketlerinde sergiledikleri vahşet çok gerçekçidir."

Bu ise, *Rama* ve *Sita* denilen bir Hindu destanından gelmektedir:

"Angkor Vat'ın 4,5 kilometre kuzeyinde bulunan Angkor Thom, Kmer İmparatorluğunun başkentiydi. Bu kenti kuranlar buraya Angkor Vat'ın kuruluşundan çok daha önce gelmişlerdi. Kent, kilometrelerce uzunluktadır. Çökmüş galeriler, etrafa saçılmış yıkık sütunlar ve insan yürümeye çalışırken bir filin dizine ya da *garip bir tanrıçanın göbeğine bastığını* fark ediyor."

Angkor Thom'un koşulları, kesin bir tarih vermeye olanak tanımıyor. Chandler, Angkor Thom'un Kmer İmparatorluğunun başkenti olduğunu ve yapıların Angkor Vat'tan "çok daha eski bir tarihe" ait olduğunu söyler. Kmer İmparatorluğu yalnızca 200 yıl kadar ayakta kalmıştı. Bu anlamda "daha eski bir tarih" için hiçbir sınır söz konusu değildir. Chandler'in "garip tanrıçaları" bir öyküyü anlatan ya da tarihe şahitlik eden kutsal sembolik figürlerdir.

"Bitki örtüsü tarafından yutulmamış olan her yerde kobranın başıyla –yedi başlı Naga'yla– karşılaşıyorsunuz. Yelpaze şeklindeki baş kısmı hep dimdiktir. O, Angkor'un dehasıdır. Bazen yere diz çökmüş okçuların desteğinde muazzam bir bariyer oluşturuyor; başı sanki canlıymışçasına *bir sarnıcın içinden* çıkıyor. Angkor'daki teras ve geçitlerin süslemeleri, frizlerdeki bezemeler hep bu yılanla dolu."

Su dolu bir sarnıçtan çıkan yılan, Yaratılışın eski sembollerinden biridir.

"Bu ormanın tam ortasında, Angkor'dan yalnızca biraz küçük bir mabet bulunuyor. Bir *pagodanın* etrafında düzenlenmiş 37 kulesi mevcuttur. Her birinin üzerinde pusulanın dört noktasını kucaklayan Brahman yüzleri resmedilmiştir."

Bu sembolik bir yapıdır. Dört yüz ise dört esas noktayı gösterir. Bu, maddi evreni yöneten ve düzenleyen Kutsal Dörtlüdür. Bu mabedin üzerindeki oymaların ayrıntılarına sahip olsaydım, daha fazlasını söyleyebilirdim.

“Kmerlerin *kökeni* ve yaşam tarzını perdeleyen gizem, Meikong Havzası'na yerleşmelerini sağlayan göç dalgaları kadar gizemlidir.”

Kmerlerin kökeni komşu ülkelerin tarihlerinde açıkça ve doğru bir biçimde anlatılmaktadır. Bunun ötesinde Fourne-reau da geldikleri ülkeyi Hindistan olarak saptamıştır.

Angkor'u tasvir eden kitaplar içinde ulaşabildiğim en iyi ve en güvenilir çalışma Helen Churchill Candee'nin *Muhteşem Angkor* adlı eseridir. Bayan Candee o denli ayrıntılı bir inceleme yapmıştır ki kitabı arkeologlar açısından bulunmaz bir nimettir. Kitabın harikulade bir dili vardır. Ben bu çalışmadan yalnızca bir tek alıntı yapmak istiyorum:

“Bu, Naga'dır. Başka bir şeye benzemez. Bu biçim birçok yüzyılın ve inancın sonucudur ve eski dinlerin ve öykülerin elle tutulur bir kanıtıdır. Bu, sanatçı ya da mimarın uçarı bir tasarımı olmayıp bir yarı tanrının sembolüdür. Vasıfları ve mazisi yazıtlardan çekip çıkarılacak konulardır.”

Bayan Candee, Naga'nın bir sembol olduğunu söylerken çok haklıdır; tek sorun, sembolü hak ettiği yere yerleştirmemiş olmasıdır. Simgelenen bir yarı tanrı değil, Büyük Yaratıcının ta kendisidir. Tapınaktaki bir yazıda şöyle yazar: “Bu tapınak, iradesiyle tüm şeyleri yaratmış olan yedi başlı yılan Naga'ya ithaf edilmiştir.”

Angkor'daki tüm yapılarda yer alan oymalar dikkatle incelendiğinde hepsinin avaz avaz, “Anakara! Anakara! Mu, Anakara!” diye bağırduğu görülür.

Mu'nun sembolik çiçeği olan kraliyet lotusu, dekoratif bezemelerde bolca kullanılmıştır. Güneş İmparatorluğunun kraliyet asası olan üç uçlu asa, yine ön plandadır. Heykellerin birçoğunun başlığında Mu'nun sayısal sembolü var. Ang-

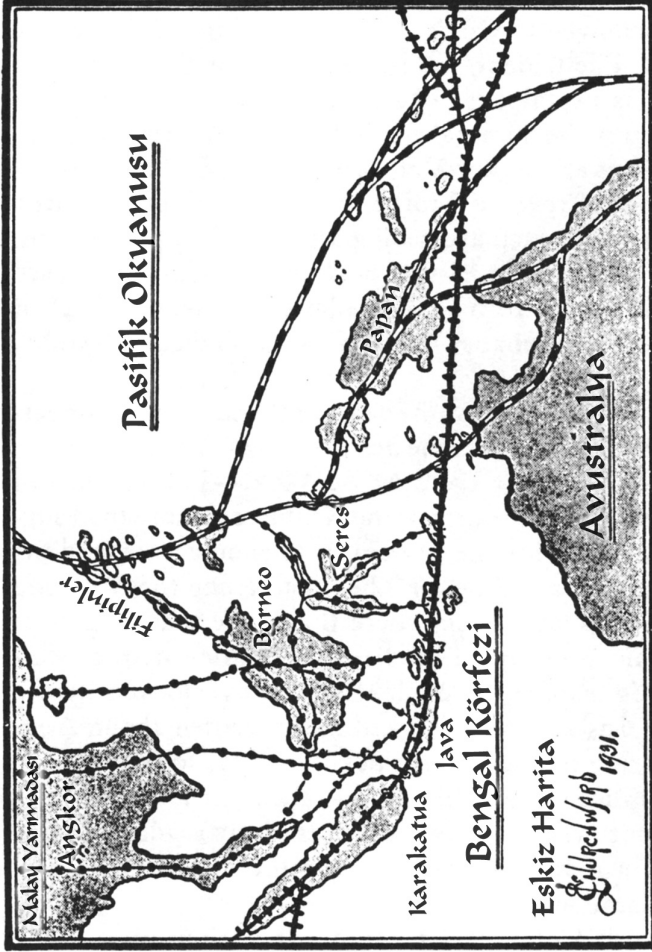
kor Vat'ta, sonuncusu hariç tüm binalar doğuya yani sevilen ve saygı duyulan Anakara tarafına bakmaktadır. Fransız arkeologların "aslan" adını verdiği geleneksel figürler de sıkça görülmektedir. Bu aslanlar dik konumunda olup hepsi de doğuya bakmaktadır. Ağızları Mu'nun hiyeratik alfabesindeki "M" harfi (bkz. s. 34) ile oluşturulmuştur. M, Mu'nun alfabetik sembolüydü.

Şimdi de Kmerlerin ani yok oluşu ile Angkor Thom'un yıkılışının nedenlerini göstermeye çalışacağım.

ANGKOR'UN JEOLJİK ÖYKÜSÜ

Angkor Thom ile Meikong Vadisi boyunca gözlenen yıkılmış yapıların etrafında görülen jeolojik olaylar incelendiğinde, Kmerlerin aniden yok oluş tarzı konusunda söyleyeceklerimiz oldukça destek bulacaktır. Her yerde, Meikong Vadisi'nde birden fazla dalganın felakete yol açtığı görülmektedir. Belli ki bu husus, Angkor üzerinde çalışmış ya da yazmış arkeologların gözünden kaçmıştır. Okuyucuları için, Kmerlerin yok olmasına ve binaların yıkılmasına yol açan bu ani olayın nedenini çok daha canlı biçimde gösterebilmek için, Kamboçya ve çevresindeki yanardağ koşullarını gösteren bir harita hazırladım.

Haritadaki çeşitli hatlarda gaz kuşağı ağı görülmektedir. Ülkenin tamamı boyunca kuzeyden güneye doğru üç ayrı kuşağın uzandığı dikkat çekecektir. Burma'nın her iki yakasında, okyanusların altından geçen iki ayrı kuşak daha vardır. Yalnızca doğu ucundaki kuşak, Sumatra ve Java'nın altından geçen ve doğuya doğru devam eden bir kuşakla bağlantılıdır. Burası günümüzde de, her zaman olduğu gibi, dünyanın en büyük yanardağ bölgelerinden biridir. Japonya burayı ancak geçer. Bu bölgedeki yanardağ hareketleri ve patlamaları sonucunda binlerce insan yaşamını yitirmiştir.

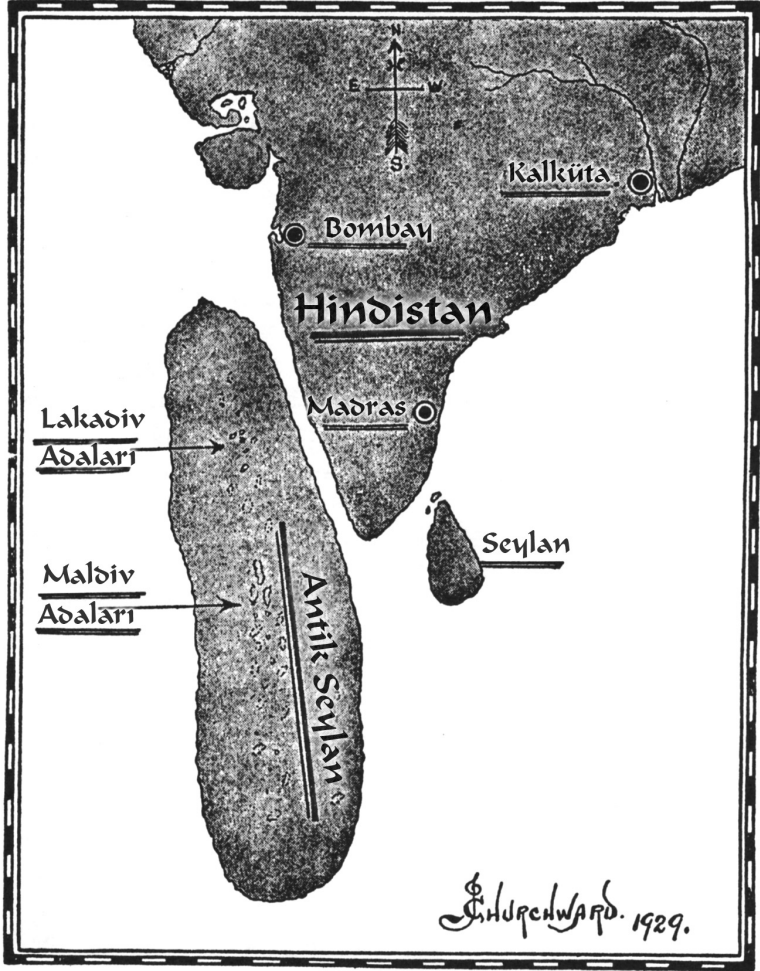
Antik Burma medeniyeti, 12 bin yıl önce bu zamana kadar sözü edilen çeşitli gaz kuşaklarının oluşumu ve bu bölge boyunca dağların yükselişi sırasında dalgalar altında kalmıştı. Kmer medeniyeti Meikong Vadisini kasıp kavuran büyük bir felaket dalgasıyla yok oldu. Bu dalganın etkileri Angkor Thom kalıntılarının olduğu bölgede son derece belirgindir. Bu dalganın nedeni kuşkusuz bir kuşak tıkanıklığıydı: Meikong'tan Karakatua yakınlarına dek uzanan bir kuşak üzerinde meydana gelmiş bir tıkanıklık. Gazlar tıkanıklık yaratan maddeleri iteleyemedikleri için, onun çevresinde yeni bir kuşak parçası oluşturmak zorunda kalmışlardı. Bu yeni kısım oluşurken de okyanusun tabanı yükselmiş ve elbette sular harekete geçmişti. Bu yerinden edilen su kütlesi de dev dalgalara dönüşmüştü. İşte Meikong Vadisini kasıp kavuran ve Kmerleri yok eden de bu dalganın bir parçasıydı.

On Birinci Bölüm

HİNDİSTAN

Hindistan, gizemin ve gizemli bilimlerin diyarı, eski Yunan felsefesinin beşiğidir. Bharata (Dekkan'ın eski adı), şanlı, görkemli Bharata, büyük yanardağ güçleri Anakaranın bedenini paramparça ettikten ve okyanus dalgaları da parçaları yuttuktan yaklaşık 8 bin yıl sonrasına dek, onun medeniyet ve öğretisini koruyup devam ettirmiştir. Anakara yıkıldıktan sonra, binlerce yıl ayakta durup *dünyanın ilk büyük medeniyetinin* bilgisini taşıyan Hindistan olmuştur. Diğer ülkeler medeniyeti bir süre daha kormuş olsalar da, Hindistan hariç hepsi bir süre sonra gerilemiş ve çoğu silinip gitmiştir. Anakaranın yok oluşundan yaklaşık MÖ 500'lere dek dinde, felsefede, astronomide, bilimlerde, müzik, sanat ve tıpta Hindistan hep en öndeydi. Hangi bilgi alanında olursa olsun, Hindistan'a rakip olabilen ya da onunla yarışabilen başka hiçbir ülke çıkmadı. Dünya genelde tüm bunlardan habersiz gibidir. Tarihçiler, Hindistan'da çok eski tarihli bir medeniyetin varlığını gösterme ve takdir etme konusunda tamamen başarısız olmuşlardır. Halbuki Akadlar, Sümerler, Babilliler ve Yukarı Mısırlılar ancak Hindistan'ın çocukları sayılabilir.

Bu konuda eski yazılardan alıntı yapmak ya da geleneklerden söz etmek zorunlu değildir. Hindistan'daki medeniyetin ne kadar köklü olduğunu kanıtlamak için Hindistan'ın batı kıyılarına göz atmak yeterlidir, zira bu bölgede, bugünkü kıyı hattının birkaç deniz mili ötesindeki Hint Okyanu-

Batıdaki sulara gömülmüş kara parçasını gösteren
Antik Hindistan haritası.

sunun yatağında, sular altında büyük, etkileyici yapıların kalıntılarını görmek mümkündür. Tarih bu sulara gömülme olayından bahsetmez, oysa burada, geçmiş zamanlarda Hindistan'da çok yüksek bir medeniyetin var olduğu kanıtlarıyla birlikte karşımızda durmaktadır. Fiziksel kanıtlar ortadadır. Buyurun, bunları Hint medeniyetinin yalnızca 4000 ya da 5000 yıl geriye gittiğinden bahseden anlamsız Hint tarihleriyle karşılaştırın.

BATIK DİYARLAR, HİNDİSTAN'IN BATI KIYISI

Hint Okyanusunda, Hindistan'ın batı sahiline bitişik, üzerlerinde çeşitli yapılar gözlenebilen sular altında kalmış diyarlardan oluşan geniş bir bölge vardır. Güney Denizi Adaları'nın kalıntıları gibi, bu yapılar da tarihhöncesine aittir. Bu batık diyarlar yaklaşık 21 derece kuzey enleminden ya da İndus Nehri ağzının hemen altından başlar ve güney istikametinde ekvatora doğru devam ederler. Bu batık diyarlar görünüşte uzunlamasına bir oval şekle sahiptir. Alçak seviyeli ada grupları olan Lakadiv ve Maldiv adaları, bu ovalin sınırları içinde kalmaktadır. Birçok defa çok yakınlarından geçtiysem de, bu adalarda hiç bulunmadım. Bu nedenle bu batık diyarların halen su üstünde bulunan parçaları mı, yoksa mercanların yayılmasının bir sonucu mu olduklarını söyleyemeyeceğim. Bu adaların hem kuzeyinde hem de güneyinde, içlerinden çeşitli derin su kanallarının aktığı çok sığ, uzun bir su hattı bulunur. Hindistan'a gidip gelen gemiler bu derin kanalları izlemek zorundadır. Bu jeolojik olay, bildiğim kadarıyla, bugüne dek ne jeologların ne arkeologların ne de tarihçilerin dikkatini çekmiştir. Koşulların –yani deniz ve gökyüzünün– uygun olduğu günlerde, bahsi geçen sığ sularda eski yapıların dev kalıntıları net biçimde görülebilmektedir. Kıyıda yaşayan balıkçılar bu batık diyarları çok iyi bilirler; aslına

bakılacak olursa, ben de bu batıklardan onlar sayesinde haberdar oldum. Hindu bilginleri de bunlardan haberdardır, fakat Hindu tarihinde ne kadar geri gidilirse gidilsin, hiç kimse neden bu yapıların okyanusun dibinde bulunduğunu açıklayamaz. Aslında bu da şaşırtıcı değildir, zira Hindu tarihi MÖ 3000'lerden öteye geçmemektedir. Hindistan'da, hem de farklı bölgelerde, 15 bin ila 35 bin yıl öncesine dek uzanan yüzlerce, belki de binlerce eski tablet mevcuttur. Muhtemelen, eğer bu eski tabletler ele alınıp çözülecek olursa, bu batma olayıyla ilgili bir bilgiye de ulaşılabilir.

Ana dilin ve Anakara yazı biçiminin kaybolup gitmesi Ari egemenliğinin bir sonucuydu. Hindistan medeniyetini Ariler yönetmeye başladıktan sonra, iki yüzyıl öncesindeki noktaya gelinene dek, aşamalı bir gerileme süreci de başlamış oldu. Neredeyse merdivenin en üst basamağından en alt basamağına düştü ve ne kadar garip görünürse görünsün, tarihçiler Hindu medeniyetinin *başlangıcı* olarak, yaklaşık 4000 yıl kadar önceye, aslında gerilemenin başladığı tarihe işaret etmişlerdir.

Gerçekler ve doğrular bundan daha korkunç bir şekilde çarpıtılamazdı. Dev yapılarıyla bu batık diyarlar, kaba saba, dağlı Ariler yarımada'nın Sarasvati Vadisinde görünmeye başlamadan on binlerce yıl önce ileri bir Hint medeniyetinin var olduğunu net biçimde kanıtlamaktadır. Hindistan'la ilgili modern tarih çalışmalarının aksine, eski tapınak kayıtları, Babil ve Yukarı Mısır'ın Anası olan Hint medeniyetinin 35 bin yıldan daha eski olduğunu ortaya koyar.

Ne Hindistan ne de başka yerlerde bu batma olayından bahsedildiğini gördüm. Bu nedenle olay dünyanın herhangi bir yerinde tarihin yazıya geçirilmediği beş ila yedi bin yıllık süre içerisinde gerçekleşmiş olmalıdır. Buna rağmen batık yapılar gözle görülebildiğinden, bu batma olayı bir *gerçektir*. Bana kalırsa, bu batışın nedeninin ne olduğu ve günümüzdeki Seylan Adası'nın nasıl olup da suların üzerinde belirdiği konusunda en ufak bir şüphe bile yoktur.

ESKİ HİNDİSTAN

Hindistan'a eskiden Hindistan denmiyordu. Aslında Hindistan bu yarımada'nın günümüzdeki adıdır. Bu bölge ancak 2300-2400 senedir Hindistan olarak adlandırılır. Hindu yarımadası'nın eski adının ne olduğunu ya da yarımada'nın tümünü kapsayan bir adın olup olmadığını bilmiyorum. Okuduğum tüm kayıtlarda yalnızca Naga İmparatorluğu, Maharalta Krallığı ve Dravida isimlerine rastladım. Hindistan adıyla Yunancadan gelmektedir. MÖ 325'te, Büyük İskender yönetimindeki Yunanlar Hindistan'ı istila ettiklerinde, kuzeybatı bölgelerinde, yerli halkın Sindhu adını verdiği bir nehirle karşılaştılar. Yunanlar bu adı önce İmdu'ya, sonra Hindu'ya çevirdiler ve sonunda bu nehir İndus adıyla anılmaya başladı. Bu ülkede yaşayan halk da "Hindular" ya da Hintler olarak anılmaya başladı. Bugün Hindistan'ın bu kısmına Sind adı verilmektedir.

Ramayana'nın Hippolyte Fauche çevirisinden bir alıntı yapmak istiyorum:

"Hindistan'daki ilk halk, Anakaradan gelmiş Mayalardı. Bu halk önce Burma'ya gitmiş ve orada Nagalar olarak tanınmıştı. Burma'dan sonra Hindistan'da Dekkan'a yerleşmişler, daha sonra da Hindistan'da Danavalar olarak bilinmeye başlamışlardı.¹

"Mayalar, iyi denizcilerdi ve gemileri, doğu okyanuslarından batı okyanuslarına, güney denizlerinden kuzey denizlerine gider gelirdi. Bu o kadar eski bir tarihti ki güneşin henüz ufuktan yükselmediği günlerdi.²

1 Bir Tibet manastırındaki Naacal yazıları Mayaların Hindistan'a 70 bin yıl önce yerleştiklerini, esmer tenli ve koyu, keskin gözlü insanlar olduklarını aktarır.

2 "Güneşin henüz ufuktan yükselmediği" sembolik bir ifadedir. Gökteki Güneşe değil, Hindu-Maya kolonisinin, bir koloni imparatorluğuna dönüşmesine işaret eder. Tacın üzerinde bir kalkan vardır ve Güneşin ufuk boyunca açılan ışınları resmedilmektedir ki bu da, imparatorluğun Anakaranın –Güneş İmparatorluğunun– egemenliği altında olduğunu göstermektedir.

“Bilgili mimarlar olarak, büyük kentler ve saraylar inşa ettiler. Bu, Hinduların çok eski tarihlerde çok ileri bir medeniyete sahip olduklarını gösterir.

“Mayalar aynı zamanda büyük savaşçılardı. Hindistan yarımadasının güney kısımlarını fethetmişlerdi.”

Bu zafer, ülkelerine Dravida adını vermiş Tamillere karşı kazanılmıştı. Bu savaş Ariler Hindistan’a girmeden on binlerce yıl önce meydana gelmişti. Binlerce yıl sonra Hindistan birçok küçük krallığa bölündüğünde Tamiller yeniden bağımsızlıklarını kazanıp krallıklar kurdular.

“Maya müritleri, Naacaller ya da Kutsal Kardeşler, Anakaranın din ve bilgisinin misyonerleri olarak çalışmaya *doğudaki kendi anayurtlarından başladılar*. İlk olarak Burma’ya gidip burada Nagaları eğittiler. Burma’dan sonra Hindistan’da Dekkan’a yerleştiler ve sonra da din ve öğretilerini *Babil ve Mısır kolonilerine* aktardılar.”

Ramayana’yı okuduğumda eski bir dostla kucaklaşmış gibi oluyorum. Hinduların Herodot’u olan Valmiki, bana diğer tüm Hindu yazarlarından daha fazla hitap ediyor. Bu, belki de kaynak olarak kullandığı eski yazıların birçoğuna ulaşma şansım olduğu içindir. Aramızdaki zaman uçurumunu zihnimde aşabiliyor ve onu, tıpkı benim de daha sonra bir başka üstadın yardımıyla kadim bilgeliğin incilerini toplayışım gibi, yaşlı üstadı Narana’nın yanında otururken kafamda canlandırabiliyorum. *Ramayana* tapınak kayıtlarından ve tapınak tarihlerinden gelen bilgilerle yazılmıştır; özgün halinden Valmiki’ye Narana tarafından dikte ettirilmiştir. Valmiki *Rama ve Sita* hikâyesini nazım haline dönüştürürken, eklemelerde bulunmakta elini korkak alıştırmamıştır. Tam olarak anlamak ve değerlendirmek için, nesir biçiminde de okunması gerekir. Meseleyi daha da netleştirmek için, bir alıntı yapacağım:

“Sonra Valmiki Narana’ya gitti. O bir Rişi’ydi, yani Hindistan’ın yedi esas rahibinden biriydi. Ona Rama ve Sita’nın

tarihini sordu. Sonra Narana tapınak tarihlerinden bunu Valmiki'ye okudu.”

Narana'nın kendisine aktardığı tarihle Valmiki, Rama ve Sita'nın yaşamını oluşturan dizeleri yazdı. Bu, insanlığın kalemle aldığı en büyük destanlardan biridir. Valmiki'nin şiirsel anlatımında Rama gökteki Güneşin oğlu gibi karşımıza çıkar, ama nesir olarak okunduğunda “Güneşin Oğlu” ifadesinin gökteki Güneşin değil, Anakaranın, Güneş İmparatorluğunun oğlu anlamına geldiği anlaşılır. Bu onun Anakaranın kraliyet ailesinden geldiğini gösteren bir ifadedir.

Rama ve Sita, Valmiki'nin yazılarının esas konusu olmakla birlikte, yegâne konu bu değildir. Nesir olarak yazılan bir hayli tarih bilgisi vardır. Ben iki çeviriden yararlanıyorum: Tarihsel kısımları Hippolyte Fauche'dan, *Rama ve Sita*'yı da Romeş Dutt'dan aktarıyorum.

“*Rama ve Sita*'nın hikâyesi, Rama'nın yaşamının, gezintilerinin, kahramanlıklarının, Rama'nın eşi Sita'ya duyduğu sevginin, Sita'nın Seylan'ın şeytan kralı Ravana tarafından işgalinin, sonunda Ravana'nın Rama tarafından devrilmesinin ve Sita'nın Rama'ya geri dönüşünün özetidir.”

Valmiki bu destanda çok miktarda sembolik yazıya girişmiştir ki bunlar diğer Hindu metinlerinde ayrıntısıyla açıklanır.

Rama ve Sita'dan (Romeş Dutt'un çevirisiyle):

“Tehdidi nafile, yalvarışı yumuşaktı, Karakuş onu hışımla yakaladı;

Budda gezegeninin, masum Rokini'nin yolunu kestiği gibi. Titreyen sol eliyle Rakşa, kadının saçlarına dokundu.

Sağ eliyle de acımasız Rakşa, çaresiz masumu çekip kaldırdı.

Ormanın gözden uzak sakinleri bu hüznü olayı utançla seyrettiler.

Güçlü kuvvetli Rakşa, zavallı, çaresiz kadını esir aldı,

Onu hızla *kanatlı* hayvanların çektiği *semavi arabasına* attı.

Biçimi de parlayışı da altın gibiydi arabanın; İndra'nın göklerdeki bineği gibi.

Boş yere çırpınıyordu çaresiz kadın, Raven onu göğsüne bastırmışken,

Tehdidi de, yakarışı da nafileydi kadının ama hâlâ “Rama! Rama!” diye bağırıyordu,

Soylu efendisinin içinde kaybolup gittiği karanlık ve kasvetli ormana doğru.

Sonra semavi araba tepenin ve ormanlık vadinin üzerinden yükseldi,

Kartalın pençelerine yakalanmış bir yılan gibi, ağlıyor, çırpınıyordu Sita.³

“Sonucu belirsiz savaş yine de devam etti, ta ki Rama öfkeyle,

Brahman'ın *semavi ateşle yanan* öldürücü silahını çekene dek.

İndra'nın oku, şimşek gibi kanatlı, yıldırım kadar öldürücü; Dairesel yaydan hızla fırlamış, dumanlar içinde ışıltılarla yanıyordu dönerek.

Karakuş'un demir kalbini parçaladı ve cansız kahraman yere düştü.”

Bir Hindu elyazmasında şöyle yazar (milattan önceye ait olduğu bilinmekle birlikte, tam tarihi bilinmiyor): “Gün ağardı-

3 Anlaşılan Romeş Dutt da, daha önce tercüme etmeyi denemiş olan diğer araştırmacılar gibi aynı zorlukla karşı karşıya kalmıştır. “Hayvanların çektiği” ifadesi, özgün metinde, çevirisi çok zor bir kelime içerir, çünkü bizim dillerimizde bir karşılığı yoktur. Romeş Dutt “hayvan” sözcüğünü kullanmakla birlikte, dizgide buna dikkat çekmeden de yapamıyor. Özgün metindeki kelime belli ki muazzam bir güç ya da kuvvet anlamı taşıyor. Romeş Dutt'un çevirisi gayet iyi olmakla birlikte, özgün metinde, bir başka dile aktarılması mümkün olmayan bir incelik söz konusudur. Çeviriyle şiir bazı güzelliklerini yitirir. Fakat Romeş Dutt'un çevirisi yine de bugüne dek yazılmışların en iyisidir.

ğında, Rama, Puşpaka'nın kendisine Vivpişand vasıtasıyla gönderdiği semavi arabayı aldı ve kalkmaya hazır biçimde oturdu. Bu kendiliğinden hareket eden bir arabaydı; genişti ve incelikle boyanmıştı. İki balkonu, çok sayıda pencere ve odası vardı ve bayraklarla, armalarla süslenmişti. Havada süzülürken melodik bir ses çıkarıyordu."

Başka bir Hindu elyazması ise şöyle diyor (MÖ 500 tarihli): "Karakuş, Seylan kralı düşmanın ordusu üzerinden uçtu, bombalar attı ve pek çok kişinin yaralanmasına yol açtı. Sonunda Karakuş yakalandı ve öldürüldü, uçan arabası Hindu Kumandan Ram Çandra'nın eline geçti ve kendisi Kuzey Hindistan'daki başkenti Adcuya'ya bununla döndü."

Hiç kuşkusuz bu elyazmalarının ikisi de Ayhodya'daki aynı tapınak kayıtlarından alınmıştı, tıpkı 20 bin yıl öncesine değinen Rama ve Sita şiiri gibi.

Maha Bharata (MÖ 1000): Bu kadim kitapta, bir kralın, kardeşi olan bir hükümdara, bir dostluk nişanesi olarak "uçan bir makine hediye" ettiğinden bahsedilir.

Bunlar, 15 bin ila 20 bin yıl önceki Hinduların hava gemileri hakkında bulabildiğim en ayrıntılı tasvirlerdir. *Bu yazıların dışında tek bir şey daha vardır ki o da, hava gemisinin mekanizmasını, gücünü, motorunu, vb anlatıp izah eden bir resimdir. Güç, son derece basit ve ucuz bir yolla atmosferden çekilmektedir. Motor bir anlamda bizim bugünkü türbinlerimizi andırmaktadır ve enerjisinin, tükenene kadar bir odadan diğerine dolaşması esasına göre çalışmaktadır. Motor bir kez çalıştırıldıktan sonra, kapatılana dek durmaz. İzin verilecek olsa, çeperler aşınana dek çalışmayı sürdürecektir. Bu gemiler makine aşınana dek, aşağı hiç inmeden dünya çevresinde dönebiliyorlardı. Güç sınırsızdır ya da sadece metallerin dayanma gücüyle sınırlıdır. Bizim haritalarımıza göre 1600 kilometreden 5000 kilometreye dek değişen çeşitli uçuşlardan bahsedildiğine rastladım.*

Bu hava gemilerinden bahseden tüm kayıtlar, bunların kendi kendilerine hareket ettiğini, kendi başlarına çalıştığını

özellikle belirtiyorlar. Başka bir deyişle, kendi güçlerini uçarken üretmektedirler. Hiçbir yakıt söz konusu değildir. Bana öyle geliyor ki bu bilgiler ışığında ve tüm böbürlenmelerimize rağmen, bizler henüz bu noktadan 15-20 bin yıl gerideyiz. Uçaklardan bomba fırlatmak bizler için yeni bir olay; geçmiş yirmi yıl bile geriye gitmiyor, ama burada 15-20 bin yıl önce bunun yapıldığını öğreniyoruz. Rawan, ateş saçan dairesel bir silahla vuruluyor: Günümüzün makineli tüfeklerine umulmadık derecede benzeyen, gürültüler çıkaran bir silah. Biz ise hâlâ insanlık tarihinin hiçbir döneminde, bu denli akıllı bilim adamlarına sahip bir dönemin olmadığını öne sürerek böbürleniyoruz. Cehaletle taçlanmış saf benmerkezcilikten başka nedir ki bu? Eskilerin bilgece sözünü anmadan edemiyorum: “Güneşin altında yeni hiçbir şey yoktur.” Aşağı yukarı aynı tarihlere ait birçok Çin kaynağı da bu eski uçan makinelerden söz etmektedir.

Modern Hindu tarihçiler *Ramayana* ve bazı diğer Hindu metinlerini mit olarak görseler de, Hindular hiç de böyle düşünmemektedir ve *bence haklı olan Hindulardır*. Biz bu metinlerin kökenini ve nereden alındıklarını biliyoruz. Bunlar mit değildir, sadece kendi zamanlarının alışılmış üslubuyla yazılmış tarihçelerdir. Genel olarak son derece semboliktirler ve tarihçiler bu sembolik anlatımları anlayamadıklarından bunları mit diye sınıflandırmışlardır.

Wheeler, *Hindistan Tarihi* adlı eserinde (cilt 3, s. 56-57) şöyle diyor: “Mayalar, daha sonraları Nagalar ve Danavalar olarak bilindiler.” Wheeler çok daha açık konuşabilir ve Mayaların Hindistan’a Nagalar olarak geldiklerini, sonra da Danavalar olarak bilindiklerini söyleyebilirdi.

“Nagaların efsaneleri son derece belirsizdir. Fakat eski bir Maya ya da Naga İmparatorluğuna işaret ederler ki, burası günümüzde Nagpur kentinin bulunduğu Dekkan’dadır.” Nagaların efsaneleri aslında o kadar belirsizdir değildir. Nagalar, ilk Hindu İmparatorluğunu kurmuşlardı. İlk kralları

nın adı Ra Ma'ydı.⁴ İmparatorluğun ne zaman kurulup ne zaman sonlandığı yalnızca efsanelerde anlatılmaktadır ve bunlar da, Wheeler'in belirttiği gibi, muğlaktır.

Efsanelerde Naga İmparatorluğu'nun 35 bin yıldan *daha önce* başladığı belirtilir. Çok çeşitli efsanelerden hareketle bunun mütevazı bir tahmin olduğu fikrindeyim. Nagaları bir başka imparatorluk izledi ve bu 10 bin yıl sürdü. Tapınak kayıtlarından bir kısmı bu imparatorluğun MÖ 3000'lerde ya da 5000 yıl önce sona erdiğini söylemektedir. Wheeler da, Nagaların yılanı taptıklarını söyleyen Chandler'la aynı hataya düşer. Naga, Anakarada "kukuletalı yılan"ın adıydı ve bu halk, bu yılanı Yaratıcının sembolü olarak seçmişti. Yaratılışın yedi emrine karşılık bu yılanın da yedi başı bulunuyordu. Kendilerini, Yaratıcı sembolleri farklı olan diğer Anakara halklarından ayırmak için de Naga ismini seçmişlerdi.

H. T. Colebrock, *Asya Araştırmaları* adlı kitabında (cilt 2, sayfa 369-476) şöyle yazar: "Maya (Prens Maya) Souyra Siddhanta'nın yazarı olarak kabul edilir. Souyra Siddhanta Hindistan'daki en eski astronomi eseridir. Prens Maya, bilimini Güneşin kısmi bir cisimleşmesinden alırken temsil edilir."

Prens Maya, Naga İmparatorluğunun ilk krallarından birinin oğluydu. Efsane şöyle der: "O, 20 bin küsur yıl önce yaşadı. Genç yaşta Anakaraya gitti; oradaki okullara devam etti; bilimini de oralarda edindi." Burada geçen, "Güneşin kısmi bir cisimleşmesi" ifadesini böyle açıklayabiliriz. Yalnızca "cisimleşme" kelimesi yanlış bir seçimdir.

"Tüm Hint astronomisinin temelini oluşturan bu eser, Sir Robert Chambers tarafından Benares'te bulunmuştur. Fevkalade eski bir eserdir, fakat kullandığı astronomi kurallarından, trigonometriyi çok iyi bildiği anlaşılan bir Maya yazarına atfedilmektedir ve bu da o eski çağlarda geometrik bilimlerin mevcut olduğunun bir başka kanıtıdır."

4 Bkz. sayfa 67'deki dipnot.

Özgün *Souyra Siddhanta* hakkındaki kişisel fikrim, Anakara-da yazılmış olduğu ve eğitimini tamamladıktan sonra Prens Maya tarafından Hindistan'a getirildiği şeklindedir.

Rig Veda. *Rig Veda*, kadim Hindu eserlerinin en eskilerindendir ve MÖ 1500'lerde yazıldığı varsayılmaktadır. Adın anlamı şudur: *Rig*, yani nazım, *Veda*, yani bilgi. Bilgi nazım halinde sunulmuştur. *Rig Veda* hiç kuşkusuz iki kaynaktan yazılmıştır: Tapınak tarihleri ve efsaneler. Bu nedenle *Rig Veda* o dönemin şimdiki zamanını değil; o günlerin geçmişini anlatmaktadır. Bazı bölümlerin on binlerce yıl öncesine Anakara yazılarının ilk hallerine göndermelerde bulunduğu kuşku yoktur.

Ri Veda'da, Kutsal Yazılar'la bağlantılı pek çok dikkat çekici kısım bulunur. Bir örnek verelim: "Arzu Onun zihninde biçimlendi." Bu söz yaratılışa gönderme yapmaktadır. Orta Amerika'da, Guatemala'da yazılmış Kişelerin kutsal kitabı *Popol Vuh*'ta –bu metin de kutsal yazılardan alınmıştır– aynı ifade şu şekilde karşımıza çıkar: "Onun zihninde önce yaratma arzusu oluştu." Yukatan'ın *Nahantl* yazmalarında da şöyle verilmiştir: "O, bir yaratma arzusunu dışa vurdu."

Rig Veda'da şöyle yazar: "O ki, atmosferdeki ışığı ölçendir." Aynısı *Nahantl*'da ise şöyle verilmiştir: "Işığı içeren atmosferin içinde." Kutsal Yazılarda ise şu şekildedir: "Güneşin okları, atmosferde yeryüzünün oklarıyla buluştu ve ışığa hayat verdi."

Kanıtım olmasa bile, şundan kesinlikle eminim: Özgün *Rig Veda* bir Naacal ozanı tarafından yazılmıştır, ama Ariler bu eseri çalmış, sonra da kendilerine mal etmişlerdir. *Rig Veda* yazıldığı dönemlerde Ariler ne ileri bir eğitim düzeyine ne de böyle nazımlar üretecek ehliyeteye sahiptiler. Halbuki Naacaller bunu yapabilecek düzeydeydi. Onlar Anakaranın bilgelik ve ilimlerini hatmetmiş kimselerdi.

Modern Hindistan'ı konu alan tarih çalışmalarını eleştirmiyorum; sadece, Robertson'u saymazsak, Hindistan tarihi

üzerine yazmış tüm yazarların, antik Hindistan hakkında gözünden kaçmış ayrıntılara dikkat çekmek istiyorum. Bu yazarlar Arilerin Hindistan'daki ilk yerleşimlerine kadar inerler ve bunun Hindistan medeniyetinin başlangıç noktası olduğunu iddia sürerler. Hindistan uzmanları Hint tarihini yazmaya karar verdikleri zaman, neden gerçeklere değil de apaçık mitlere yaslanıyorlar? Tapınakların büyük kısmı, bazıları çok az olmak kaydıyla, antikçağ hakkında birtakım kayıtlara sahiptir, sadece pek az tapınak bu gibi bilgilere sahip değildir diyorlar, ama bu da tartışmaya açıktır. Tüm Hindistan'da pek çok heykel ve duvarlara oyulmuş çok sayıda kabartma mevcuttur. Hemen her heykel ya da kabartma bir tarihi olayı anlatan bir kayıttır. Tüm bunlar tarihin satırlarıdır.

Yukarıda söylenenler, *Rig Veda*'daki ifadelerin nereden geldiğini göstermek için yeterlidir.

A. E. Smith Veda yazını üzerine şöyle der: "Veda yazınının yaşı bilinmemekle birlikte son derece eskiye uzanır."

Smith bu konuda sonuna kadar haklıdır, zira gerçekten de Vedalar "çok çok eskiye uzanır", çünkü Anakarada yazılmış eserlerin Naacaller tarafından tercümeleri olup Hindistan'a on binlerce yıl önce Naacaller tarafından getirilmiştir. Tarihçiler Veda eserlerinin Ariler tarafından yazıldığı iddiasındadır, oysa *bu imkânsızdır*. Daha önce de belirttiğim gibi, Ariler, *Rig Veda* yazıldığı tarihlerde bu tür nazım eserleri üretecek kadar birikimli ve kültürlü değillerdi. Brahmanlar adı verilen bir grup kendi adlarına okul açıp, Naacallerden aldıkları bilgileri öğretmeye başlayana dek, Ariler arasında bilginlerin bulunduğu söylenemez. Peki, Brahmanlar, Naacallerin öğrettiği saf dine ne gibi eklemelerde bulundular. Buyurun okuyalım:

Vamana bir Hindu bilgesidir. Vamana, selamet umutlarını resmi merasimlere bağlamış olan Brahman ayincileri ve çilecileri hakkında hakaret dolu ve sert sözler söylemiştir. "Neden bedenlerinizi küllere bulayıp duruyorsunuz ki? Düşüncelerinizi yalnızca Tanrı'ya odaklamalısınız; geri kalanını,

tıpkı sizin gibi tozun içinde yuvarlanarak, bir katır da yapabilir... Ah, sizi gidi katırlar! Neden yemeklerinizden kargalara da veriyorsunuz? Onlar sizin atalarınız mı? Dışkı yiyen bir karga nasıl sizin atanız olabilir ki?"

W. Robertson, *Hindistan Üzerine Tarihsel Bir İnceleme* (1794) adlı eserinde şöyle der (s. 247): "Eski Yunan ve Roma'da sayıların yazılması için kullanılan yegâne yöntem, alfabenin harflerini kullanmaktır. Bu nedenle aritmetik hesapları son derece güç ve sıkıcı bir hal almıştı. Hintler ise, *nuh nebiden beri* aynı amaçla bugün herkesçe bilinen on rakam ya da şekil kullanmışlardı. Bu icat, aritmetikteki her işlemin son derece kolay ve süratli biçimde gerçekleştirilmesini mümkün kılmıştır.

"Bu rakam sistemini Avrupa'ya Araplar (Mağripliler) getirdiler. Tüccarlar harflerle yapılan eski işlem tarzını bir kenara bıraktılar ve Hint aritmetiği Avrupa'da genel kullanıma açılmış oldu."⁵

Sayfa 249: "Bu astronomi tabloları, en eski antik çağda yapılmıştır ve Calyouhan ya da Collee Jaque döneminin şanlı başlangıcıyla aynı zamana denk gelir ki Hint kayıtlarına göre MÖ 3102'de başlamıştır"⁶

"Brahmanlar, çok iyi bilindiği üzere, kozmogoni sistemlerini ve astronomi bilgilerini olduğu kadar *diğer medeni bilimlerini de ileri medeniyete sahip olan Nagalardan* aldılar. Sonra da onlara, merhametsizce zulmettiler."

Sayfa 254. Burada Robertson yeniden "Hindistan'ın ilk ve ileri medeniyeti"nden bahseder: "Bu çok eski çağlarda, yani günümüzden 5000 yıl kadar önce, astronomileri çok daha

5 On rakam, şekil ya da sembol yöntemi, Hint kökenli değildir. Anakarada bulunmuştur ve bu rakamlar orada "asal sayılar" olarak bilinirdi. Aynı zamanda bunlar "İnsanın Tek Bir Tanrı tarafından Yaratılışı" olarak tercüme edilebilecek içrek bir anlama da sahipti.

6 MÖ 3102 yılı ya da yaklaşık 5000 sene öncesi, Arilerin Sarasvati Vadisinde ilk küçük yerleşimlerini kurmalarından en az *yüz yıl ÖNCEDİR*.

doğruydu; günümüze yaklaştıkça, vardıkları sonuçların bizim sonuçlarımızla uyumu azalmaya başladı.”

Burada, Hindistan’ın diğer ülkeler arasındaki saygın yerini yitirmesinden Brahmanların sorumlu olduğu açık bir şekilde görülmektedir. Nagaların bilgelik ve öğretilerini rafa kaldırıp unutturan Brahmanlar bilimde bir gerilemeye yaşamalarına neden oldular. Brahmanların öğretmenlerine zulmedilmesi, onların ülkeden kovulması, Hindistan’ın bilim konularındaki öncülüğünün ve ülkeler arasındaki yüksek mevkisinin de sonu oldu. Nagalar artık zulme dayanamaz hale gelince kitaplarını ve kayıtlarını alıp dağlara, Himalayaların güney eteklerindeki manastırlara çekildiler. Sonra, daha da kuzeye çekilmek zorunda kaldılar ve Himalayaların kuzey eteklerindeki Tibet’e gittiler. Güneyde pek azı kaldı.

Sayfa 298: “Bu uzun aktarımdan çıkarılacak sonuç açıktır: Hint Astronomisi *çok erken dönemde* yapılmış gözlemler üzerine kuruludur ve Güneş, Ay ve diğer gök cisimlerine atfettikleri konumların, Dela Caille ve Mayer tablolarından çıkarılanlarla tamamen uyumlu olduğunu düşündüğümüzde, *Hindistan’da çok eski ve ileri bir medeniyetin* varlığıyla ilgili görüşlerimin doğruluğu kesin bir şekilde kanıtlanmaktadır.”

Yukarıdaki ifadeler benim kendi araştırmalarımı da doğrulamaktadır. Hint medeniyetinin, Ariler Hindistan’daki ilk yerleşimlerini gerçekleştirmeden on binlerce yıl önce, dünyanın önde gelen medeniyetlerinden biri olduğu açıkça görülüyor. Ayrıca Arilerin medeniyet, sanat ve bilim bakımından, ülkelerini işgal ettikleri Nagalara kıyasla oldukça aşağı düzeyde oldukları da açıkça görülüyor. Belli ki Ariler medeniyet, sanat ve bilim konularında bildikleri her şeyi Nagalardan almışlardı. Brahman rahipleri Nagalardan önce öğrenebildikleri kadarını öğrenmişler, sonra da ülkeden sürüp yok etmişlerdi.

M. De Voltaire, *Tüm Ulusların Evrensel Tarihi ve Durumu* adlı eserinde (1758, cilt 3, s. 13) şunları belirtir: “Ganj nehri kı-

yıllarındaki büyük Benares kentinde eski “çıplak filozoflar” okulu halen varlığını sürdürüyordu. Burada, Brahmanlar, Hanferit adını verdikleri ve tüm doğunun *en eski* dili olarak gördükleri *kutsal dili* kullanıp geliştirmişlerdi. İlkel Persler gibi doğa ruhlarına, perilere inanıyorlardı. *Müritlerine*, idollerin sadece dikkatlerin odaklanması için gerekli olduğunu ve tanrının farklı *şimgelerinden* ibaret olduğunu söylüyorlardı. Fakat bu sağlam ilahiyat, halkın büyük kısmına *yarar sağlamayacağından*, bunu halkla paylaşmamış ve onları bilgisizlik içinde kendi yollarını aramaya bırakmışlardı. Güneyin sıcak ikliminin, insanları hurafelere ve heyecana diğer ülkelerdeki ne nazaran daha çok yönelttiği anlaşıyor.”

Bunlara benim ekleyecek bir yorumum yok, çünkü buraya dek Brahman Rahipliğinin ne olup ne olmadığı açıkça gösterilmiştir. Robertson ve benim araştırmalarım ise kuvvetle doğrulanmış olmaktadır.

Chezy'e göre, *Manava-dharma Sastra*, MÖ 1300'lerde, Brahmanların son derece eski kitaplarından hareketle yazılmıştır. Kanaatimce Chezy'nin, “Brahmanların son derece eski kitaplarından” hareketle yazıldığı fikri kesinlikle yanlıştır. Hiç kuşku yok ki bu da bir başka Naacal çalışmasıdır. Eser, Brahmanların Hindistan'da serpilmesinden binlerce ve binlerce yıl önceki dönemlere dek uzanır. Ehil Hindu bilgeleri bana bu kitabın 20 bin yıldan eski dönemlere gönderme yaptığını söylediler. Ben de tapınaklarda bulduğum tabletlerle bu durumu doğruladım. Brahmanlar bu eseri çalmış ve kendilerine aitmiş gibi yayınlamış olabilirler.

Maha Bharata, büyük Hindu destanlarından biridir. MÖ 1000 yıllarında yazıldığı kabul edilir. Destanın alınmış olabileceği hiçbir tapınak tarihine rastlamadım. Büyük ihtimalle efsanevi bir temeli vardır. MÖ 13. ve 14. yüzyıllarda Kurular ile Pançatalar arasında gerçekleşen Büyük Bharata Savaşını anlatır. Kuruların eski krallığı Yukarı Ganj bölgesindeyken, Pançatalar ise bir komşu kabileydi. Kavararular ve Pandava-

lar, başkent Hastinapur için savaşmışlardı. Bu noktada, Bharata Savaşının ayrıntılarını özetleyen bir alıntı vermek istiyorum: “Durgodhana’nın önderliğinde Dhritaraştra’nın 100 oğlu olan Kavarular, Yudhişthira’nın önderliğinde Dhritaraştra’nın kardeşi olan Pandu’nun 5 oğlu Pandavalarla savaşa tutuştular.”

Maha Bharata MÖ 1000’lerde yazıldığına ve Bharata Savaşı MÖ 1400-1500 yıllarında gerçekleştiğine göre; destan, olayın kendisinden 500 yıl kadar sonra ve dolayısıyla efsane kayıtlarına dayanılarak yazılmış olmalıdır. *Maha Bharata* da tıpkı *Ramayana* gibi özgün haliyle muhafaza edilmemiştir. Değişiklikler yapılmış ve özgün metne birçok ekleme yapılmıştır. Anlaşıldığı kadarıyla, *Maha Bharata*’nın esas konusu Bharata Savaşı olmakla birlikte, başka olaylara da yer vermektedir.

Omen, çevirisinde (s. 118) şöyle yazar: “Maya, Danavaların baş mimarıydı.” Büyük bir mimar ve bilgin olan Maya, 20 bin yıl öncesine uzanan ilk Hindistan koloni imparatorluğunda bir Naga Prensi’ydi. İleride Nagalara Danavalar denilecekti.

Sayfa 133: “Arjama, Danavaların bir kabilesi olan Nivata-Kavaçalara karşı savaş açtı. Bunlar başkentleri Hiranipura olan, 30 milyon nüfuslu çok güçlü bir halktı.”

Bunlar çok eski zamanlara dayandığından, çok büyük ihtimalle özgün metne yapılmış iki ekleme söz konusudur. Nivata-Kavaçalar, Danavalar olduklarına göre Nagalardı ve Naga olduklarına göre de Mayaydılar.

Hiranipura, Naga-Maya hecelerinden oluşturulmuş bir kelimedir ve “okyanusta yaşayanların yuvası” anlamına gelir, yani denizcilerin ve gemicilerin yuvasıdır. Anakaranın batı limanlarından birinin adı Hiranipura’ydı. Bu şehrin kalıntıları bugün bile Caroline Adalarında görülebilir. Bu kent de 12-13 bin yıl önce Anakaranın yıkımı sırasında kaybolmuştu. Bu notu, kayıtlı Hint tarihini Hindu otoritelerinin verdiği tarihlerden 10 bin yıl geriye taşımak için ekledim. Aslına

bakılırsa bir kuzey manastırındaki yazılı kayıtlar Hindistan medeniyetini 50 bin yıldan öteye taşımaktadır. Bu, Yukatan'da bulunan belgelere de uygundur. Tıpkı Mısır'da olduğu gibi, "Hindistan'da da medeniyetin içinden doğduğu bir yabanılık dönemi hiç yaşanmamıştır." Hindistan, Anakaranın alınıdaki inciydi. Bu ifadeler birçok Hindu tarihçinin fikirlerine terstir, fakat yazmaya başlamadan önceki araştırmalarım da elde ettiğim sonuçlar bu uyuşmazlığı kaçınılmaz hale getiriyor.

Dzyan, MÖ 1500'lerde Sanskritçe yazılmış bir Hindu kitabıdır. Bu kitap Brahmanlara mal edilir ve gerçekten de onların çalışmasına benzemektedir. Bu kitapta, Anakaranın Kutsal Yazılarının Naacal nüshaları esas alınmıştır. *Dzyan*, benim rastladığım en eksik ve en muğlâk eski eserdir. Kutsal Yazıları açıkça kasıtlı bir şekilde yanlış yorumlar ve eklemeler yapar. Yanlış ifadeler tüm metni doldurmaktadır. Kitap sanki insanlarda güvensizlik, korku ve hurafeler yaratmak üzere tasarlanmış gibidir. Çalışmada çok az sembole yer verilmiştir. Bunun yerine hiç de felsefi olmayan, kesinlikle tek yanlı karşılaştırmalarla doludur. Kanıtlanabilmiş tek bir nokta bile yoktur. Birçok cümle birer konu başlığını andırıyor, ancak konular, bölümler hiç yazılmamıştır. Konular arasında bir süreklilik yoktur ki bu da tüm kitabı belirsiz hale getirmektedir. Eğer yazar sadece rastgele fikirleri yazmak istediye, hayranlık uyandıracak bir başarı kazandığı söylenmelidir, fakat yazılanlardan zihninin işleyişini takip edebilmek hiç mümkün değildir. Eğer ihtilafları ve tarikatları artırmak için yazılmış bir eser ise, kesinlikle harika olduğu söylenebilir.

Dürüst olalım: Yazar ne söylemek istediğini biliyor muydu? Neyi amaçlıyordu? Bir hedefi olduğundan kuşkuluyum. Bana sis içinde yolunu arayan karmaşık bir beynin yazdıkları gibi geliyor. Tüm kitap boyunca, zihni idare eden uydurma düşünceler ve yazarın kesinlikle anlayamadığı Kozmik Bilimlere doğru fantastik bir eğilim söz konusudur. Şuna baka-

rak iddiamızı kanıtlayabiliriz. 9. Sloka: "Işık, soğuk bir alev-
dir; alev ise ateş demektir. Ateş ısı yaratır, ısı ise hayatı üre-
tir." Kutsal Yazılarda ışığın bir yeryüzü gücü olduğu, bir ele-
ment olmadığı özellikle belirtilir. Alevler, maddenin, toprak-
tan gelen ısı gücüyle ayrıştırılmasından sonra gaz haline dö-
nüşen aşırı ısınmış elementlerdir. Hayat, basit bir beden üye-
rinde çalışan iki gücün bir araya gelmesiyle üretilir. Bir başka
paragraf: "Isı, suyu üretir." Isı bir kuvvettir; su ise iki ele-
mentten oluşmuştur, kuvvetler elementleri yaratmaz ya da
üretmez.

*Dzyan'*da, yukarıda aktarılan Sloka'daki kadar anlamsız
sayfalarca yazıya rastlayabilirsiniz.

KUTSAL KİTAPLAR: ALTIN ÇAĞ KİTAPLARI

Altın Çağ Kitapları, Mu'nun Kutsal Yazılarının doğuda aldığı
addır. Tüm eski halklar ve en eski antikçağ halkları arasında
bunlara *Kutsal Gizemler* de denilirdi. Bu kitapları ancak üstat-
lar, başrahipler ve bazı seçkin rahipler okuyabilirdi. Diğer ra-
hipler ve sıradan insanların bunları okuması yasaktı.

Rahipler bu kitap ya da yazıların büyük kısmını ya özen-
sizliklerinden ya da kendi çıkarlarını kollamak adına kor-
kunç bir biçimde tahrif etmiş, binlerce yıl boyunca yanlış
kavramlar ve fikirler icat edip yeni kuşaklara aktarmıştır. Sir
Edwin Arnold, büyüleyici destanı *Asyanın Işığı*'nın ilk bölü-
münde, çok önemli bir noktaya dikkat çeker: "(Dinlerin) de-
ğişmesinin sebebi, rahiplerin, kendilerine emanet edilmiş
büyük fikirlerin aslını bozmalarıdır... Dinler her zaman, sık
sık yapılan müdahaleler yüzünden özleriyle uyumsuz hale
gelir, yozlaşır; uydurma fikirlerle ve yanlış anlamalarla do-
lup taşar."

Eğer Sir Edwin, "Kitaplar" olarak bahsettiği *Altın Çağ Ki-
tapları*'nın dilini çözebilmiş, tercüme edebilmiş ve okuyabil-

miş olsaydı, fikirlerini kuşkusuz çok daha güçlü bir dille ifade edecekti. Bu konuda Hindu rahipleri yalnız değillerdi ve bazıları çok daha vahimdi. Bunun kanıtı için, Mısırlıların, Fenikelilerin ve Azteklerin kayıtlarına göz gezdirmek yeterli olur. Birçok durumda, Hindu rahiplerinin amacının, halkın kalbinde gizem, hurafe ve korku yaratmak ve böylece onları beden ve ruh bakımından kendi denetimlerine sokmak olduğu açıktır. Rahipler bir tabletteki metnin yalnızca bir kısmına bakar o kısmı Kutsal Yazı ilan ederlerdi.

Rahiplere bir suçlamada bulundum. Bu nedenle, iddialarımı kanıtlamam gerekiyor. Bunun için, Kutsal Yazılarda gerçekte neler yazılı olduğu ve rahiplerin, Naacallerin ülkeden sürülmesi sonrasında, halka neler verdikleriyle ilgili birkaç örnek sunmak istiyorum. İlk örneğim, Yaratılışla ilgili kısımdan bir alıntı olacak:

“İnsanı kendi suretimizde yaratalım ve onu yeryüzünü yönetecek güçlerle donatalım... İnsan yaratıldı ve bedeni içine canlı, yok olmaz bir parça ya da ruh kondu ve insan zihinsel güçleri bakımından Yaratıcı gibi oldu.” Dolayısıyla insanın özel bir yaratık olduğu anlatılmaktadır.

İNSANIN YAŞAM SÜRESİ

Rahipler kendilerine çıkar sağlamak için insanlara çok uzun yaşam süreleri bahsediyorlardı; yani kişiler vadelerini uzatmak için rahiplere ödeme yapıyorlardı. Bu sistem çok iyi işledi; rahiplerin sandıklarına servet aktı. Eğer kişi verilen süre kadar yaşamayacak olursa bu kendi hatası oluyordu, çünkü rahiplerin verdikleri talimatları harfi harfine izlemediği anlamına geliyordu.

“İnsan bin yıl bile yaşayabilir.” Bu abartılı laf insanlara binlerce yıl önce söyleniyordu ve din sayesinde bugünlere de ulaştı. İnsanlara, rahiplerin önerilerini izleyip küçük bir öde-

me yapmaları *durumunda* çok uzun süre yaşayabilecekleri öğretiliyordu. Bu küçük bağış, dünyada sahip oldukları tüm maddi servet anlamına geliyordu. Bu tabletin tam tercümesi şu şekildedir: “İnsan bin yıl yaşayabilir. Bu şekilde baki olan *İnsandır*, onun içindeki *İlahi Kıvılcımdır*, *maddi bedeni* değil. O, toprak anaya geri döner.” Musa, bu cümleyi tercüme ettiğinde, farklı bir ifade kullanmıştır. Şöyle çevirmiştir: “İnsanın ömrü, üç yirmiye ilaveten on yıldır” vs.

Hinduların Herodot’u Valmiki, harika destanı *Ramayana*’yı yazarken, özgün metinden, anlamı tamamen değiştiren eksiltmeler yapmıştır. Şu kısmı kastediyorum: “Ve Rama 10 bin yıl hüküm sürdü.” Valmiki “soyundan gelenler” kısmını metinden çıkarmıştır. İhtiyar Rişi’yle birlikte ya özgün tableti ya da çok çok eski bir kopyasını deşifre ettik. Bu tablette şöyle denilmektedir: “Ve Ram Çandra’nın soyundan gelenler 10 bin yıl tahtta kaldı.” Başka bir deyişle, 10 bin yıl süren, ilk Rama’nın saltanatı değil, Rama Hanedanıydı.

“Her Şeye Gücü Yeten, kendi iradesiyle her şeyi yarattı.” Bu ifadeden hareketle *Her şeyin bizzat Yaraticının bir parçası olduğu* teorisini geliştirip öğrettiler. Bu da doğal olarak, her şey Tanrıysa Tanrı yoktur anlamına gelmektedir. Bu durumda bir odun ya da taş parçasına tapınmak, putperestlik anlamına *gelmez*, çünkü odun ya da taş parçası Tanrıdır. Ve Vahşi yamyamın fetişine tapınması da aynı şekilde, çünkü bu fetiş bizim Tanrımızdır! Daha korkunç bir anlayış tasavvur edilebilir mi?

Kutsal Yazılar, *İnsanın sadece Yaraticının bir parçası* haline getirildiğini açıkça dile getirir ve sık sık tekrarlar; burada kastedilen ise *maddi beden* değil, ruh ya da maddi bedenin içindeki *İlahi Kıvılcımdır*. İnsanın dışındaki tüm canlılar, sadece Yaraticının iradesinin *birer eseri* ya da ürünüdür. Resim, sanatçının *ürünüdür*, ama sanatçının bir parçası değildir. Bir kutu, marangozun *ürünüdür*, ama marangozun kendisinin bir parçası değildir. Bahçıvanın toprağa ektiği bir to-

hum çimlenir, yeşerir, çiçek ve meyve verir. Çiçekler ve meyve, bahçıvanın bir parçası değil, onun çalışmasının ürünüdür. Bir ağaç yapraklar ve çiçekler oluşturulduğunda, bu yaprak ve çiçekler, ağacın bir parçasıdır. Bu şekilde yeryüzünde, insan hariç her şey, Yaratıcının çalışmasının ürünüdür; yoksa Yaratıcının bizzat parçası değildir. İnsan yalnızca ağaçtaki yapraktır.

UYDURMA BİR FİKİR

İlk Brahman öğretilerinin en önemlilerinden biri şu şekildedir: “İnsan, bir hiç olarak başladı; sonra bir çimen oldu; sonra balık oldu; balıktan sonra yüzergezere dönüştü; yüzergezerden sonra sürüngen oldu; daha sonra memeli oldu ve memeliden de insana dönüştü.” Bu uydurma fikrin Kutsal Yazılardaki esası şu şekildedir: “Toprak Anadan maddi beden gelir ve yine Toprak Anaya geri döner.” Bu öğretilerde insanın bir ruha sahip oluşunun ne şekilde gerçekleştiği anlatılmaz; bunu yapamazlar.

Eski Brahman kitaplarının ve yazılarının Kutsal Yazılarla dikkatli biçimde karşılaştırılması, Hindistan’da neden bu kadar çok tarikat ve farklı dini görüş bulunduğunu açıkça gösterir. Bunların büyük çoğunluğu Naacallerin getirdiği dinden oldukça farklıdır. Bunun nedeni genellikle, paragraflardan çeşitli cümlelerin alınmış olmasıdır. Özgün Kutsal Yazıların kilden tabletlere yazıldığı günden bu yana on binlerce yıl geçmiştir. Acımasız ve özensiz rahipler özgün metinleri Naacallerin elinden aldıktan sonra defalarca yeniden tercüme etmiş, abartılı, uydurma bölümler, yanlış yorumlar eklemiş, bazı bölümleri çıkarmıştır.

Rahiplerin olumsuz işlerinin başka bir örneği de Kuzey Hindistan’ın erken dönem Budist rahiplerinde karşımıza çıkar.

KUZEY HİNDİSTAN'IN ERKEN DÖNEM BUDİST RAHİPLERİ

Rahipler, kişileri hem bedenlen hem de ruhen, rahipleri güçlendirmek uğruna esir etmek, zihinleri ve dünyevi zenginlikleri üzerindeki mutlak denetimi daha da genişletmek amacıyla, dar görüşlü doktrinler icat ettiler ve bunları Gota-ma Buda'nın basit, saf ve açık öğretilerinin yerine kullandılar. Kuzey Hindistan'daki Budist dinini bin kişiden birinin bile anlayamayacağı *metafizik, mistik, efsanevi* bir doktrine dönüştürdüler.

Rahipler, bir dizi dünyevi Buda uydurmuştu. Bir de bunların Dhyani Buda adı verilen ruhsal suretleri vardı. Sonradan, huşu ve hurafeye korku ve dehşet de ekleyerek programlarını tamamlamak için Budizm'e alçaltıcı Siva tapımını da eklediler. Siva, mitolojik bir cehennemle alakalı, insanla şeytan arası efsanevi bir varlıktır. Mısır, insan-şeytan Set ve mitolojik cehennemiyle Hindistan'a büyük bir ders vermişti. Hindular, şeytanın ve cehennemin işlerine ne kadar yarayacağını görmekte hiç gecikmemişlerdi.

BAKİRENİN DOĞUM YAPMASININ KÖKENİ

Lekesiz gebelik ve bakirenin doğum yapmasının kökeni, Kut-sal Yazılarda karşımıza çıkar. Esası, Yaratılışın 5. Emridir: "Yaşam, emredildiği üzere bu kozmik yumurtalardan peyda oldu." Yaratılışı açıklayan sonraki bir bölümde, kozmik yumurtalardan "Yaşamın Bakireleri" olarak söz edilir. Bu bölüm şu şekildedir: "Hol Hu Kal". Hol, kapalı; Hu, bakire rahim; Kal ise açmak demektir. Serbest bir tercümeyle, bakire rahmin parçalanması ya da açılması ve bunun uzantısı olarak, yaşamın bakire rahmini parçalamak ya da açmak anlamına gelir. Eskilerin sulara "Yaşamın Anası" demelerinin se-

bebi budur. Çünkü dünyanın gelişiminin bu dönemine kadar, Yaşamın rahmi kapalı kalmıştır. Yaşamın ortaya çıkışı sulardaki bakire rahmi açmıştır.

Sonradan, eskiler, teogonilerinde Dört Büyük Birincil Güce Tanrıların isimlerini verdiler. Bu güçlere, Kutsal Yazılarda ki öğretilere uygun düşecek biçimde, temiz bir doğumla dünyaya gelme özelliğini yakıştırdılar. Yani, ilk yaşam, ister tanrılardan ister doğadan kaynaklansın, Hol Hu Kal'ın bir sonucu olarak karşımıza çıkar.

Modern rahipler, bu bilgileri çarpıtarak, yaşamış ve ölmüş çeşitli insanlar için lekesiz gebelik ve bakireden doğma öyküleri uydururlar. Bilgili âlimlerimiz, eski kralların kendilerini "Güneşin Oğlu" diye adlandırdıkları için bakireden doğduklarını iddia ettiklerini söylerler. Bu kralların hiç de böyle bir iddiaları yoktu; onlar Güneş İmparatorluğu Mu'nun egemenliği altındaki koloni imparatorluklarının imparatorlarıydı ve bu unvan bu krallara kendisine olan bağlılıklarını göstermek üzere Mu tarafından verilmişti. "Güneşin Oğlu", Güneş İmparatorluğunun oğlu ya da çocuğu anlamına geliyordu.

İLK DİN

Kutsal Yazılar, ilk insana dini öğretmek amacıyla yazılmıştı. Bu yüzden, insanın ilk dini, Kutsal Kitapların öğretileriydi. Bu dinin temeli, Sevgiydi. İnsanın Semavi Babasına ve Onun eserlerine olan sevgisi ve Semavi Babanın oğlu insana olan ilahi sevgisi.

Tüm öğretiler sade ve açıktı, ilahiyatın zerresi bile yoktu. En bilgisiz olanlar bile, içlerindeki her cümleyi anlayabiliyorlardı. Hiçbir şey belirsiz bırakılmamıştı. Bu bilgiyi tümüyle anlamamak imkânsızdı. İnsana, Semavi Babasına korku ve dehşetle değil, güvenle ve her şeyden önce sevgiyle yaklaşılması öğretiliyordu; tıpkı bir çocuğun, onu kucaklamak için

kollarını açmış dünyevi babasına koşması gibi. Sevgi, 12 büyük erdemin en üstünde yer alıyordu, çünkü Evreni Sevgi yönetiyordu ve Semavi Baba, Büyük Sevgiydi.

Bu yazıların öğretilerini inceledikten sonra, bana, “Tanrının yeryüzündeki en büyük tapınağı nerededir?” diye sorulacak olsa, şöyle cevap verirdim: “İnsanın kalbindedir. Burası Tanrıya ibadetin kusursuz tapınağıdır; sessiz meditasyon ve sevginin mükemmel tapınağıdır. Tüm zaman ve mekânlarda, gündüz ya da gecenin her saatinde, kalabalık bir kentte ya da ıssız bir çölde ulaşılabilir olan bir tapınaktır, çünkü burası Göklere Sevgi ve İbadet içindir ve burada İnsan Semavi Babayla bir olabilir.” Söyleyin, başka bir tapınak nasıl bunun yerine geçebilir?

İKİ BÜYÜK SEMBOL

Yaratanın çeşitli *niteliklerini* anlatan birçok sembol vardı, ama Tanrılığı bir bütün olarak sadece iki sembol gösteriyordu. Bu iki büyük sembolün tam olarak anlaşılması, Anakaradan çıkan çeşitli kolonileşme hatlarının izini sürmekte önemli bir etkindir.

Bu iki sembol Güneş ve Süslü Yılandı. Güneş, en kutsal olanıydı, çünkü kolektif ya da *tektanrı*cı semboldü. Süslü Yılan ise Tanrıyı yalnızca Yaratıcı *olarak* sembolize ediyordu. Tanrının tektanrıci sembolü olarak Güneşe Ra adı veriliyor ve bu bazen de La şeklinde yazılıyordu. Güneşten gök cismi anlamında bahsedildiği zaman, ülkenin diline göre bir ad veriliyordu. Başlangıçta Güneş, sadece bir çember olarak resmedilmişti. Daha sona çember, Evren gibi, Sonsuzluk gibi başka simgelemeler vb. için de kullanıldı. Sonra da tektanrıçılık sembolü olduğunu göstermek üzere bazı eklemeler yapıldı. Nagalar, ortasına bir nokta eklediler, Kuzeyli komşuları olan Uygurlar ise nokta yerine daha küçük bir çember kullandılar.

Daha önce de bahsedildiği gibi, Süslü Yılan, Yaratıcı olarak Tanrının sembolüydü. Nagalar kukuletalı yılanı seçmiş ve Yaratılışın yedi emrine karşılık olmak üzere onu yedi başlı tasavvur etmişlerdi. Bu sembol, anlaşıldığı kadarıyla, Anakaranın batı kıyılarının güney kısmından itibaren kullanılmaya başlanmıştı. Naga bölgesinin kuzeyine doğru, Han ya da Kral adı verilen Kuetzalkoatl'ın geleneksel bir biçiminin kullanıldığını biliyoruz. Bu biçim, Ejder olarak adlandırılır. Orta Doğu ve Kuzey istikametinde, sembol, zehirli tüylerle kaplı yılan Kuetzalkoatl'dır. Kuzey Amerika'nın batısına yerleşmiş halklar arasında, Kuetzalkoatl'ın geleneksel biçimlerinin çeşitli türlerine rastlıyoruz.

Bahsedilen iki Güneşin ve Yılan biçimlerinin ardından, onların aslında hangi eski halk olduklarını anlamak için uzun bir yol tepmek gerekir. Bu, ilerletilmesi gereken bir temel oluşturur ve bize işlerin nerede karıştığını da gösterir.

HİNDİSTAN'IN ARİLER TARAFINDAN İSTİLA EDİLİŞİ

Tüm tarihçiler, "Hindistan'ın Arilerce İstilasası"ndan bahseder. Bu durum halkı yanıltmıştır, çünkü insanlarda genellikle Arilerin Hindistan'a bir ordu gönderdikleri ve ülkeyi işgal ettikleri kanısı oluşmuştur. Oysa olay böyle cereyan etmemiştir. Aynı yanlış anlamalar, Aymaraların yerine gelen Peru İnkalı hakkında da anlatılır ve öğretilir. "İstila" sözcüğü yerine, çok daha doğru bir açıklama sunan "sızma" sözcüğünü kullanmak daha uygun olacaktır.

Hindistan'a ulaşan ilk Ariler, Hindukuş'un soğuk dağlık bölgelerinden gelen küçük bir gruptu. Hindistan'a doğru indiler ve Pencap'taki Sarasvati Nehri vadisinde Nagalar⁷ arasına yerleştiler. Nagalar onları hoş karşıladılar ve aralarına

7 Maharatta Nagalar.

kabul ettiler. Ariler de dağlardaki akrabaları ve dostlarına gelmeleri için haber gönderdiler. Onlar da geldiler. Bu göçler yüzyıllar sürdü. Yüzlerle binlerle geldiler ve onlar geldikçe, yeniler, ilk gelenlerin doğusuna yerleştiler ve sonunda Hindistan'ın kuzey bölgelerinin tamamına boylu boyunca yayıldılar.

Hindu tarihçileri arasında, Hindistan'a ilk Arilerin hangi tarihte geldikleri konusunda anlaşmazlık bulunmaktadır. E. G. Tillac şöyle der: "Hindistan'ın Arilerce işgali, MÖ 6000 ile 4000 yılları arasındadır," yani arada 2000 yıllık küçük bir aralık vardır. V. A. Smith, Tillac'la tamamen farklı fikirdedir ve şöyle der: "Ariler, Hindistan'a gelmeye ilk olarak MÖ 1500'lerde başladılar." Aşağıda verilecek belli nedenlerle, Smith'in gerçeğe Tillac'tan daha çok yaklaştığına inanıyorum.

Bu Ariler, daha sonra Hindu Arileri olarak bilinmeye başladılar. Medler ve Persler komşu dağlardaki evlerini MÖ 1800 ila MÖ 1600 yılları arasında terk etmeye başladılar ve göçlerini MÖ 1500'lerde tamamladılar. Hindu Arileri, Uygurların bir kolunun soyundan geliyorlardı ve dağlar yükseldiğinde, Hindukuş yakınındaki Afganistan dağlarından kaçmak durumunda kaldılar. Medler ve Persler, bu insanların kuzeydeki devamı sayılırlar.

Binlerce yıl, bu soğuk, yaşanması olanaksız bölgelerde yaşadılar. Bu süre zarfında o kadar çoğaldılar ki, bu dağlık vadiler sürekli artan bu nüfusu kaldıramaz oldu. Sonra, dağlardan inmeye başladılar ve nihayet Hindistan'ın verimli ovalarına ve vadilerine ulaştılar. Yerli halk tarafından hoş karşılanınca oraya yerleştiler ve geride kalanlara gelmeleri için haber gönderdiler. Dağdaki zorlu yaşam koşullarına bağlı olarak son derece sağlam yapılı olmalarına karşın eğitimsizdiler. Zorlu bir yaşam savaşı verirken ilim irfanı hepten ihmal etmişlerdi. Anlaşıldığı kadarıyla, sadece okuyup yazmasını biliyorlardı. Bu yüzden, Hindistan'a geldiklerinde kaba, yontulmamış, ama sağlam yapılı dağlılardan başka bir şey değillerdi.

Arilerin göçü Afganistan ve Keşmir üzerinden Hindistan düzlüklerine doğru yüzyıllar boyunca sürerken yavaş yavaş Kuzey Hindistan'ın tamamını ele geçirmeye başladılar. Böylece yerlileri, yani Nagaları alabildiğine sıkıştırmış oldular. Bir savaş ya da kıyım olmadığına göre, bu, insanların yer değiştirdiği anlamına geliyor. Yerliler, uzaklaşmak zorunda kaldılar. Onlar ne oldu? Nereye gittiler. Birçoğu Arilerle evlendi; böylece bir melez ırk oluştu ve bugün Hindistan'da çok rastlanılan bir tür ortaya çıktı. Bu Melez ırk bugün Arilere dahil edilir. Peki, evlenmeyenlere ve gitmek zorunda kalanlara ne oldu? Bu konuda kabul edilebilir bir kayda ya da efsaneye rastlamış değilim. Akla yakın olduğunu düşündüğüm bir çıkarsamaya başvuracağım. Fakat bunların birer iddia değil, verilerden hareketle tahmin olduğu iyi anlaşılmalıdır. Doğru da olabilirler, yanlış da.

Kadim Maharatta Krallığı, ilkin Hindistan'ın kuzey sınırından güneydeki kayıtlı olmayan bir noktaya doğru yayılmıştı. Maharattaların Hint tarihinde ikinci kez ortaya çıkmaları, bugün Orta Hindistan olarak adlandırılan bölgeye yerleşmeye başlamalarıyla oldu. Bu denli güneye inmelerinin nedeni Arilerin sayılarının gittikçe artıyor olmasıydı. O günlerde Maharatta Krallığı'nın başkenti Gvalior'du. Rajputana Krallığı Go'a'ya dek uzanmıştı. Maharattaların Arilerce güneye sürüldüklerine ilişkin bir Sanskrit metni vardır. Bence "sürülme" sözü hatalıdır; "kalabalıktan dolayı itilmek, itelenmek" çok daha doğru olacaktır. Ben, Ariler Hindukuş'tan aşağılara doğru kalabalıklaştıkça, Maharattalar'ın giderek daha da güneye uzandıklarını düşünüyorum. Maharattalar MS 1650-1680 arasında, Hindistan'ı fethetmiş olan Moğolların gücünü kırdıkları zaman yeniden öne çıktılar. Savaji döneminden itibaren, Müslümanların gücü azalmaya başladı.

Ariler ilk gelmeye başladıklarında, Maharattalar Hindistan'daydılar. Kendi efsaneleri Hindistan'a ilk gelenler arasında olduklarını söyler. Maharattalar Ariler soyunun devamı olan Nagalardan gelir. Bu nedenle Maharattalarda, Kuzey

Hindistan'a ilk yerleşen halkların torunlarını görüyoruz. Farklı halklar arasındaki evlilikler, kanlarını epey değiştirmiştir, ama kökenleri Naga'dır. İlk Maharatta Krallığı konusunda tarih vermek mümkün değildir. Fakat 10 bin yıldan daha eski olduğu kuşkusuzdur. Efsaneler, ilk Maharatta Krallığının, Naga İmparatorluğunun yerini aldığı anlaşılan komşu Ra Ma İmparatorluğuyla çağdaş olduğuna işaret ediyor görünmektedir.

Bir başka küçük Hindu kolonisi de, Nilgiri Tepelerinde, Otokamund'daki Madras'ta bulunmuştur. Bu bölge zaten eski Nagaların tüm izlerine sahiptir. Burada Tudalar olarak bilinirler. Sayıları oldukça azdır (en fazla 2000) ve düzenli olarak azalmaktadır. Beyaz tenli, hoş, uzun boylu ve atletik yapılı bir ırktır; Romalı burunları, güzel dişleri, büyük melül gözleri vardır. Başlarına asla bir başlık takmazlar, fakat saçlarını 15-20 santimetre kadar uzatırlar ve bu nedenle başları etrafında kalın, yoğun bir saç kütleleri vardır. Dürüst, cesur, sakın insanlardır ve çobanlık yaparak geçinirler. *Hakikate* adanmış bir tapınakları vardır. Brahmanlara biraz kuşkuyla ve küçümseyerek yaklaşır; bu belki de mazilerinin bir ürünüdür.

Keşmir Vadisi'nde Nayalar olarak bilinen tecrit edilmiş, hâlâ Yaratıcıya Naga sembolü yedi başlı yılan aracılığıyla tapan bir halk yaşar. Acaba bu Nayalar, eski Nagaların hâlâ varlığını devam ettiren, safkan torunları olabilir mi? Tarihlerine ya da efsanelerine ulaşma fırsatım hiç olmadı. Belki de bu halk, Arilerin zulmünden kaçmak için Hindistan'ı terk eden ve Keşmir Dağlarına sığınan küçük bir gruptu. Kökenlerini bilmek çok ilginç olurdu.

Daha önce de belirtildiği üzere, Brahmanlar Naacallerden edinebildikleri tüm bilgileri edindikten sonra onlara zulmetmeye başlamışlardı. Robertson "soylarını kuruttuklarından" bahseder. Bu ancak kısmen doğrudur. Naacalleri tüm tapınak, okul ve eğitim kurumlarından çıkardıkları doğrudur, *fakat tam bir soykırım söz konusu değildir*, zira pek çoğu kuzeye

Himalaya Dağlarına ve Orta Asya'daki dağlara gitmiş ve deyim yerindeyse, dünyanın öte tarafında kendi okullarını kurmuşlardır. Onların soyundan gelenler sayıca çok az olmakla birlikte halen varlığını sürdürmektedir. Bu kişilerden çok azı, dünyanın ilk medeniyetinin bilim ve öğretilerinin bir kısmını korumakta başarılı olmuştur. Korunanlar esasen insanın büyük İlahi Gücünün bilimi hakkındadır; diğer bilgiler ise ya göz ardı edilmiş ya da unutulmuştur.

PÁTÂLA

Pundit Dayanand Sarasvatti ve *Svami Vive Kananda*, yazılarında, Nagaların Hindistan'a Pátâla'dan geldiğini ve Pátâla'nın dünyanın öte ucu, tam karşı tarafı anlamına geldiğini iddia ederler. Kelimenin anlamı konusunda bu bilge Hindularla aynı görüşte değilim. Nagaların Pátâla'dan geldiklerine kuşku yoktur, ama Pátâla, "dünyanın öte ucu" anlamına gelmez. Pátâla kelimesi üç Naga hecesinden oluşur. Bunlardan ikisi Anakaranın kelime dağarcığında yer alırken, üçüncüsü Nagalarca Anakara dilinin değiştirilmiş bir şeklidir.

Pa ya da *paa*, üzerini kaplamak, üzerine yayılmak ve üzerinde ışıldamak; *ta*, zemin, mekân, yer; *la*, Güneş anlamına gelir. Hem Nagalar hem de Mayalar, bazen Güneşe *Ra* değil, *La* demişlerdir. Böylece Pátâla "Güneşin Ülkesi" anlamına gelir ki, bu da Anakara Mu'ya verilmiş adlardan biridir.

Babil Akadlar ve Sümerler tarafından kurulduğu zaman, bu kente *La Ka* adını vermişlerdi ki bu da "Güneş Kenti" ya da "Rabbin Kenti" anlamına geliyordu. Büyük İskender fetrettiği Hindistan'dan ayrılmak zorunda kalınca, İndus deltasının ucuna, bir gün geri dönmek üzere bir liman inşa etmiş ve adını da Pátâla koymuştu. Bu kent, hem yapıları hem de adı değişmiş olsa da halen varlığının sürdürmektedir ve bugün *Tatta* adıyla anılmaktadır.

On İkinci Bölüm

GÜNEY HİNDİSTAN

Güney Hindistan'da yaşayan ilk halk Tamiller denilen siyah bir ırktı. Etnologlar Hint Yarımadasının güney kısmına verdikleri Dravida adından hareketle, onlara Dravidler de demişlerdir. Asıl vatanları, Anakaranın güney batısıydı. Hindistan'a Nagalar gibi Burma üzerinden değil, Malay Adaları üzerinden gelmişlerdi. Malay Adalarından yavaş yavaş gelmiş olmaları gerekir, çünkü dillerinin büyük kısmı, Malayalam kelimeleriyle doludur.

Hindistan'a geldikleri zamana işaret eden herhangi bir kayda ulaşamadım. Nagalardan önce mi yoksa sonra mı geldikleri sorusu, bu nedenle cevapsız kalmaktadır. Tamil dili ise Tamil, Talagu, Kamaras ve Malayalam dillerinden oluşan son derece katışık bir dildir. Tamil dili, elli yıl önce İngilizce kadar akıcı okuyup, yazıp konuşabildiğim Doğu dillerinden bir tanesidir.

Tamillerin Hindistan'a nereden geldiklerini göstermeye çalışan ciddi bir tarihçiye ulaşmam mümkün olmadı. Bu konu genellikle şu şekilde geçiştirilmektedir: "Dravidlerin (Tamillerin) Güney Hindistan'a Orta Asya'dan bir yerlerden geldikleri kabul edilir." Bu varsayımı neye dayandırdıkları ise belirsizdir. Asya'nın hiçbir yerinde siyah bir yerli ırka rastlamak mümkün değildir. Benim ulaşabildiğim kadarıyla bu konuda en küçük bir iz bile yoktur. Bu yüzden, bu görüşün bilimsel bir çay partisinde benimsendiği sonucuna varmamız

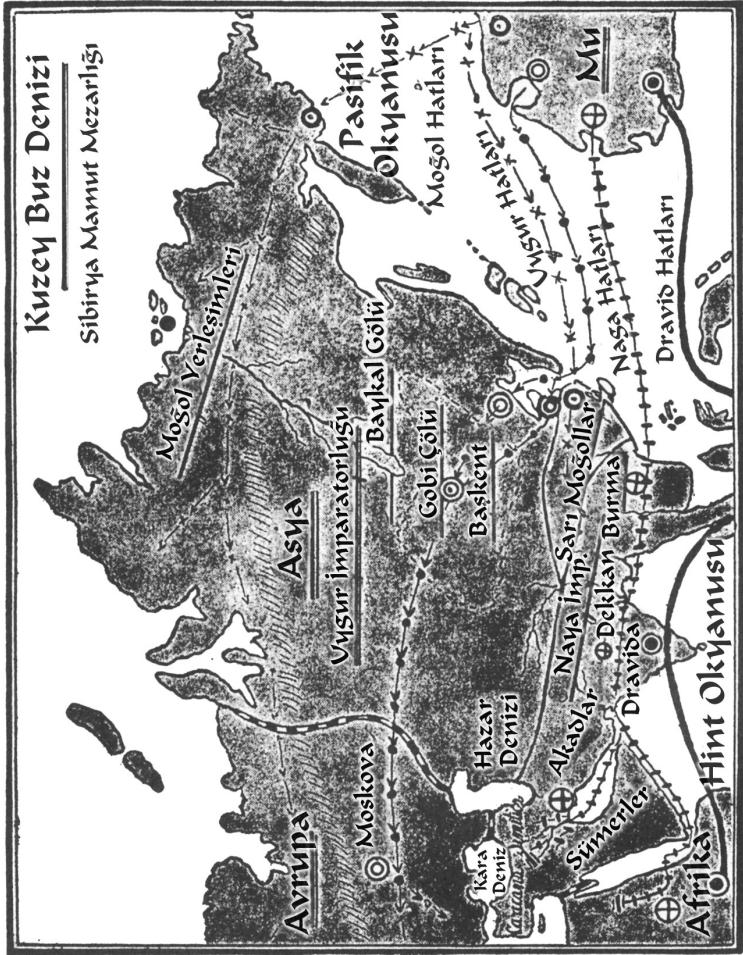
gerekiyor. Bu meselede Bering Kara Köprüsünün kullanılması mümkün olmadığı için, “Orta Asya’da bir yerden” denilerek bir Avrupalı bahanesine sığınılmaktadır.

A. V. Smith *Hindistan Tarihi* adlı eserinde şöyle der: “Belki bir gün, konunun gerektirdiği kültür ve dilde yeterli, işinin ehli bir uzmanın bir Dravid medeniyet tarihi yazması mümkün olur. Güneyin Ari olmayan kurumları layıkıyla incelenmedikçe, erken dönem Hint tarihinin bir bütün olarak doğru perspektiften ele alınması mümkün olmayacaktır.”

Smith, kesinlikle haklıdır. Tamillere yer vermeyen bir Hint tarihi, penceresiz eve benzer. Güney Hindistan’daki birçok tapınağı, efsane ve tabletler peşinde epeyce dolaştıysam da çok eski dönemlere ait bir şey bulamadım. Rastladığım bir kayıtta şöyle yazıyordu: “Tamillerden bir grup gemilerine bindi ve batan güneşe doğru yol aldı. Büyük bir karaya vardılar ve oraya yerleştiler.” Bu konuda ne bir tarih ne de sonradan onlarla herhangi bir bağın kurulup kurulmadığı konusunda ayrıntı verilmektedir. Durumlarının ne olduğu, hayatta kalıp kalmadıkları konusunda da hiçbir bilgi yer almıyordu. Sadece bir grubun denize açıldığı ve sağ salim öte tarafa vardığı yazmaktadır. Bu “büyük ülke” muhtemelen Afrika’ydı.

Kuzey Buz Denizi

Sibirya Mamut Mezarlığı

Üçüncü Zamanda, Büyük Uygur İmparatorluğu.

On Üçüncü Bölüm

BÜYÜK UYGUR İMPARATORLUĞU

Büyük Uygur İmparatorluğu, *Güneş İmparatorluğu* Mu'ya ait olan en büyük ve en önemli koloni imparatorluğuydu. Uygur İmparatorluğu, Mu'nun ardından, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük imparatorluğuydu.

Uygur İmparatorluğunun doğu sınırı Pasifik Okyanusuydu. Batı sınırı yaklaşık olarak bugün Rusya'da Moskova'nın bulunduğu noktaya yakındı, ileri karakolları ise Avrupa'nın iç kısımları boyunca Atlantik Okyanusuna kadar uzanıyordu. Kuzey sınırları belirleyen kayıtlar mevcut değildir, ama muhtemelen Asya'daki Kuzey Buz Denizine dek uzandığı söylenebilir. Güney sınırı, Koçin Çini, Burma, Hindistan ve Pers ülkesinin bir bölümüydü.

Uygurların tarihi, *Ari ırkların* tarihidir, zira gerçek Ari ırkların tümü, Uygurların atalarından gelmektedir. Uygurlar Üçüncü Zamandan itibaren Avrupa'nın iç kısımları boyunca yerleşim zincirleri oluşturdular. İmparatorluk Büyük Manyetik Felaket ve dağların yükselmesi sonucu yok olduktan sonra hayatta kalmayı başaranlar ya da onların soyundan gelenler Avrupa'da yeniden yerleşimler oluşturdular. Bu, Buzul Çağına rast gelir. Slavlar, Tötonlar, Keltler, İrlandalılar, Bretonlar ve Baskların hepsi Uygur kökenlidir. Bretonlar, Basklar ve gerçek İrlandalılar, Avrupa'ya *Üçüncü Zaman* içerisinde gelenlerin torunlarıdır. Manyetik felaket ve dağların yükselmesinden kurtulanların torunlarıdır.

Uygur İmparatorluğu'nun en şaşalı günlerinde, dağlar henüz yükselmemişti ve bugün Gobi Çölü olan yer sulak, verimli bir araziydi. Uygurların başkenti burada, aşağı yukarı Baykal Gölünün biraz güneyindeydi. 1896 yılında bir grup kâşif, Tibet'te aldıkları bilgiler ışığında, eski Khara Khota kentinin alanını ziyaret ettiler. Onlara Uygur başkentinin Khara Khota yıkıntılarının altında bulunduğu söylenmişti. Bu yıkıntıları kazmaya başladılar, sonra kalınlığı on beş metreyi aşan bir kaya, çakıl ve kum katmanına ulaştılar ve nihayet başkentin kalıntılarına rast geldiler. Birçok kalıntı çıkardılar, fakat paralarının tükenmesi üzerine bu girişimden vazgeçmek zorunda kaldılar. Rus arkeoloğu Kosloff'a rastlayınca kendisine bulgularını anlattılar. Daha sonra Kosloff bir keşif gezisi düzenledi ve Khara Khota'daki çalışmayı yeniden başlattı. Kosloff, bulgularını, *Kayıp Kıta Mu*'da zaten aktarmış olduğum bir raporla sunmuştu.

Bütün Doğu efsaneleri şöyle der: "Himalaya Dağları da dahil olmak üzere, Orta Asya'nın tamamı, bir zamanlar düzlüktü ve verimli, tarıma elverişli alanlar, ormanlar, göl ve nehirlerle kaplıydı. Harikulade bir şekilde inşa edilmiş caddeler ve kervan yolları çeşitli kent ve kasabaları birbirine bağlıyordu. Çok iyi inşa edilmiş kentler, muazzam tapınaklar, kamu binaları, çok güzel evler ve hükümdarlara ait saraylar vardı." Bugün ise, Gobi Çölünde, tufan sularının tüm toprağı söküp yerine kayalar bırakmadığı kısımlarda, nehir, kanal ve göllerin kurumuş yatakları rahatlıkla seçilebilmektedir. Gobi Çölünde bu suların silip süpürdüğü alanlardan birkaç tane vardır.

Uygurların güçlü dönemlerinin hangisi olduğu konusunda efsanevi tarih çelişik rakamlar vermektedir. Neyse ki efsanelere bağlı kalmak zorunda değiliz, zira bir Tibet manastırında bazı Naacal yazıları mevcuttur. Bunlardan birini aktarıyorum: "Naacaller, 70 bin yıl önce, Anakaranın Kutsal Yazılarının kopyalarını Uygur başkentine götürdüler." Efsanevi tarihe göre, Anakaradan gelmiş Uygurlar Asya'daki ilk yerleşimlerini, bu-

gün Sarı Deniz kıyısında kalan bir yerde kurmuşlardır. “Buradan içerilere doğru yayıldılar. İlk göçleri son derece sulak bir düzlüğe (Gobi) doğru oldu.” Bundan sonra tüm Orta Asya’dan Hazar Denizine dek onlarla ilgili kayıtlara rastlanır. Sonra da, Orta Avrupa’dan Atlantik Okyanusuna dek uzanır.

Yazılı kaynaklar bize Uygurların pek çok büyük kentleri olduğunu söylemektedir. Bunlar ya sular altında kalmıştır ya da Gobi Çölünün kumları ve çevre bölgelerin altında yatmaktadır.

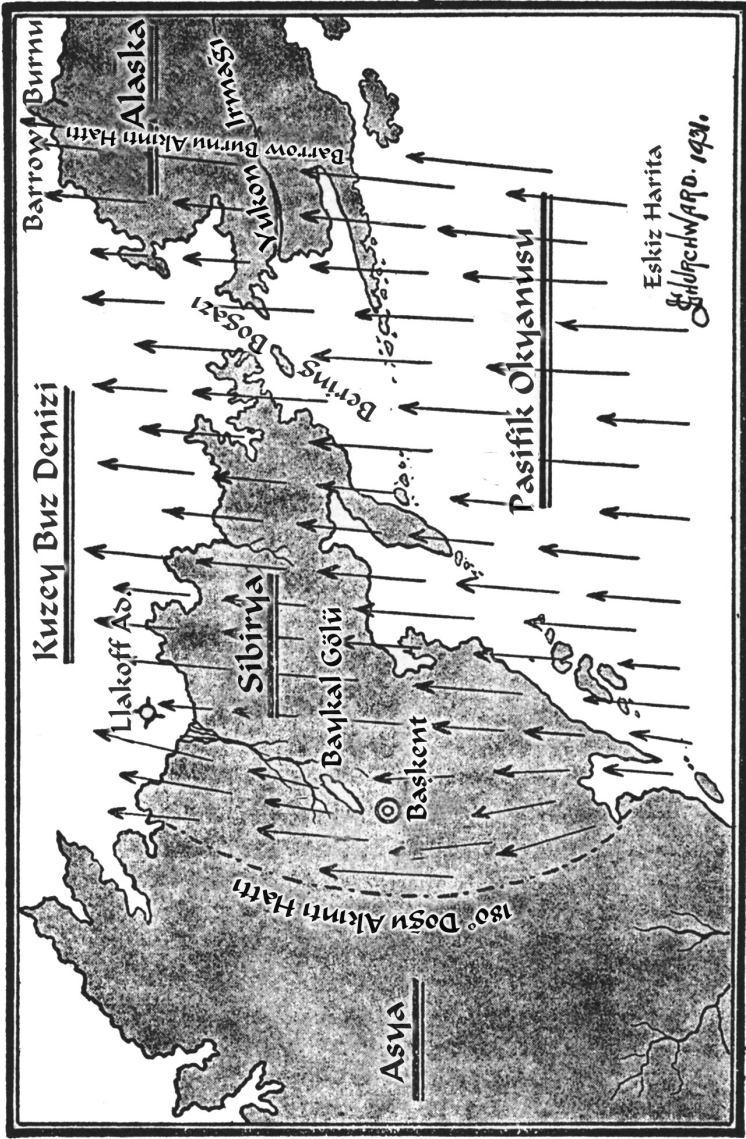
MÖ 500’lerden kalma bazı Çin kaynakları, Uygurları “açık renk saçlı, mavi gözlü” şeklinde tanımlamaktadır: “Uygurların tamamının parlak simaları, süt beyaz tenleri ve farklı renkte gözleri ve saçları vardı. Kuzeyde, mavi göz ve açık renk saç baskınken, güneyde koyu renk saç ve göz rengi hâkimdi.”

Şimdi de şu konuları ele alacağım: Uygur başkentinin yok oluşunun nedeni ve tarihi.

Zengin, verimli Gobi’nin çöle dönüşmesinin nedeni ve bunun dünya tarihinde hangi döneme denk geldiği.

Bir manastırdaki eski bir kayıta şöyle denir: “Uygurların başkenti tüm insanlarıyla birlikte, İmparatorluğun tüm doğu kısmını etkileyen ve her şeyi yok eden bir tufanla yok oldu.” Bu eski kayıt, jeolojik olaylarla kanıtlanmaktadır:

Başkentin çatılarından eski Khara Khota’nın temellerine dek, tüm bir katman *kayalar, çakıllar ve kumla kaplıdır* ve dünyanın her tarafındaki jeologlarca kabul edildiği gibi, su basmasının bir sonucudur bu. Hiç kuşkusuz bu tufan, Kutsal Kitapta ki “Tufan”ın, Son Manyetik Felaketin kuzey istikametindeki dalgasıydı. 1880’lerde, Baykal Gölünün güneyindeki bir noktadan Dena Nehrinin ağzına ve Arktik Okyanusun ötesindeki adalara dek uzanan jeolojik bir kâşif ekibiyle birlikteydim. Bu güzergâhta yaptığımız gözlemler binlerce yıl önce, içinde buz bulunmayan dev bir felaket dalgasının, güneyden kuzeye doğru bu bölge üzerinden geçmiş olduğunu ortaya çıkardı. Greenwich’in 110 derece doğusunun ötesinde bu tufanın izlerine

Sibirya'nın üzerinden geçen Kuzey Yönlü Dalg.

rastlayamadık, ama bu dalğanın kanıtları doğu yönünde yaptığımız seyahatlerin sınırına dek ulaşıyordu. Sibirya’da yaptığımız çalışmalarda hiçbir yerde bu dalgayla alakalı olabilecek tek bir buz izine bile rastlamadık. Her yerde bu dalğanın güneyden kuzeye doğru yol aldığı konusunda kanıtlar mevcuttu. Suyun esas güzergâhının Lena Vadisi olduğu anlaşılmaktadır.

Lena Nehri ağzının açıklarında Llakoff Adası bulunur. Bu ada mamut ve diğer orman hayvanlarının kemik ve dişlerinden oluşmuştur. Tufan onları Moğolistan ve Sibirya d zl klerinden alıp sürüklemiş ve bu nihai istirahatg hına bırakmıştı. Bu kemikler dalgalarda buz bulunmadığını doğrulamaktadır, zira baskın sularının buzlu olduğu hallerde beden ve kemikler, Kuzey Amerika’nın doğusunda görüldüğü üzere bir bulamaca çevrilmiş olurdu. Bu durumda böyle kalıntılara rastlanması mümkün olmaz ve Llakoff Adası gibi bir ada da asla oluşmazdı.

Bu tufan, jeolojik olarak Kuzey Yarımkürede yaşanmış bir buz çağında gerçekleşmiştir. Kayıtlar ise Uygur İmparatorluğunun doğu kesiminin başkent de dahil olmak üzere tamamı, üzerinde yaşayan tüm canlılarla birlikte yok olurken, batı ve güneybatı bölgelere hiçbir şey olmadığını söylemektedir.

Dağlar, Orta Asya’yı tüm yönlerden keser ve özellikle de Uygur İmparatorluğu içinde kalmış bölgelerde ve çevresinde dağlık araziler epeyce fazladır. Tufanı izleyen dönemde dağların ortaya çıkışının ne kadar zaman aldığı konusunda herhangi bir kaynağa ulaşamadım. Dağlar yükselirken, top-
rak gerçek anlamda sallanmıştı ve yerkürenin bağırsaklarından kayalar fışkırırken depremler taş üzerinde taş bırakmamıştı. Bu genel yıkıma bir de volkanların püskürttüğü kızgın lavları eklemeniz gerekir. Tufan sonrasında sağ kalan Uygurlardan kaçının dağların yükselmesi sonucunda oluşan yıkımdan kurtulabildiğini tahmin etmek güçtür, fakat çok az sayıda oldukları kesindir. Dünyanın her bölgesinde dağlar yükseldiğinde aynı olaylar yaşanmıştır. Tüm bu felaketlerden canlarını kurtarmayı başaran birkaç Uygurun hikâyesi

bir başka bölümde anlatılıyor. Gobi boyunca ve Gobi çevresindeki çeşitli dağlar, bölgenin su yollarını değiştirdiler. Altlarındaki kayaların çatlaması sonucu su yüzeyden çekildi ve yeraltı nehirleri oluştu. Yeryüzündeki tüm sular çekilince, Gobi bugünkü haline döndü: Kumluk, kayalık, yaşaması zor bir arazi. Kuşkusuz, kumluk bölgelerin yüzeyden birkaç metre derininde su bulmak mümkündür. Mesela biz yüzeyden 2-3 metre derinde su bulmayı başardık.

Efsanevi tarih, Uygurların, Avrupa'nın tüm iç bölgelerine yayıldıklarını anlatır. Kadim bir Hindu metni olan *Manu'nun Kitabı* şöyle der: "Uygurların Hazar Denizinin kuzey ve güney kıyılarında bir yerleşimi vardı." Bu, muhtemelen, Max Müller'in buzul çağında olduğunu ileri sürdüğü göç, Uygurların Avrupa'ya ikinci göçüdür. Bilginlerin verdiği adla, Doğu Avrupa'nın ilk yerleşimcilerinin, artık yaşanmaz hale gelmiş dağların arasından yolunu bulmuş olan Uygurlardan geriye kalanlar oldukları bana kesin gibi görünmektedir. Max Müller de bunu doğruluyor görünmektedir: "İlk Kafkasyalılar Orta Asya dağlarından gelmiş küçük bir gruptu." Başka bir yerde de, Kafkas ovalarına buzul çağında, yani dağların yükselmelerinden *sonra* geldiklerini de söyler. Daha önce belirtildiği üzere, Uygurlar, dağların yükselmesinden *önce* de Avrupa'daydılar. Günümüzün Orta Asya kabilelerinden birçoğu, zamanın başlangıcı olarak dağların yükselmesini almaktadır.

Kayıp Kıta Mu'da, Kosloff'un Khara Khota'da fotoğraflarını çektiği bazı sembolik resimlere yer vermiş ve bunların deşifrelerini aktarmıştım.

TİBET

Tibet, Orta Asya'da yer alır. Doğusunda Çin, kuzeyinde Moğolistan, güneyinde Hindistan, batısında da Keşmir ve Türkistan vardır. Gobi Çölü kuzey sınırlarına dahildir.

Tibet, bir zamanlar büyük Uygur İmparatorluğunun parçasıydı. Bu elbette dağların yükselişinden önceydi. O dönemde ülke düzlük ve verimliydi. Bugün ise dünyanın en yüksek platolarından birini oluşturmaktadır ve üzerinde çoğunluğu batı-doğu yönünde olan yüksek sıradağlar vardır. Güneyde, dünyanın en yüksek sıradağı olan Himalayalar vardır. Dünyanın en yüksek noktası olan Everest Dağı, Tibet sınırları içinde yer alır. Tibet'e "dünyanın çatısı" denegelmıştır.

Hindistan'a "gizemler ve gizemli bilimler diyarı" denirken, Tibet de, bu açıdan, onun rakibi değilse bile ikiz kardeşidir.

Tibet'te, dağların en zor ulaşılır kısımlarında birçok manastır, lama evi ve tapınak vardır. Manastır sakinleri buralarda dış dünyaya tamamen kapalı, insanlığın geri kalanından uzakta sakin bir inziva hayatı sürdürürler. Bu vadilerde yaşayan birkaç çoban hariç kimse onların yerini bilmez. Bu Himalaya ve Tibet manastırlarından *bazılarında yaşayan keşişlerin bazıları*, 3 bin yıl kadar önce Brahmanlar tarafından Hindistan'dan sürülmüş Naacallerin soyundan geldiklerini öne sürerler. Bu kişilerin başlangıçtaki dili ve dünyanın ilk büyük medeniyetinin kozmik bilimlerinden bazılarını korumuş oldukları gözükmemektedir. "Bazı" kelimesini özellikle vurguluyorum, zira Tibet'in yüzlerce manastırı içinde bu manastırların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Ben sadece üç manastır biliyorum. Manastırların çoğunda rahipler bir tür Budist hayatı sürerler.

Birkaç yıl önce, Schliemann Lhasa'daki eski Budist tapınağında Mu'nun yıkılışıyla ilgili bir yazma buldu. Bu kayıt, Pali ve Tibet dillerinde karışık kaleme alınmış eski bir tabletin tercümesiydi. Özgün halinin akıbeti bilinmiyor, ama muhtemelen tapınağın bir odasında yüzlerce tablet arasında tozlar içinde yatmaktadır.

Dağların derinliklerinde, Brahmaputra Nehrinin kaynaklarından biri üzerinde bazı tapınak ve manastırlar bulunmaktadır. Tam sayılarını hatırlayamıyorum, ama bu tapınaklardan birinde Naacal kütüphanesinin tamamı denilebilecek binlerce

tablet bulunur. Bana, bunun Uygurların başkentindeki Naacal Kütüphanesi olduğu söylenmişti. Bu tabletlerle ilgili biraz tuhaf, efsanevi bir hikâye anlatılır. Bu konudan yaşlı Rişi'ye bahsetmiş, bu tabletlerden ve tuhaf hikâyelerinden haberi olup olmadığını sormuştum. Bana gençlik günlerinde bu manastıra bizzat gittiğini ve tabletlerin hikâyesinin kendisine de anlatıldığını aktarmıştı. Bu hikâyeyi burada aktarmak istiyorum.

Yaşlı Rişi'nin anlattığı şekliyle *Naacal Kütüphanesi Efsanesi* şöyledir:

"Tufanın Doğu ve Kuzeydoğu Asya'yı yerle bir ettiği günlerde, Uygur başkenti de yerle bir olmuş, halkının tümü sular altında kalmış ve Naacallerin Anakaradan buraya getirdikleri büyük bir kütüphane de toprağa gömülmüştü. Aradan yıllar geçtikten sonra, tufanın erişemediği batı bölgelerinde yaşayan Naacaller, başkent in harabelerine gittiler, tabletleri toprağın altından çıkardılar ve batıdaki bir tapınağa taşıdılar. Dağlar yükselip tapınağı ve tabletleri bir kez daha toprağa gömene dek bu tapınakta kaldılar. Aradan uzun, çok uzun yıllar geçti. Bu kez de dağların belirmesinden kurtulan Naacallerin torunları gidip kütüphaneyi toprak altından çıkardılar ve bugünkü yeri olan tapınağa taşıdılar."

Bu manastır da, tabletler de meçhul değildir ve doğulu bilginlerce çok iyi bilinmektedir. Benim kişisel bilgim çerçevesinde üç İngiliz ve iki Rus, bu manastırı ziyaret etmiştir.

Rişi bana bu efsaneyi anlattıktan sonra, kendisine bu kütüphanenin var olan yegâne eksiksiz kütüphane olup olmadığı sorusunu yönelttim. Cevabı şöyle oldu: "Sanırım, hayır, evlat. Bizim Rişi Kentimiz olan Ayhodia, istilacı ordu tarafından ele geçirilip, yakılıp yıkıldığında, Naacal Kütüphanesinin tapınağın gizli arşivlerinde olduğu ve düşmanın bunları hiçbir zaman keşfedemediğini anlatan bir efsanemiz de vardır. Bu nedenle, eğer anlatılanlar doğruysa, tapınağın harabelerinin altına gömülü Naacal kütüphanesinin sapsağlam duruyor olması gerekir, zira orası hiç kazılmamıştır."

Bana, yazılarımda Tibet, Keşmir ve genel olarak Kuzey Hindistan'daki tüm yer, yol, geçit vb. adlarını, siyasi anlamda önem arz edebileceklerinden, saklı tutmam önerilmişti. Bu bilgilerin saklı tutulması konusunda söylenen neden son derece geçerlidir. Bu öneriye uymayı hem bir görev addediyorum hem de seve seve yapıyorum.

ÇİN

Çin medeniyetinden, dünyanın en eski medeniyetlerinden biri olarak bahsedilir ve öyle görülür. Bu medeniyet Çin medeniyeti olarak yalnızca 5000 yıllıktır. Genelde Çinlilerin kendi medeniyetlerini bizzat ürettikleri zannedilir. Oysa bu inanış yanlıştır. Bu medeniyet Çinlilere baba tarafından miras kalmıştır. Ayrıca Çinlilerin Moğol olduğu da zannedilir. Halbuki Çinliler yalnızca yarı yarıya Moğol'dur. Diğer ataları, beyaz Arilerdir. Uygur İmparatorluğu döneminde beyaz Uygurların birçoğu sarı ırktan Moğollarla evlenmişlerdi. Moğol ülkesi Uygur İmparatorluğunun güneyine düşüyordu ve bu çapraz evliliklerin çocukları ilk Çin İmparatorluğunu oluşturdular. Kayıtlarda şöyle yazmaktadır: "Uygur erkekleri sarı yabanılların en iyileriyle evlendiler." Bunun bir tercüme hatası olduğuna kuşku yoktur, zira bu evliliklerin gerçekleştiği dönemlerde, yeryüzünde yabanıllık diye bir şey bilinmiyordu. Bu bakımdan kastedilen olsa olsa "aşağı sarı ırk" olabilir. Bunu, "Sarı Moğolların Uygurlardan çok daha geri olduklarını, medeniyetlerinin de Uygurlarinkinden geri durumda olduğunu" söyleyen gelecekler doğrulamaktadır. Günümüzde Çinlilerin birçoğu son derece beyaz tene sahiptir. Bu, damarlarındaki Uygur kanına işaret eder. Günümüzün alt sınıflara mensup Çinlileri ise Uygur kanı taşımazlar; onlar eski sarı Moğolların torunlarıdır.

Bu ırklar arası evliliklerde Uygur tarafı, çocuklarının Uygur standartlarına göre yetiştirilmesine büyük özen gösteriyordu.

Bu nedenle Çin İmparatorluğu, ilk olarak, damarlarında Uygur kanı taşıyan ve büyük Uygur medeniyetinin eğitiminden geçmiş kişilerce oluşturuldu. Dolayısıyla Çin medeniyetinin, atalarınca onlara aktarılan Uygur medeniyeti olduğu söylenebilir. Çin'deki Tao tapınaklarında bunu doğrulayan pek çok yazma vardır ve Çin'deki her bilim adamı bunu hiç sorgulamaksızın kabul eder. Çin'de öne çıkan bir başka gelenek ise şöyledir: "Çinliler her zaman Asya'da yaşamamıştır. Asya'ya, doğan güneş tarafında uzak bir ülkeden gelmişlerdir."

Çeşitli Çin efsanelerini kapsayan bir Çin efsaneleri külliyyatı bulmak için çok uğraştıysam da başarılı olamadım. Kim bilir, belki vardır da, benim erişmem mümkün olmamıştır.

E. H. Parker'ın *Çin* adlı kitabından (sayfa 17) şu alıntıyı yapmak istiyorum:

ERKEN DÖNEM ÇİN HANEDANLARI

HANEDAN ADI	HÜKÜMDAR SAYISI	HANEDANIN ÖMRÜ
"Beş Hükümdarlar"	Dokuz	MÖ 2852-2206
Hia	On sekiz	MÖ 2205-1767
Şang	Yirmi sekiz	MÖ 1766-1122
Çov	On	MÖ 1121-828
Çov	Yirmi beş	MÖ 827-255

Buna göre her bir hanedanın ortalama ömrü şu şekildedir:

"Beş hükümdarlar" Her biri 71^{7/9} yıl hüküm sürer

Hia Her biri 24^{1/3} yıl hüküm sürer

Şang Her biri 23 yıl hüküm sürer

Çov Her biri 29^{3/10} yıl hüküm sürer

Çov Her biri 22^{22/25} yıl hüküm sürer

Parker şöyle der: "Beş Hükümdarlar hanedanı tümüyle mittir. Hia Hanedanı da büyük ölçüde mitolojiktir. Şang ha-

nedanı esasen mitolojiktir.  ov on yarı yarıya tarihsel,  ov yirmi beş ise tarihseldir.”

Tüm bunlardan Parker’ın yalnızca gördüğüne inandığı, duyduğu hiçbir Şeye inanmadığı sonucunu çıkarmak gerekir. Anlaşılan, Parker’a göre bir efsanenin ne kadar doğru olduğu önemli değildir; o, inanabileceği yazılar görmedikçe, mit de-yip işin içinden çıkmaktadır. Mitolojileri, nasıl ortaya çıktıklarını anlamak üzere kökenlerine doğru incelemek hep ilgimi çekmiştir. Araştırmalarımın yüzde doksanında, mitin kökeninde bir gelenek ya da efsane olduğunu gördüm. Gelenek ya da efsane o kadar tahrif edilmişti ki, kusursuz bir mite d n şmişti. Ateş olmayan yerden duman çıkmayacağı hatırlanmalıdır. Parker’ın mit dediği pek çok örneğin, aslında, biraz tahrif edilmiş efsaneler olduğundan en ufak bir kuşkum yok. Bunlar yalnızca halk için gelenek niteliği taşıyorlar, zira bunların arkasına, eski Tao tapınaklarında çeşitli olayların yazılı kayıtları vardır.

Parker, M  200’lerden günümüze kadar çok iyi ve son derece kapsamlı bir Çin tarihi sunuyor. Çeşitli Moğol kabile ve kavimlerinin yükseliş ve düşüşünü gösteriyor. Fakat Japonlar konusunda tamamen yanılıyor. Onlar hakkında yanıldığından,  ne sürdüğü diğer iddialar da kuşkulu hale geliyor. Parker’ın Gobi harabelerini ve diğer büyük tarihöncesi harabeleri ne şekilde açıkladığını bilemiyorum. Anlaşıldığı kadarıyla bu gibi Şeyler ona pek bir anlam ifade etmemektedir.

Uy ur İmparatorluğunun yıkılışından 7-8 bin yıl sonra, Doğu Asya’da sayısız küçük ulus meydana gelmiştir. Görüldüğü kadarıyla hepsi, Moğol soyundandır. Bu Moğol kavimlerinin en  ne çıkanı Tatarlar olup, en önemli şahsiyetleri de Cengiz Han ve Kubilay Han’dır. Kubilay Han MS 1277’de, yaklaşık 600 yıl kadar önce yaşamıştır. Büyük Çinli  lim ve düşünür Konfüçyüs ise M  551’den, 480’lere dek, yani Çin tarihinin Çin’de kaydedilmeye başlamasından 300 yıl kadar sonra yaşamıştır. M  214’te, İmparator  e Hvang-te, Eski

Çin ile ilgili tüm kitap ve yazıların yakılmasını emretmiştir. Bunların büyük kısmını ele geçirmiş ve yakmıştır. Bunlara Konfüçyüs ve Mensiyus'un bazı kitapları da dahildir. Heungnu Tatarlarının Kuzey Çin'e sürekli saldırılarını engellemek için büyük Çin Seddi'ni yaptıran da yine bu kraldır. Fakat eski yazmaların bütünüyle yakılması konusunda başarılı olamamıştır, zira bunların birçoğu kurtarılmış ve Tao tapınaklarında saklanmaktadır. Bugün bu yazmalar, tapınaklarda özenle korunmakta ve tapınak rahipleri dışında hiç kimseye gösterilmemektedir.

Doğu Asya'ya ayırdığım bölüm burada bitiyor. Bundan sonraki bölüm Batı Asya'yı ele alacak. Doğu Asya ve başkentleri açısından Büyük Uygur İmparatorluğu'nun tabutunun kapağını böylece kapatıyoruz.

ÜÇÜNCÜ ZAMANDAKİ UYGUR İMPARATORLUĞU

Üçüncü Zamandaki Uygur İmparatorluğundan bahsederken, 20 bin yıl önceki Uygur İmparatorluğunu kastediyorum. Bu, Kutsal Kitaptaki "Tufan"ın ta kendisi olan Manyetik Felaketten de, mitolojik jeolojik "Buz Çağı"ndan da, dağların yükselmesinden de önceki bir döneme denk düşer.

Sayfa 225'teki harita yalnızca bir taslaktır ve Büyük Uygur İmparatorluğunun boyutlarını ve büyüklüğünü göstermek üzere, günümüz toprakları çerçevesinde yalnızca bir fikir olsun diye verilmiştir. 20 bin yıldan bu yana birçok kara parçası sulara gömülmüş, birçoğu da sonradan ortaya çıkmıştır. Pasifik'ten Atlantik Okyanusuna doğru Asya ve Avrupa'nın iç kesimleri boyunca ilerleyen bir hat çizdim. Bu hat aynı zamanda imparatorluğun merkeziyle de ilgilidir.

Uygurların kalıntılarına Balkanlarda da rastlanmaktadır. Batıdaki son ileri karakollar, İrlanda, Fransa'daki Breton ve İspanya'daki Bask'tır. İmparatorluğu Asya'da ne kadar ku-

zeye gittiğiye bilinmiyor; Sibirya'nın uzak diyarlarında eski Uygur kentleri bulunmuştur.

Haritadaki gölgeli kısımlar şüpheli sınırları göstermektedir. Kesin olarak bilinen iki sınır, yalnızca doğuda Pasifik Okyanusu ile güneyde Naga İmparatorluğudur. Uygurlar, Avrupa içlerinden Atlantik Okyanusuna dek ulaştılar mı, yoksa buralarda yalnızca ileri karakollar mı kurdular, bu henüz çözülmemiş bir bilmecedir. Fakat bugün Atlantik kıyısında onların soyundan gelenlere rastlıyoruz ki onların kökenlerini söylemeye hiç kimse teşebbüs etmemiştir.

Eski bir Doğu belgesinde, Uygur İmparatorluğunun hepsi de Güneş İmparatorluğu Mu'nun altındaki bir tek imparatora bağlı kendi yöneticisi ya da hükümdarı olan küçük krallık, beylik ya da devletlerden oluşan büyük bir imparatorluk olduğu anlatılır. Bugünkü yönetim biçimleriyle karşılaştırıldığında, Uygur İmparatorluğunun, Amerika Birleşik Devletlerinin büyük ölçekli bir benzeri olduğunu fark etmek zor değildir. Aslında Mu, dünyanın tek birleşik devletleriydi.

On Dördüncü Bölüm

BABİL

Babil tarihi, Akadların, Sümerlerin, Kaldelerin, Asurların, Medlerin ve Perslerin tarihlerinden oluşur. Bunlardan yalnızca biri bugün ayrı bir halk olarak varlığını sürdürmektedir. Ulaşılabilen kayıtlı tarih, tarihçilerin “Eski Doğu İmparatorlukları” olarak adlandırdığı ve bilim adamlarınca kaydedilmiş olan tarih, az sayıda tabletin ve çivi yazısıyla yazılmış yazıtın okunmasına, sonra da bunların tercümelerinin Kutsal Kitap efsaneleriyle bağdaştırılmasına dayanır. Bunların en eskileri yalnızca 5000 yıllıktır. Babil’in başlangıcıysa 18 bin yıl ya da daha öncelere gider. Bu tarihlerde Hindistan’dan gelmiş Naga-Mayalar Fırat nehri kıyısında ilk yerleşimlerini kurarlar. Daha sonra, Mu’nun doğu hatlarından gelmiş halklarla karşılaşır. Rastladıkları bu kişiler Samilerdi.

AKADLAR

İlk Akadlar Hindistan’dan gelmiş bir Naga-Maya grubuydu. İran Körfezi üzerinden gelmiş ve Fırat nehri ağzında ilk yerleşimlerini kurmuşlardı. Bu bölgeye Akad adını verdiler. Akad, “yumuşak ve çamurlu toprak” anlamına gelen bir Naga-Maya sözcüğüydü. Bugün Fırat deltasında toprağın niteliği aynen böyledir. Yerleşim gerçekleştikten sonra, insanlar bu yerleşime verdikleri adı benimsediler ve bundan böyle Akad-

lar olarak bilinmeye başladılar. Hindistan'daki tapınak kayıtları bu yerleşimden bahsetmekle birlikte tarih vermez. Günümüz kayıtları 18 bin yıl öncesi gibi bir tarih vermektedir ve bu nedenle Akad yerleşiminin de 18 bin yıl öncesine dayandığını kabul etmenin yanlış olmadığı fikrindeyim. Akad yerleşimi iyice oturduktan sonra, Akadlar Fırat nehri boyunca içerilere doğru sokulmaya başladılar ve Sümerler adıyla anılmaya başladılar.

SÜMERLER

Sümer, “düz topraklar ya da ovalar” anlamına gelen bir başka Naga-Maya sözcüğüdür. Sümerlerin adı, ova insanları anlamına gelen bu kelimeden gelir. Böylece Sümerlerle Akadların aynı halk oldukları anlaşılmaktadır. Aradaki tek fark bunlardan birinin içerilerde yaşayan köylüler, diğerinin ise deniz kenarında yaşayan insanlar olmalarıdır. Oysa tarihçiler, Akadlarla Sümerleri iki ayrı halk gibi ele alırlar ki bu yanlıştır.

Hindu bilge-tarihçi *Valmiki*, MÖ 1300'lerde yazdığı kitaplarında bize şöyle aktarır: “Fırat civarındaki yerleşimlerden gelen bu koloniciler” (Akadlar ve Sümerler) yeni “yerleşimlerine Babil ülkesi dediler; başkentlerinin adını da Babil koydular.” Babil'in bir adı da “Güneş Kenti” anlamına gelen “Ka Ra” idi. Valmiki şunu da ekler: “Naacaller Hindistan'dan ayrılıp Babil'e gittiler ve burada Anakaranın dinini ve bilimlerini öğretmeye başladılar.”

Akadlar ve Sümerler gerçek ve eski Babillilerdi ve kuzeylerinde yaşayan Sami halklarına oranla hem medeniyet hem de bilgi bakımından çok çok ileriydiler. Akad'daki yerleşimin çevresinde ve nehir boyunca pek çok noktada, vahşi hayvanların yaşadığı, uzun sazlıklarla kaplı geniş araziler vardı. Yerleşimciler kendilerini bunlardan korumak için evlerinin ve köylerinin etrafına kazık çitler dikmişlerdi. Bu çitlere Kaldi

adını veriyorlardı. Tüm okul ve tapınakları da bu şekilde çevriliydi. Bu duvarlara ise Kaldi denilmekteydi. Daha sonra, Kaldi bilginlerine ve onların okullarına verilen isim de oldu: “Kaldi Öğretim Tapınakları.” Bu okullar, hangi ulustan olduklarına bakılmaksızın bir şeyler öğrenmek isteyen tüm insanlara açıktı. Öğrencilere eski Naga-Maya dili, kutsal gizemler, sanatlar ve bilimler aktarılıyordu. Babil’de sürgündeyken İsrail halkının birçoğu da bu ayrıcalıktan yararlandı ve içlerinden bazıları usta ve mürit düzeyine de ulaştı. Onlardan biri de Danyal’dır. “Duvardaki el yazısı” Naga-Maya dilinde yazılmıştı: Danyal bu yazıyı okumuş ve Krala tercüme etmişti. Nabukadnezar Babil İmparatorluğunun hükümdarı olduğu günlerde, Kaldiler onun sarayında astrolog ve büyücüler arasında yer alıyordu.

KALDELİLER

Bir süre sonra Sümerler ve Akadlar kuzeyden gelen Sami kökenli bir halkın saldırısına maruz kaldılar ve yenildiler. Bu halkın Babil’e yerleşmeden önceki adının ne olduğu konusunda herhangi bir kayda ulaşamadım. Tarihçiler, Kaldeliler olduklarını söyleseler de, bu, Babil’e yerleşmelerinin *ardından* benimsedikleri addır. Bu Sami halkı, Akad ve Sümerlerin medeniyetini kendilerinininkinden o kadar ileri buldular ki onları kılıçtan geçirmek ya da esir almak yerine, asimile ettiler, yani kendileriyle eşit gördüler ve kız alıp verdiler. Onların bilim adamlarına büyük değer verdiler. Bu asimilasyon süreci o kadar başarılı oldu ki, Akadlar ve Sümerler bir daha asla farklı bir halk olarak görülmediler ve tarih sahnesinden çekildiler.

Tarihte şöyle aktarılır: “Babil’de Kaldeliler öncesinde Akad ve Sümerlere ait daha eski bir medeniyet daha vardı. Bu halklar sonradan Kaldeliler tarafından fethedildi ve tarihten silindi.” Bu yazılanlardan daha hatalı ve yanlış yönlendi-

rici bir ifade olabilir mi? Kaldeliler, bir başka kavim ya da halk değillerdi; son derece bilgili ve medeni insanlardan oluşan bir gruptu.

Herodot, (Lib., 1-181'de) şöyle der: "Eski Babil'in rahip-tarihçilerinden olan Berossus şöyle yazar: 'Babil'in ilk yerlileri bir başka ırktan yabancıları.' Berossus daha sonra yabancılarla Babilliler ve Babillilerle Asurlular arasındaki farkları ortaya koyar ve şu eklemede bulunur: 'Mezopotamya'ya medeniyeti Oannes ve diğer altı varlık getirdi; bunlar Basra Körfezine açılan nehirden çıkıp gelmişlerdi ve yarı insan yarı balıktılar.'"

Oannes ya da Hoa-ana, Naga-Maya dilinde bir kelimedir: Ho, su; a, senin; na, ev demektir. Sade bir tercümeyle, "bir gemide yaşayan" anlamına gelir.

Yukarıdakilerden, Berossus'un Naga-Maya dilini kullandığı görülmektedir ki bir Kaldi ya da Kaldeli olduğunu düşündüğümüzde bu doğaldır. Berossus, ilk Babilli yerleşimcilerin, Fırat nehrine Basra Körfezinden bir gemi ya da kayıkla geldiklerini gösterir. Valmiki ve Hindu tapınak kayıtları ise, bu insanların Basra Körfezine Hindistan'dan geldiklerini ve böylece ilk Babillilerin Hindistan kökenli Maya kolonicileri olduğunu gösteren eksiksiz bir kanıt zinciri oluşturduklarını belirtmektedir. Fakat hâlâ aydınlığa kavuşmamış bir nokta var: Berossus, medeniyetin Babil'e gemileriyle gelenler tarafından getirildiğini söyler ve böylece Sümer ve Akad medeniyetinin, ülkeyi sonradan fetheden Samilerin epeyce ilerisinde olduğunu söyleyen diğer yazıları teyit eder.

Eskilere meraklı olduğumu bilen bir Atinalı profesör bana eski bir Yunan elyazması iletmişti. Bu metin, Sümerlerle Samiler arasındaki ilk karşılaşmayı eğlenceli bir tarzda anlatmaktadır: "Küçük bir Sami grubu, nehir kenarını takip ederek ilerliyordu. Bunlar zırhlı askerlerdi. Yolları üzerinde, içinde yedi adamın oturduğu bir kayığın geldiğini gördüler, bunlar da Akadlardı. Akadlar, zırhları içinde ısı ısı parlayan askerleri görünce o kadar korktular ki, hepsi suya atladılar ve nehrin içinde derinler-

de epeyce uzun bir mesafe yüzdüler. Bir nefes almak için başlarını sudan dışarı çıkarıp arkalarına baktıklarında o esrarlı ışıltılı adamların halen orada durduklarını gördüler. Akadlar bir kez daha daldılar ve yeniden çıktıklarında artık askerlerin görüş açısının dışındaydılar. Samiler geri döndüklerinde, nehrin derinliklerinde yeni bir canlı biçimi olduğunu anlattılar: Yarı balık yarı insan.” Yaptığım tercümeyi Yunan arkadaşşıma gösterdim ve ona doğru tercüme edip etmediğimi sordum. Güldü ve şöyle dedi: “Hiç fena değil; oldukça iyi. Böyle kalsın.”

Yine tarihten alıntı yapacağım: “Babil’de medeniyetin başlangıcı, MÖ 7000’lere dayanır.” Bu saçmadır; bu gibi konularda en isabetli olan Hindu ve tapınak kayıtları, 15 bin yıl öncesine dayanan bir Babil kolonisinden bahsederler. Brunsen de böyle bir koloninin 14 bin yıl önce var olduğunu gösterir. Babil, Mısır’dan eskidir ve Mısır 16 bin yaşındadır. Fakat MÖ 7000 tarihini bildiren tarihçinin de Samilerin, Akadlar ve Sümerleri yenip onları kendi içlerinde erittikleri tarihten söz eden bir kayda rastlamış olması mümkündür.

Sümerler ve Akadlar, binlerce yıl Babil’in okuryazar kesimini oluşturdular. Sanat ve bilimleri takip eden onlardı. Birçok kitap yazdılar ve çivi yazısını icat ettiler. Sami işgalciler onların Maya dilini büyük oranda benimsediler. Bu eski dil ancak MÖ 13. yüzyıldan itibaren Babil’de kullanılmamaya başladı. Naga-Maya dili, MÖ 6. ya da 7. yüzyıla dek bilim dili olarak kaldı. Ülke nihayet yerleşim olarak oturduğunda Samiler, Kaldi ya da Kaldeliler adını benimsediler. Bu ad, birçok önde gelen bilim ve öğretim kurumundan alınmıştı. Bu nedenle kesin konuşmak gerekirse, Kaldeliler ya da Kaldi diye bir halk ya da kavim hiç olmadı, zira Kaldi ya da Kaldeliler yalnızca bir gruptu.

Maya dilinin Samilerce benimsendiği hakkında yazdıklarımı doğrulamak için, en yüksek otoritelerin de kabul ettiği şekilde bir dizi kelimenin Babil ve Akad dillerindeki tercümelerini vermek istiyorum:

AKAD VE KALDE	HİNDU NAGA-MAYA	TÜRKÇE
Abba	Ba	Baba
Bala	Pal	Yaren
A	Ha	Su
Pab	Kab Dal,	Yayıлма
Gé	Ké	Aşağıda, inmek, aşağı inmek
Kak	Kak	Tam, bitmiş
Kalama	Kalak	Dünya, evren
Kas	Ka	İki
Ké-aku	Kelé	İç, ters yüz
Ki	Kilakabil	Halk, yerliler
Kul	Kul	But, bir hayvanın tohumu
Kum	Kun	Kuyruk
Kin	Kin	Gün doğumu
Kú	Kub	Yer
Lal	Lal	Almak
Ma	Ma	Yeryüzü
Ta	Ta	Zemin, ülke
Ra	La	Kişinin durduğu yere doğru
Men	En	Olmak, ben ...im
Nana	Naa	Anne
Sar	Zak	Beyaz
San	Kan	Dört
Sir	Zazil	Işık
Tab	Tab	Ekleme, birleştirmek
Ksa	Kay	Balık
Ksas	Çak	Kesme
Ksir	Çi	Bağırmak, kelime, konuşmak
İdu	U	Ay
Hurki	Hul-kin	Güneş çarpması

Yukarıdaki Babil ve Akad dillerindeki kelimeler, Dr. Hinks, Sir Henry Rawlinson, Dr. Appert, M. Grivel ve Profesör Sayce'in Kral Asurbanipal'in kütüphanesindeki tabletlerle ilgili deşifrelerinden alınmıştır. M. Lenormant, yukarıda adı geçen otoritelerin bulgularından hareketle bir temel gramer ve lügat kitabı yayınlamıştır. İşte yukarıdaki Babil ve Akad dilindeki kelimeler bu kitaptan alınmıştır. Bu kelimelerin yanlarına, Hindu Naga-Maya dilindeki karşılıklarını ekledim. Bu bana Babil'de Naga-Maya dilinin kullanımı konusundaki bulgularımı açıkça kanıtlamaktadır.

ERKEN BABİL İMPARATORLUĞU

Tarih, Bayan Bilim kadar utangaç değildir. Bayan Bilim kendisiyle yüzyüze röportaj yapılmasına asla izin vermese de, daima cevapları yardımcılarının eline tutuşturur. Halbuki Bayan Tarih tamamen farklıdır. O herkesin gözü önünde kendini cesurca gösterir ve onunla tüm iyi kitapçılarda buluşup söyleşebilirsiniz.

Tarih şunu iddia eder: İlk ya da eski Babil İmparatorluğu "kuzeyden gelen ve kökenleri gizemli bir Sami istilacı grubunun Babil'e gelmeleriyle kurulmuştu". Tarih, kısmen doğru, kısmen yanlıştır. Birincisi, kuzeyden gelen Sami ırkının kökeni hakkında herhangi bir gizem yoktur. Anakara Mu'dan çıkmış ve ilk yerleşimlerini Yukatan'da kurarak Zahia adını almışlardır. Bu kentin kalıntıları, bugün Uksmal'ın birkaç kilometre uzağında görülebilir. Oradan, bir grup doğuya göç eder. Kafkas düzlüklerinde bir yerleşim kurarlar ve Hazar Denizine dek inerler. Bu bölge Küçük Asya'nın hinterlandıdır ve kutsal kitapta da bahsi geçen tarihi Ağrı Dağı burada bulunur, zirvesi ovoiden yaklaşık 5000 metre yüksekte yer alır. Mısırlılar, bu bölgeyi Yukatan adıyla "Zahia" olarak adlandırmaya devam ettiler. Sayıları arttıkça, güney istikametinde ilerledi-

ler. Akadları ve Sümerleri mağlup eden Samiler Kafkasya'nın Sami yerleşimlerinden gelmişlerdi. İkincisi, ilk Babil İmparatorluğu, bütünüyle bu Samilerden ibaret değildi, zira Akadlar ve Sümerler de onlarla birleşip, karışmışlardı.

ASURLULARIN BABİL'İ

Asurlular da Sami ırkındandı. Onlar da Kafkas ya da Zahia kolonilerinden gelmişlerdi. Adlarını da işgal ettikleri bu topraklardan almışlardı ve Asurlular olarak biliniyorlardı. Asur, Dicle Nehri'nin yukarı kesimiyle Zağros Dağları arasında kalmaktadır. Asur, tarihinin ilk döneminde, Babil'e tabi ülkelerden biriydi. Asur'un savaşçı ruhu, önce Babil boyunduruğunu atmalarını, sonra da bağımsız hale gelmelerini sağladı. Sonra, komşularına karşı fethe giriştiler. Sonunda da Babil'e egemen oldular.

Güçlü Asur İmparatorluğunun yükselişi, Babil İmparatorluğunun çöküşü anlamına gelir, fakat Babilliler bağımsızlıklarını MÖ 9. yüzyıla kadar korumayı başardılar. Savaşçı, görkemli, gururlu Asur, yalnızca kısa bir süre için güçlü olmuş ve MÖ 625'te Medlerin saldırılarına yenik düşmüştü.

MEDLER VE PERSLER

Uygur İmparatorluğunun güneybatı bölgelerinde dağların yükselmesi sonucu zor durumda kalan Uygurlardan geriye kalanlar, tarih sahnesinde, Uygur İmparatorluğunun yıkılışından 8-10 bin yıl sonra ortaya çıktılar. Bu uzun zaman zarfında, çok sayıda küçük topluluk ortaya çıktı ve güçlendi. Dağların dar vadileri onların nüfuslarını artık kaldırmaz hale geldiğinde ise, kendilerine yeni yurtlar bulmaları gerekti. Sonra da dağlardan, yaşam koşullarının büyüme ve gelişmeye

çok daha uygun olduğu düzlüklere doğru genel bir göç başladı. Bu göç, MÖ 2000'lerden MÖ 1500'lere dek devam etti.

Onlar da alçak bölgelere çıkan geçitleri izleyerek, dağlardaki evlerini terk ederken temelde dört hat izlediler. Anlaşıldığı kadarıyla, dağlardan ilk ayrılanlar, Hindukuş bölgesinde yaşayanlar oldu. Hindistan'a iki ayrı yoldan gittiler: Biri, Afganistan ve Hayber geçidinden geçerken, diğeri Keşmir üzerinden Pencap'a doğru ilerledi. Göçlerinin başlangıcı MÖ 2000 ila 1800'ler arasındaydı. Göç ise, MÖ 1500'lerde sona erdi.

Aynı tarihlerde, kuzeylerinde oturan komşuları, geçit veren yollardan ilerleyerek İran Çölü ile İran Körfezi'nin kuzeydoğu kıyıları arasında kalan bir bölgeye inmeye başladılar. Bu kişiler, Persler olarak bilineceklerdi. Bu bölge dağlıktır, geniş platoları ve vadileri vardır. Fakat geldikleri bölgede olanlar kadar büyük yükselti yoktur burada.

Üçüncüler, geçit veren yollardan geçerek dağlardan geniş bir düzlüğe indiler; burası Hazar Denizinin güneyinde, Ermenistan ve Zağros Dağlarının ise doğusunda kalıyordu. Burası, Med ülkesiydi ve bu ülkenin hâkimi oldukları günden itibaren de onlara Medler adı verildi. Dağlardan indiklerinde bu topraklarda yaşayan İskitler adlı bir halkla karşılaştılar ve onları bu bölgeden sürüp ülkeyi ele geçirdiler.

Gerek Medler gerekse Persler, Uygurlar aracılığıyla Anakanın "Ah ra ya" kabilelerinden gelen Arilerdi. Hem Medler hem de Persler, dağların yükselişinden kurtulmuş küçük Uygur topluluklarından imparatorluklara dönüştüler. Bu halklar, kollarını Pasifik Okyanusundan Asya ve Doğu Avrupa'ya dek açmış o büyük koloni imparatorluğundan geriye kalanlardı. Irk, dil ve din olarak bu iki halk birbirine sıkı sıkıya bağlıydı. Kökenleri aynıyken başka nasıl olabilirdi ki?

MÖ 600'lerde, Medlerin güçlü bir dağ imparatorluğuna dönüştüklerini ve Pers ülkesinin bilinen ilk tarihi boyunca Medlere boyun eğdiğini görüyoruz. Kiros, Pers İmparatorluğunun kurucusuydu. MÖ 558'de, Med Kralı Astiyages'i mağ-

lup etmiş ve tahtından indirmişti. Sonra da Med ülkesi Perslerin denetimine girmişti.

Medler ve Persler, Babil'i bir imparatorlukken kuşatan son halklardı. Babil'de ortaya çıkışları, binlerce yıldır ülkenin hâkimi olan Samilerin sonu oldu. MÖ 538'de Babil yıkıldı ve Pers İmparatorluğuna dahil edildi. Pers İmparatorluğu da sadece 227 yıl yaşadıktan sonra MÖ 331'de yıkıldı. Bu dönem boyunca Persler tüm dünyayı boyunduruk altına alma hedefi güden bir fetih düzeni kurmuşlardı. Asya'nın batı ve güneybatı kısımlarını kendi topraklarına katmış, fetihlerini Mısır ve Avrupa'nın küçük bir bölümüne dek ilerletmişlerdi; sonunda muzaffer ilerleyişleri Büyük İskender yönetimindeki Yunanlar tarafından durdurulmuştu. Bu, tarihte Yunanların dünyanın tümünü fethetme girişimi bir imparatorluğu durdurmalarının ikinci örneğidir. İlki, MÖ 9500'lerde Atlantis'in bozguna uğratılması; ikinci ise MÖ 331'de Perslerin özetlemlerinin sona erdirilişidir. Günümüzdeki (1931) Pers bayrağı sömürgeci bir imparatorluğun simgesini taşımaktadır: Ufuktan tüm ışınlarıyla yükselen bir Güneş. Bu simge onları, Uygurlar ve Mu ile ilişkilendirir.

Babil yeryüzünün tarihsel açıdan en önemli bölgelerinden biridir. Bu ülkede, Anakara kolonilerinin doğu ve batı hatları buluşur ve dünya çevresinde tam bir insan çemberi oluşur. Akad ve Sümerlerde, Mu'dan itibaren kolonileşmenin batı hatlarından birinin son bulduğunu gözleriz. Medler ve Persler ise bir başka batı hattının sonlarından biri anlamına gelir. Dünyanın başka hiçbir bölgesinde bu denli çok uç birleşmez. Mısır'da yalnızca iki, Batı Avrupa'da da yine iki hat birleşmekteydi.

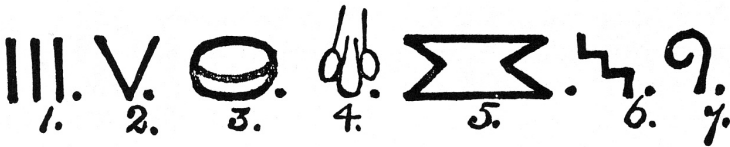
Eski Doğu İmparatorluklarının bir tarihini yazmaya çalışmadığım hatırlanmalıdır. Ben yalnızca zaman içinde Babil'i denetim altında tutmuş çeşitli halkların tamamının Mu kökenli olduklarını ve aslında Mu'nun Çocukları olduklarını göstermeye çalışıyorum.

On Beşinci Bölüm

ÇEŞİTLİ NOTLAR

MEKSİKA, OXACA

Oxaca yakınlarında Monte Albán'da bulunmuş iki eski altın maske, yakın dönemde Dr. Alphonso Caso tarafından eski bir mezardan çıkarılmıştı. Monte Albán, Xochicalca piramidinden hiç de uzak değildir. Bu iki maske üzerindeki semboller, Mu'nun sulara gömülüşü ve yok oluşuyla alakalıdır. Burada, maskelerden küçük olanının üstündeki şekillerin deşifresini veriyorum (bkz. s. 170'de 12 numaralı resim).

1. Üç çubuk, Mu'nun sayısal sembolü
2. Bir güç tarafından kapatılan, zorlanan göz
3. Uykudaki göz (ölüm)
4. Güçler tarafından kapatılmış, sıkıştırılmış burun
5. M harfi, Mu'nun alfabetik sembolü
6. Aşağıya doğru işleyen Birincil Güçler
7. İçine yuvarlanma, suya batma

Bu bize başın Mu'yu simgelediğini, gözlerinin uykudan ötürü kapalı, yani artık görmemekte olduğunu göstermektedir. Nefes alıp verışı durmuştur, çünkü güçler onun burnu aracılığıyla soluk alıp vermesini engellemekte ve M harfi de ağzını kapamaktadır.

Alttaki maskenin üzerindeki şekillerin deşifrelerini vermek için yeterli yer yok, ama çok daha ağıdalı bir dille aynı şeyi anlattığını söyleyebiliriz.

Bu maskeler, büyük piramidin çok yakınında bulunduğu için bu piramit, Mu'nun anısına inşa edilmiş bir yapı olmalıdır. Ayrıca eski tapınakların da son derece yakın olmasından yola çıkarak, bu maskelerin, tapınaklardan birinde ya da piramitte Mu ile ilgili anma törenleri sırasında rahiplerce giyilmekte olduğu kesin gözükmektedir. Bu maskeler o kadar eski tarihli değildir, muhtemelen piramidin ilk dönemiyle çakışmaktadır, yani Mu battıktan bir süre sonraya denk gelmektedir. Modern oldukları ise hiç söylenemez, çünkü Azteklerden çok öncesine denk düşmektedirler.

JAPONLAR

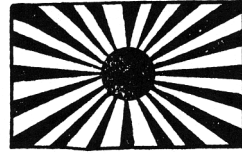
Malay Adalarından bazılarının, Kişe Mayalarının bir kolu tarafından, Anakaradan gelen kişilerce iskan edildiğine dair efsaneler mevcuttur. Bu koloniciler, Malay Adalarına iyice yerleştikten sonra, bilinmeyen bir nedenle, Malay'daki yurtlarını olduğu gibi bırakarak, daha kuzeydeki bazı adalara göçerler ve burada da yeni bir yerleşim başlatırlar. Bu koloniciler, bugünkü Japonların atalarıdır. Japonlar arasında yaptığım araştırmalarda, bu efsanenin onlar tarafından da kabul edildiğini gördüm. Kendi efsaneleri biraz farklı olmakla birlikte tüm temel noktalarda hemfikirler.

Japonlar, Japonya'ya geldikleri zaman, son derece medeni insanlardı, zira dünyanın ilk büyük medeniyetinden

kalan bir kültüre sahiptiler. Bunu günümüzde yaşayanların hafızasına aktarmayı başardılar. Ardından da yeni bir medeniyeti benimsemeye başladılar. Bugün hemen her bakımdan modern bir kültürleri vardır ve dünyadaki en gelişmiş halklar arasında yer almaktadırlar. Tüm bu değişimi de geçmiş 50-60 yıl zarfında gerçekleştirmişlerdir. Eğer 100 yıl kadar geriye gidip Japonya'ya bakabilseydik, 15 bin yıl önceki Mu'nun bir yansımasını görecektik. Bugünkü (1931) Japon bayrağı, onlara Anakaranın yadigârıdır. Bu, Mu'nun, yani Güneş İmparatorluğunun simgesi olan bir Güneştir. Bayraklarının yanı sıra, Anakaranın birçok kadim anlayış ve sembollerinin Japonlar tarafından yaşatıldığı görülür. Ayrıca çeşitli efsaneler de onları ilk medeniyetle ilişkilendirmektedir.

Güneş İmparatorluğu Mu

Japon bayrağı

Halkın, hatta eğitilmiş kişilerin büyük kısmı Japonların aslında Moğol olduğuna inanır. *Oysa bu doğru değildir.* Beyazlar siyahlardan ne kadar farklıysa, Japonlar da Moğollardan o kadar farklıdır. Japonlar, Anakaranın iki beyaz kabilesinden biri olan, Kişe Mayalarından gelirler. Bugünkü Japon dili, yüzde kırk oranında Kişe Maya kelimelerden oluşur.

SEYLAN

Seylan, Hint Yarımadasının güney noktası olan Komerin Burununa yakın küçük bir adadır. Çok güzel bir coğrafyaya sahiptir ve "Hindistan'ın alnındaki inci" olarak adlandırılmıştır.

Bugünkü Seylanlılar, adaya yeni gelmiş değillerdir. Kendi kayıtları ilk başkentlerini, MÖ 250-200 yıllarında, Anarajapura'da kurduklarını belirtir. Seylan'a gemilerle geldikleri dışında hiçbir net kayda ulaşamadım. Dilleri Doğunun İtalyancası gibidir, yumuşak ve müzikaldir. Sözcüklerinin çoğu bir sesliyle başlar ve biter. Dillerindeki Ana Dil kelime dağarcığı, bilgiye sahip olduğum diğer tüm dillerdekinden çok daha fazladır. Hiç kuşkusuz, bugünkü Seylanlılar, beyaz ırktan gelirler. Ari değillerdir. Onlarla Hindu Arileri arasında, Hindistan'ın güney kısımlarında yaşayan Tamiller vardır. Ne doğuda Malaylarda ne de Güney Denizi Adalarında onların diline ya da bu dile benzer bir şeylere rastladım. Birkaç bin yıl önce Seylan'a geldiklerinde dilleri tamamen gelişmişti ve yüksek bir medeniyet düzeyine erişmişlerdi.

Bu benzersiz bir konumdur, toprak muazzam ölçüde bereketlidir. Eğer Seylanlılar geldiğinde burada hiç kimse yaşamıyor idiyse, neden Hindistan'ın güneyinde yaşayan Tamiller gelip adayı işgal etmediler? Naga Mayalarının bir dalı olduklarından hiç şüphe duymuyorum, zira kentlerinin, nehirlerinin vs. adları salt Naga-Maya diline ait sözcüklerdir.

Daha önce de belirtildiği üzere, başkentleri Anarajapura'yı ilkin adanın kuzey kısmında kurdular. Çok geçmeden bela gelip onları buldu. Hindistan'ın güneyinde yaşayan Tamiller adaya saldırdılar, kentlerini yağmaladılar ve tüm güzel kadınlarını alıp gittiler. Sonra bu saldırılar o kadar sıklaştı ki adalılar için hayat çekilmez hale geldi. Onlar da daha içkilere çekildiler ve başka bir kent kurdular. Ama Tamiller onları gelip burada da buldukları için uzun süre rahat edemediler. Kentleri bir kez daha yağmalandı ve genç kadınlar bir kez daha esir alındı. Sonra Seylanlılar bir defa daha harekete geçtiler ve dağların iç taraflarına çekildiler. Burada Tamiller onlara ulaşamadılar. Yeni bir kent kurdular ve adını Candee koydular. Seylan İngilizler tarafından işgal edilene dek, adanın dağlık bölgeleri onların tam denetiminde kaldı.

Seylanlılar, her zaman sıkı Budistler oldular, özgün öğretilerine sadık kaldılar ve farklı inançların aralarına sızmasına izin vermediler. Candee, bugün Budizm'in merkezidir. Candee'de sade ve eşsiz bir tapınakları vardır.

DOĞU AFRİKA

Doğu Afrika'nın eski tarihi, mühürlü bir kitaptır ve kapağı bugüne dek hiç açılmamıştır. Fakat avcılarının ve kâşiflerin söyledikleri doğruysa, burada, arkeologlar için çok zengin bir alan söz konusudur. Hindistan'da, Doğu Afrika'ya giden Naga-Maya grupları konusunda bazı atıflara ulaştım (bir kısmı Kızıldeniz kıyılarına, diğer bir kısmı da çok daha güneye gitmişti) ama hiçbir ayrıntıya ulaşamadım. Mu'nun çocuklarının dünyanın dört bir tarafına yayıldığı günlerin koşullarına dönüp bakıldığında, Hindistan'dan Afrika kıyılarına ulaşmışlarsa, kuzeye olduğu kadar güneye de gitmiş olmamalarını anlayabilmek mümkün değildir.

Modern yolcular yolculukları sırasında nelerle karşılaştıklarına dair hep bir şeyler anlatırlar. İşte buna bir örnek: "Afrika'nın doğu kıyısı üzerinde Kliva yakınlarında, Zanzibar'ın 650 kilometre kadar güneyinde,¹ ... yakın tarihlerde dağlarca oluşturulmuş bir uçurum vardır. Bu uçurumun tepe kısmında, üzerlerindeki tarihlerden 700 yıl öncesine ait olduğu bilinen Pers mezarları bulunur.

"Bu mezarların altında, eski bir kente ait bir enkaz katmanını mevcuttur. Uçurumun biraz daha altında çok daha eski bir kente ait ikinci bir katman daha vardır. Daha aşağıda ise, çok çok eski ve bilinmeyen tarihli daha da eski bir kentin kalıntıları vardır. En alttaki kentin altında, bugün kıyı kesim-

1 Benim haritama göre, Kilva Zanzibar'ın 650 değil, sadece 300 kilometre kadar uzağında yer alıyor. Harita ile yolcunun söyledikleri arasında böyle bir fark olabilir.

lerde sık sık karşılaşılan türde sırlı seramik parçalarına da rastlanmıştır.”

Bu betimleme, benim ulaşabildiğim üç aktarımdan yalnızca biridir, fakat hiçbirinde kentler arasında kalan katmanlar, hatta genel olarak bunların jeolojik yönü hakkında hiçbir şey söylenmemektedir. Gömülü kentleri örten toprak katmanlarının niteliği, kentlerin yaşı ve yıkılış nedenleri konusunda bir sonuca varmak için en önemli noktadır. Afrika'nın doğu kıyısı boyunca ticaret yapan Fenikeliler hakkında da kayıtlara ulaştım. Demek ki Doğu Afrika'nın bir halkı vardı. Dünya'nın bu denli birbirinden uzak bölgelerinde, birbirleri üzerine kurulmuş yerleşim katmanları içeren üç eski kentin bulunması son derece tuhaf bir hadisedir. Bu bizi şu soruyu sormaya teşvik ediyor: Acaba hem Amerika'da, hem de Asya'da, hem de Afrika'da bulunan bu üç medeniyet aynı dönemde mi var olmuşlardı? Eğer öyleyse, birbirinden bu kadar uzak olduklarına göre, dünya bu eski dönemlerde, her defasında insanlığın büyük kısmını fiilen yok eden üç büyük felaket mi yaşadı?

Doğu Afrika konusunda tüm söylediklerimin, yolcuların hikâyelerine dayandığının ve bunların doğruluğundan sorumlu tutulamayacağımın tamamen anlaşılmasını isterim. Bunlara hak ettikleri değeri verdiğimi düşünüyorum.

YENİ ZELANDA

Yeni Zelanda yerlileri Maorilerin kökeni konusunda otoriteler arasında bir fikir birliği yoktur. Benim kişisel görüşüme göre, Yeni Zelanda, Mu'nun küçük uzak kolonilerinden biriydi, ayrı ve bağımsız bir hat oluşturunuyordu. Yeni Zelanda, Anakaranın güneybatı köşesinden binlerce kilometre güneyde yer alıyordu. Özellikle de Anakaranın gemilerinin, “Doğu Okyanuslarından Batı Okyanuslarına ve Güney Denizlerin-

den Kuzey Denizlerine” yol aldığını hatırlarsak, bunun aşılmaz bir uzaklık olmadığı görülür.

Büyük ihtimalle bu uzak Yeni Zelanda yerleşiminde bulunanlar, sayı bakımından nispeten az olmakla birlikte, en iyi ve en girişimci insanlardı. Sayıları az olduğu için, doğal olarak kendilerini sanat, bilim ve imalattan çok toprakla uğraşmaya vermişlerdi. Tıpkı günümüz kolonicileri gibi, doğal olarak, ihtiyaçları olan işlenmiş malları Anakaradan alıyorlardı. Anakara yok olup sular altında kalınca, yetenekli zanaatkârlar değil, tarımcılar olduklarından, imalat yapamadılar ve ilkel yöntemlere geri dönmek zorunda kaldılar. Yeni Zelanda, zengin doğal kaynaklara sahip büyük bir kara parçası olduğundan, yaşamlarını devam ettirecek imkânları bu kolonicilere sundu. Bu Maori Kolonisi, Pasifik Okyanusunun kayalık adalarında mahsur kalan zavallılardan daha şanslıydı.

Maoriler, Polinezya’nın beyaz ırkına mensuptur. O’Brien, günümüz Polinezya’sında klasik dilin Maori dili olduğunu söyler. Maorilerin Yeni Zelanda’ya Polinezya Adalarından geldiğini, Polinezya’ya ise Asya’dan göçtüklerini söyler. Her iki konuda da hatalı olduğu fikrindeyim. Daha önce de belirttiğim üzere, Maorilerin Yeni Zelanda’ya, Mu’nun batısından önce gittiklerini gösteren birçok kanıt bulunmaktadır. Ben bu çıkarımları şunlara dayandırıyorum: Birincisi, Maorilerin, Pasifik Adalarının hiçbirinde bulunmayan uzak geçmişle ilgili gelenekleri vardır. İkincisi, Mu’dan kaynaklanan ve Polinezya Adalarının hiçbirinde bulunmayan önemli ve çok belirgin sembolleri vardır. Bu olguların doğal sonucu şudur: Maoriler, Yeni Zelanda’ya doğrudan Anakaradan gelmişlerdir.

Kaptan Cook’un, MS 1770’lerde dünya çevresindeki ilk seyahatini anlatan seyir defterinden şunları aktarıyorum: “[Maoriler] aslında Yeni Zelanda kökenli değildir. Yüzyıllarca önce Yeni Zelanda’ya Heawice’den gelmişlerdir.” Heawice’in neresi olduğunu çıkaramadım. Onu Güney Denizi Adaları ya

da Malaylarla ilişkilendirmem de mümkün olmadı. Bu nedenle Heawice, onların bir zamanlar yaşadığı Anakara bölgesinin adı olabilir. Ben, Kaptan Cook'un aktardığı –Maorilerin Heawice'ten geldiğine ilişkin– bilgiden farklı bir bilgiye ulaşamadım.

“Bir tek Yüce Varlık ve birkaç tane de ikincil yaratıcı tanıyorlar.” Bu, Kaptan Cook'un anlamadığı Yaratıcının çeşitli nitelikleri olabilir. “İnsan eti, savaşta öldürdükleri düşmanlarının etini yerler.”

Yeni Zelanda'daki Maoriler, Anakaranın beyaz ırkının torunları, fırtınayı harikulade şekilde atlatmayı başarmışlar. Çeşit çeşit zorluklar yaşamış ve bu zorlukların hepsini ataları olan büyük eski ırka yakışır şekilde yenmişler. İhtiyaçlarını karşıladıkları yer olan Anakaranın yok olmasıyla, evleri ve toprakları hariç her şeylerini kaybetmişler. Bu büyük kayıp onların bir hatası değil, büyük bir talihsizlikti. Bu büyük darbeye rağmen, geçen binlerce yıl onların asıl medeniyetinin tüm izlerini silmeyi başaramamış. Beyinleri ve tabiatlarının en güzel tarafları aynı kalmış ve İngilizlerin onlara öğrettiği yeni medeniyetle ve sunulan fırsatla, eğitim konusunda ve dünyanın en aydınlık ve medeni halkları arasındaki yerlerini alma konusunda müthiş bir mesafe kat etmişler.

Yaşayan insanların hafızasında Maoriler yabanıl bir durumdaydı. Bugün ise o yabanılların birçoğu yüksek eğitilidir, çeşitli mesleklerde çalışmaktadır ve Yeni Zelanda hükümetinde görev almaktadır. İngiltere, Maorilerin kendi çocukları arasında bulunmasından gurur duyuyor, çünkü Yeni Zelanda onun himayesinde büyük aşamalar kaydetmiştir. Maorilerin Yeni Medeniyetin parlak ışığına çıkmaları, aslında bir evrim basamağı, hatta bir gelişme bile değildir. Asıl gelişimleri yüzyıllar önce Anakarada olmuştur. Şimdiki sıçramalı gelişimleri, beyinlerinin binlerce yıllık hapis hayatından kurtulmuş olmasından kaynaklanmaktadır. Bu onlar için çok çok uzun bir uykudan uyanmak demek olmuştur.

Maoriler, medeniyetin yabanılıktan doğduğu ve bu doğumun gerçekleşmesi için sayısız kuşağa ve yüz binlerce yıla gerek olduğu şeklindeki şu modern bilimsel teorilerin yanlışlığının canlı bir örneğidir. Yabanılık, kendi haline bırakıldığında, asla ilerleyemez, hatta zamanla daha da geriye gider. Değişim, ancak medeniyet yabanılıkla temas ettiğinde meydana gelir. Bir yabanıl ancak medeniyet kendisine nasıl yükseleceğini öğrettiğinde yabanılığının ötesine geçebilir. Yabanıllar kendi başlarına bırakıldıklarında, medeniyetle buluşamazlar. Sonra giderek daha da gerilerler.

Maorileri, Anakara ile ilişkilendiren en önemli işaretler, dil, gelenekler, kutsal semboller, din ve totem sütunlarıdır. Maori efsaneleri çok sayıda ve çok ilginçtir. Bunların arasında "Habil ile Kabil" in hikâyesi de vardır.

On Altıncı Bölüm

RİŞİ İLE ÖZEL SAATLER

S on kitabım *Kayıp Kıta Mu'*nun yayımlanmasından sonra, orada sözü geçen yaşlı rahipten daha fazla bahsetmem konusunda mektuplar aldım. Ne diyebilirim ki? İhtiyar Rişi, ben henüz gençken şu ya da bu nedenle üzerimde çok büyük etki yaratmıştı. Bana eski metin ve yazıları okumayı nasıl öğrenebileceğimi o öğretti. Bu ikimizin de özel ilgi alanıydı.

“Öğrenme” kelimesini vurgulamamın nedeni, ayrılırken bana şöyle demiş olmasıdır: “Dünyayı gez evlat, doğanın yazmış olduklarını öğren. Doğa, insana öğrenmesi için sunulmuş büyük bir okuldur. Doğa teori nedir bilmez. Doğa yalan söylemez. Doğa, gerçeğin canlı bir örneğidir.

“Her kayanın kırıksık yaşlı yüzünde yazılı bir hikâye vardır. Her çimen sürgünü, her ağaç yaprağı, her tomurcuk, duymak isteyen kulaklara bir şeyler fısıldar. Bu zamana dek sana eski metinlerin, yazıların ve sembollerin nasıl okunacağı konusunda bir şeyler aktardım. Fakat öğrendiklerin yalnızca bir başlangıç, alfabenin ilk harfleridir. Bunlar yalnızca bilgi yolunun eşiğidir.” *Ben ise o sıralarda, ne çok şey öğrendim diye gerindikçe geriniyordum!*

Size, kendisiyle geçirdiğim çeşitli dönemlerde karşılaştığım sayısız olaydan ancak birkaçını anlatabilirim. Bunlar beni o kadar çok etkiledi ki, unutmayayım diye not almıştım. Bunlara “Rişi ile Özel Saatler” adını koydum.

İNSANDAKİ İLAHİ GÜÇ

Yaratılışın yedinci emrinde insana yaratılışı sırasında dünyayı yönetmek üzere özel bir meleke bahşedildiği belirtilir. Bu melekenin bir kısmı, bir *Güç* ya da *Zihinsel* bir kuvvettir ve bu anlamda Yaratıcının bir kopyası demektir. İnsandaki bu İlahi Güç, yalnızca maddeyi yönetme hedefine yönelik değildir; *insanın kendisi söz konusu olduğu oranda* dünyevi güçler de buna dahildi. Oysa insan, ancak kendi içindeki büyük İlahi Gücü nasıl kontrol edeceğini ve kullanacağını *öğrendiği takdirde* dünyevi güçleri yönetebilir. Bu güçlerin nasıl işlediğini ve kontrol edildiğini göstermek üzere, işleyişlerini ve göreceli niteliklerini belirtmem gerekiyor.

Okurlarımdan bunun bilimsel bir ders olmadığını, yalnızca 70 bin yıl önce yazılmış kayıtlarda bulduklarımın tercümeleri ve bu yazılarla ilgili açıklamalar olduğunu görmelerini istiyorum. Fakat bunun da bir bilim olduğuna hiç kuşku yoktur ve bizim büyük bilginlerimizin bildiklerinin çok daha ötesinde bir bilim söz konusudur. O kadar sade bir dille yazılmıştır ki, bir lise öğrencisi bile bunları anlayabilir. Eskilerin, cehaleti gizlemek, karmaşık sözlerle kendilerini dinleyenleri etkilemek üzere kullandıkları teknoloji adı verilen bilimsel sis perdeleri yoktu. Eskiler, bu gibi bahanelere gerek duymayacak kadar konularına hâkimdiler. Bize şunları aktarırlar:

Tüm güçler titreşimseldir: Bazılarının titreşimleri yüksek, bazılarınıninki de düşüktür. Yüksek bir titreşim, karşıt düşebileceği bir düşük titreşimi ya sıfırlar ya püskürtür ya da bazı hallerde –Rişi'nin daha ileride göstereceği üzere– ona ege-men olur. Tüm dünyevi güçlerin titreşimleri, atmosferde dalgalar oluşturur. Dalgaların bazıları, özde¹ ya da atmosferin analiz edilemeyen bir kısmında dalgalanmalar oluşturur. Bazıları ise, bu dalgalanmaları, analiz edilebilir kısımlarında oluştururlar. Güç dalgalarının boyu ve hızı, bu gücün başlan-

1 Eskilerin tabiriyle öz, cevher; bugünkü adıyla, eter.

gıç titreşimleri tarafından yönetilir. İnsandaki İlahi Gücün dalgaları, özde oluşur. İnsan, tüm diğer dünyevi güçlerden daha yüksek titreşimler üretebilir. Bunun sonucu, kendi gücünü denetleyebildiği zaman, dünyevi güçlerden herhangi birini sıfırlayabilir ya da püskürtebilir. İleride, Rişi'nin bunu nasıl yaptığıyla ilgili örnekler verilecek, Rişi'nin kendisine sorduğum bazı sorulara nasıl cevaplar verdiği aktarılacak. Elimdekilerle bir kitap yazmak bile mümkün olsa da, birkaç örnek vermek amacımız için yeterli olacaktır.

YERÇEKİMİ KUVVETİ

Bugün bilindiği şekliyle, yerçekimi kuvvetini yenmek ya da sıfırlamak, eskilerin Soğuk Manyetik Güç adını verdiği şeydir. Bu 100 bin yıl kadar önce uygulanan bilimlerden biriydi. Rişi'ye, hem Afrika hem Pasifik Adalarındaki yerlilerin havada süzülebildiklerini okuduğumu söyledim ve ona bunun gerçek olup olamayacağını sordum. Şu cevabı vermişti:

“Evet, evlat, insan, senin yerçekimi dediğin şey üzerinde bir güce sahiptir. Titreşimlerini Yeryüzünün Soğuk Manyetik Gücünün üzerine çıkarabilir ve onun etkilerini ortadan kaldırabilir. Onu yere çeken ya da bağlayan şey yalnızca bu güçtür. Manyetik Güç sıfırlandığında, insanın bedeni madde olduğu ve maddenin de kendi içinde bir ağırlığı olmadığı için, bedenini yerden yükseltebilir ve havada süzülebilir. Su üzerinde, sanki karadaymış gibi yürüyebilir ya da uçabilir. Ağırlık, manyetik gücün ona uygulayabildiği çekim derecesinin ölçüsüdür. Manyetik güç olmaksızın, ağırlık yoktur ve bu manyetik çekim bedenle ya da alanın kendisiyle sınırlı olduğundan bedenlerin aslında ağırlıkları yoktur. Gökteki en büyük cisim, yıldız ya da güneş, uzayda ağırlıksızdır. Yeryüzüne gelmiş en büyük üstat olan İsa, sizin Kutsal Kitabınızda anlatıldığı üzere, su üzerinde yürürken, bunun somut bir ör-

neğini sunmuştur. O yalnızca çok iyi bildiği bir bilimden yararlanmıştır. Bu, dünyanın ilk medeniyetinin ve bizim büyük atalarımızın 100 bin yıl önce bildiği ve uyguladığı bir bilimdi. Evlat, bu eski Kozmik Güçlerin tümünün yeniden kazanılması ve bu dünya sona ermeden önce tekrar öğrenilmesi gerekiyor, zira onlar olmadan insan mükemmelleşemez. Ve her şey sona ermeden önce insan mükemmelleşecektir, bu onun kaderidir.”

İsa'yla ilgili olarak biraz konu dışına çıkmak istiyorum. İsa'nın hayatının bilinmeyen dönemlerini nerede ve nasıl geçirdiğini bilmek bu satırları okuyanlara ilginç gelebilir. Hindistan ve Tibet'te, İsa'nın yaşamının bu dönemleriyle ilgili kayıtlar bulunan birçok tapınak ve manastır vardır. Onun hakkında bazı doğu efsaneleri de bulunur. Bu kayıtlarla ilgili bir nokta bana özellikle ilginç ve önemli gelmiştir. Hiçbir kayıt ya da efsanede kendisinden “Mesih” diye bahsedildiğine rastlamadım. Hep İsa ya da Şark dillerindeki karşılığı kullanılmaktadır.

Keşmir'in Leh yöresindeki Hemis Manastırında bulunan bir kayıt, Pali dilinde yazılmıştır ve hiç kuşkusuz özgün değil, bir kopyadır ve birkaç yüzyıldan daha eski değildir. Bu belgede şöyle denmektedir: “İsa, doğduğu ülkeden ayrıldıktan sonra, ilkin Mısır'a gitti ve orada kadim Osiris dini üzerinde iki yıl çalıştı. Mısır'dan ise Hindistan'a geçti ve Benares ile Lahor dahil olmak üzere birçok kenti dolaştı. Gotama Budanın öğretisini inceledi. Daha sonra bir Himalaya Manastırına girdi ve orada on iki yıl boyunca Mu'nun Kutsal Yazılarını ve Kozmik Bilimlerini inceledi. Bu on iki yılın sonunda bir üstat mertebesine erişti.”

Bir başka manastırda ise şöyle bir kayıt buldum: “İsa yeryüzüne gelmiş geçmiş en mahir üstat haline geldi.” Bugün İsa'nın adı bu manastırda, herhangi bir Hıristiyan tarikatında olduğundan daha fazla saygı görmektedir. Bunun nedeni, bu yaşlı keşişlerin onu daha iyi tanıdıklarıdır. Bu kayda ilaveten,

İsa'yla ilgili bir de efsaneye rastladım. Manastırın başrahibi bana bu efsanenin uzunca bir süre yalnızca sözlü olarak aktarıldığını anlattı. Sonra, unutulmasını ya da değiştirilmesini önlemek için, 1800 ya da 1900 yıl önce yazıya geçirildiğini söyledi. Bu metin şöyledir: “İsa, manastırdan ayrılmak üzereyken, onunla rahipler arasında reenkarnasyon konusunda bir ihtilaf ortaya çıktı. İsa, Anakaranın Kutsal Yazılarında şöyle dendiğini söylüyordu: ‘İnsanın önceki benini oluşturan ilk atomlardan yeniden doğan, insanın *maddi* bedeni *değildir*; reenkarnasyon *yalnızca Ruh* ya da *Tin* ile ilgilidir.’ Rahipler ise, *hem ruh hem de önceki maddi bedenin reenkarnasyon yaşadığını* düşünüyorlardı; eski bedene ait aynı atomların yeni bedende (sonraki bedende) tekrar kullanıldığını savunuyorlardı.”

Manastırın başrahibinin verdiği izinle, özel bir nezaket gösterilmesiyle, ihtilafın kaynağı olan tabletleri görüp inceleyebildim. Bunları deşifre ettim ve çevirdim. Şöyle yazıyordu: “Maddi beden, geldiği kucak olan toprak anaya geri döner. Sonra, elementler diğer bedenleri oluşturmak için tekrar kullanılırlar.”

Rahipler “diğer bedenlerin” insanların sonraki bedenleri anlamına geldiğini savundular. Dolayısıyla sorun, “diğer bedenlerin” ne anlama geldiğinde düğümlenmişti. Acaba bu, insanın sonraki bedenleri anlamına mı geliyordu? Yoksa doğanın yaptığı bedenler, yani ruhsuz bedenler anlamına mı geliyordu?

Sonra şu tabletlere yöneldim, deşifre edip çevirdim ve şunların yazdığını gördüm: “Tekrar varlık kazanan *insandır, ruhtur*. *Yok olmama* niteliğine sahip olan insan, üzerinde bir evin ya da bedenin elementlerden inşa edildiği bir İlahi Kıvılcımdır. Bu ev, basit hücrelerin oluşması, bir araya gelişi ve Yaşam Gücünün ‘zii’leri tarafından birleştirilmeleri sonucu oluşmaya başlar.² Bir süre geçtikten sonra, bu basit bileşik çö-

2 “Zii”, dört parçaya bölünmüş bir elektrondur, yani Yaşam Gücünün son ve nihai kısmıdır.

zülür ve Toprak Anaya geri döner. Böylece İlahi Kıvılcım serbest kalır. Kararlaştırılmış zamanda,³ yeni bir basit hücre takımı bir araya getirilir ve yeniden, yepyeni bir ev, İlahi Kıvılcımı hapsetmek üzere inşa edilir. Elementlerden oluştuğu için bu ev de Toprak Ana'ya geri döner ve İlahi Kıvılcım, bir kez daha serbest bırakılmış olur. Bu böylece devam eder. İlahi Kıvılcım bir evden diğerine geçer ve sonunda geldiği yere, İlahi Kaynağa geri döner.”

Bu tabletler, Kutsal Yazıların reenkarnasyonla ilgili bir bölümüdür. Bunların deşifre edilmesi çok kolay olsa da, tercümesi ve ince ayrıntılarının modern dile aktarılması oldukça zordur. Bunu başardığımı iddia etmiyorum. Ben genel anlamı doğru biçimde aktarmaya çalıştım ve bunu başardığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Fakat en ince ayrıntıları anlamadım.

Osiris ile İsa'nın öğretileri birbirine fevkalade benzetmektedir. Birçok pasaj, kelimesi kelimesine aynıdır. Fakat buna şaşırmamak gerekir, zira her ikisi de Anakara Mu'nun Kutsal Yazılarında verildiği şekilde insanın ilk dinini aktarmaktadır. Hem Osiris hem de İsa, insanlığa ebedi saadet yolunu göstermek için, Büyük Adsız tarafından, Semavi Babamız tarafından yeryüzüne gönderilmiştir.

Şimdi bu parantezi kapatıp tekrar Rişi'ye ve onun altın bilgilerine dönmek istiyorum.

MUSA VE MİSİRLİ RAHİPLER

Pırl pırl bir tropik iklim sabahında eski dostum ve öğretmenimi görmek üzere tapınağa gittim. Beni o tarifi mümkün olmayan tatlı gülümsemelerinden biriyle karşıladı ve palmiye ağaçları altındaki en sevdiği köşelerden birine götürdü. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, bana dönerek konuşmaya başladı:

3 Yarattıcı tarafından belirlenen zamanda.

“Evlat, Hristiyanların kendi kutsal kitaplarını bu kadar az bilip az anlamaları şaşırtıcıdır. Mesela Musa’nın yılanının Firavun’un huzurunda rahiplerin yılanlarını yutmasıyla ilgili efsaneyi ele alalım. Bunu bir mucize olarak görüyorlar. Halbuki Musa ve rahipler birbirlerine bir parça kadim kozmik bilim sergiliyorlardı. Galip gelen Musa oldu. Bunu *kitle* hipnotizması olarak adlandıırırsam daha iyi anlayacaksın. Gerek Musa’da gerekse de rahiplerde, titreşimlerini halkın ve Firavun’un titreşimlerinden çok daha üst bir seviyeye çıkarma gücü vardı. Musa, bu konuda rahiplerin de üzerine çıkabiliyordu, çünkü çok daha yetkin bir üstattı. Musa titreşimlerini o kadar yükseltti ki rahipleri bile kontrolü altına aldı. Kontrol altında olduklarından, her şeyi Musa’nın kendi zihninde tasarladığı şekilde görmeye zorlandılar. Musa, kendi yılanının onların yılanlarını yutmasına odaklandı. Rahipler onun kontrolü altında, Musa’nın yılanının kendi yılanlarını yuttuğunu gördüler. Firavun ve halk da aynı durumda kaldı, çünkü onlar da aynı biçimde kontrol altındaydılar. Mucize adı verilen bu durum, sadece Musa’nın kontrolü altında gerçekleşen bir beyin serabıydı.”

Işıl ışıl gözleri ve dudaklarında tebessümle elimi tuttu ve şöyle dedi. “Evlat, pratikte bir uygulama yapmadan bunu kafanda yerli yerine oturtamayacaksın. Bu nedenle sana bir gösteri yapacağım. Elini bana ver ki, titreşimlerin benimkilerden nasiplensin ve olacakları net bir şekilde göresin.”

Birkaç metre ileride iki kişi tapınağın avlusunu süpürüyordu. Biraz ötelerinde, geceleyin ağaçlardan düşmüş iki kuru dal vardı. Adamlar dalların yanına geldikleri zaman Rişi, “Bak şimdi” dedi. Dalları almak üzere yere eğilmişlerdi ki dallara dokundukları anda birden bağırdılar: “Yılanlar! Zehirli yılanlar!” Sonra koşarak gidip iki uzun bambu sopası getirdiler ve yılanlara vurmaya başladılar. Rişi, dallar parça parça olana kadar bekledi; sonra titreşimlerini düşürdü ve çevredeki her şey normale döndü. Adamlar afallamış görü-

nüyorlardı. Kendi ellerindeki uzun bambu çubuklara ve yerdeki kırık dal parçalarına bakakaldılar. Sonra da neler olup bittiğini anlamaya çalışarak kafalarını kaşımaya başladılar. Rişi, çömezleri yanına çağırdı ve şöyle sordu: “Siz içki mi içtiniz?” “Pirinç rakısı,” diye yanıtladılar, “ama sadece iki tane.” Rişi homurdanarak başını sallamakla yetindi. Uzun uzun selam çaktılar ve “bundan sonra bir yudum bile içki içmeyeceklerine” söz vererek, işlerine döndüler.

İşte, Kutsal Kitaptaki Musa, Mısırlı rahipler ve yılanlarla ilgili sahnenin yaşanmasından üç bin yıl sonra, Hindistan’da ki tapınakta ibretlik ders böyle gerçekleşti.

PROFESÖRÜN TARİHİ

Bir sabah bahsi geçen tapınakta her zamanki yerimizde oturmuş, insanlığın uzak geçmişini tartışıyorduk. Uzun boylu, gösterişli bir Avrupalı, kâğıtlar vs. taşıyan yardımcılarıyla birlikte avluya girdi ve bizim oturduğumuz yere yöneldi. Monoklunu düzelterek şöyle dedi: “Bu tapınağın başrahibini görmeye geldim ve kendisine tavsiye mektupları getirdim. Beni kendisine götürebilir misin ihtiyar?” Rişi şöyle cevap verdi: “Bu tapınağın başrahiplik mevkiini doldurma şerefi bana ait.” İngiliz ise bunun üzerine şöyle dedi: “Ben İngiltere’deki falanca üniversiteden Profesör falancayım. Eski Hindistan üzerine bir kitap yazıyorum ve bana sizin Eski Hindistan hakkında diğer tüm Hintlerden daha çok şey bildiğiniz söylendi. Bana verebileceğiniz tüm bilgileri aktarmanızı isterim.” Sonra Rişi’ye bir zarf uzattı ve “Bu şahsınıza falanca tarafından yazılmış bir tavsiye mektubu” diye ekledi. Rişi mektubu okudu ve şöyle dedi: “Size, tapınak kayıtlarının bize bildirdiği bütün bilgileri memnuniyetle veririm.” Sonra bir yardımcısına seslendi ve bir masa ile sandalyelerin getirilmesini istedi. Hizmetkârlar

tomar tomar kâğıt ve ucu sivri birçok kalem getirip masanın üzerine bıraktılar. Profesör bir iskemle çekti; şapkasını, bastonunu ve şemsiyesini masaya bıraktı. Bir kalem aldı ve kâğıt tomarının önüne geçti. Monoklunu düzeltti ve şöyle dedi: “Buyurun başlayın, ihtiyar; tüm bildiklerinizi dinlemeye hazırım.”

Rişi şöyle yanıtladı: “Çalışmanızda ne kadar ilerlemiş olduğunuzu bilmediğim için, sanırım, bilmek istediğiniz hususları soru şeklinde ortaya koymanız daha iyi olacaktır. Böylece ben de tapınak kayıtlarımızın bu konular hakkında neler söylediğini size aktarırım.”

Profesör: “Bana ...dan bahseder misiniz.

Rişi: “Tapınak kayıtlarımız der ki...”

Profesör: “Bu tamamen yanlış. Dr. A., Hindistan’la ilgili çalışmasında diyor ki...”

Rişi: “Belki de Dr. A. haklıdır ve bizim tüm tapınak kayıtlarımız yanlıştır, kim bilir.”

Profesör: “Bir de şunu öğrenmek istiyorum...”

Rişi: “Tapınak kayıtlarımız şöyle der...”

Profesör: “Bu konuda da tamamen hatalısınız. Bu konuda özel bir çalışma yapmış ve de bir kitap yazmış olan Profesör B. diyor ki...”

Rişi: “Belki de bu büyük Profesör B. Haklıdır ve belki de bizim tüm tapınak kayıtlarımız yanlıştır.”

Bu böyle sürüp gitti. Onlarca soru konuşuldu ve sonuç hepsinde aynıydı. Sonunda profesör kâğıtlarını topladı, ayağa kalktı ve şöyle dedi: “Buraya gelip biraz bilgi alabilmek için iki günlük yola katlandım. Ama benim için tam bir zaman kaybı oldu! Valla ihtiyar, kusura bakma ama sen hiçbir şey bilmiyorsun! Hiçbir şey! Bir kütüphaneye gitsem, bir-iki saatte senin bildiklerinin on katını öğrenirdim.”

Rişi bana biraz daha yaklaştı, elimi tuttu. Kaşları hafiften çatılmıştı. O zaman bir şeyler olacağını anladım. Profesör şapkasını kapmış, şemsiyesini açmıştı. Derken bastonuna

uzanmasıyla, bir çığlık atıp elindekini avlunun içine doğru fırlatması bir oldu: "Aman tanrım, bir yılan! Masaya nasıl gelmiş?"

Hizmetkârlardan biri koşarak gidip bastonu aldı ve profesöre uzattı. Profesör "Bu korkunç şeyi yanıma yaklaştırmayın!" dedi. Rişi şöyle konuştu: "Hayırdır Profesör, güneş mi çarptı?" Sonra bir an, elini Profesörün başına dokundurdu. Profesör acıyla inleyerek bir sandalyeye çöktü. Rişi, Profesöre içirmek üzere suyla dolu bir Hindistan cevizi kabuğu istedi. Profesör suyu içti. Rişi kontrolü bıraktı ve profesör bir anda sakinleşti. Birkaç dakika sonra, Profesör Rişi'ye elini uzattı ve şöyle dedi: "İhtiyar, Hindistan konusunda hiçbir şey bilmiyor olmanıza karşın, tıp konusunda bir uzman olmalısınız. Bilim dünyası keşke ilacınızı tanıyor olsaydı." Sonra döndü ve uzaklaştı.

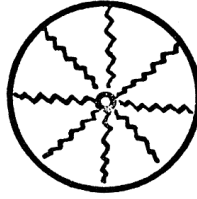
Tapınaktan uzaklaşırken Rişi ona baktı ve şöyle dedi: "Evlat, yakında muhteşem bir Hindistan tarihimiz daha olacak. Gel, biraz bahçede gezelim; bu profesörün söyledikleri yaptıkları çocukça şeyler." Muhteşem tarih, iki yıl sonra ortaya çıktı.

"Titreşim" kelimesini beynin işleyişiyle ilgili olarak kullandım, çünkü bu Mu'nun Kutsal Yazılarında geçen sözcüğün karşılığıdır.

Pek anlaşılmasa ya da yanlış kullanılsa bile, bu konuyu eski yazılara göre biraz daha açmak niyetindeyim. Her düşünce beyinde bir harekete yol açar. Maddenin her hareketi, aktif bir gücün sonucudur, yani bu güç, hareketi oluşturan araçtır. Beyinle bağlantılı güçler kozmik güçlerdir ve bu nedenle, düşünce, kozmik bir gücün işleyişi sonucu oluşur. Şimdi de Kutsal Yazılarda açıklandığı şekliyle Kozmik Gücün işleyiş biçiminden söz etmek istiyorum. Bu açıklamayı, deşifresiyle birlikte bir şekil de vererek yapacağım.

Bu sembolü açıklayan metin, kozmik güçlerin belli bir noktadan başladığını göstermektedir: Bazıları dünya atmos-

feriyle sınırlıdır; bazıları ise Kutsal Dörtlü gibi tüm evreni dolaşır. Bunlar çıkış noktasından yayılan dalgalar şeklinde hareket ederler. Bu dalgalar gücün titreşimlerinin bir sonucudur ve tüm güçler titreşimseldir. Kozmik Güç dalgaları, dünyanın atmosferinin bir parçasını oluşturan ve uzayı dolduran özde oluşur. Dünyanın atmosferinde dalgalar ve dalgalarda taşınan güç, atmosferin azalan yoğunluğuyla orantılı olarak gücünü kaybeder. Beynin hareketinin bir güç titreşimi olmasının esası burada açıklanmaktadır.

Özde oluşan titreşimler, dünyanın çevresini boylu boyunca dolaşırlar, ışık hızında ya da daha hızlı hareket ederler. Bu düşünce dalgası, aynı titreşimlere sahip başka bir beyne çarptığında, alıcı beyin, göndericinin oluşturduğu düşünceyi tamamen anlar. Buna kozmik telgrafçılık ya da düşünce aktarımı denir. Aynı titreşimlere sahip birbiri üzerine yoğunlaşmış iki beyin ile sessiz ve sözsüz bir iletişimin fiilen gerçekleştirilmesi son derece kolaydır ve kusursuzca gerçekleştirilebilir.

İhtiyar rahibim Rişi ve ben hep bu yolla iletişim kurduk, birbirimize hiç not göndermedik. Tapınağa gelmemi istediği zaman bunu hissettim ve her defasında onu kapıda beklerken buldum. Bunu o kadar önemsiz görüyordu ki, Kozmik Bilimlerde ancak bir anaokulu dersi olabileceğini düşünüyordu. Bu ona göre alfabadeki a harfiydi.

Büyük bir banker bir defasında bana, “Bu şekilde insanların düşüncelerini okuyabilecek olsanız, Wall Street’te bir haftada milyolar kazanabilirsiniz” demişti. Kesinlikle yanılı-

yordu. Çünkü para konusu doğrudan devreye girince, maddecilik yükselişe geçiyor ve maneviyat harekete geçemez hale geliyordu. Bu bana büyük üstadın sözlerini hatırlatıyor: “Bir zenginlin cennete gitmesi, bir devenin iğne deliğinden geçmesinden daha zordur.”

Maddecilik, insanı, servet biriktirmeye yönlendirir. Bu işin başı sonu yoktur ve bu hırs insanın ruhsal gelişimini yavaşlatır, Büyük Kaynağa dönmesine engel olur. Yeni bir başlangıç yapmak için “yeniden doğması”, reenkarnasyon yaşaması gerekir.

KUTSAL KİTAP EFSANESİ: KIZGIN FIRIN

Rişi, Kutsal Kitaba göndermeler yapmayı özellikle seviyordu. Özellikle de ilk bölümlerin büyük kısmını ezbere biliyordu; aslında Kutsal Kitabın tüm bölümlerinde Kozmik Güçlerin işleyişi anlatılır. “Rabbin Duası”nı bugüne dek yazılmış en güzel destan olarak görüyordu. Havarilerin öğretileri konusunda, tamamen hemfikir değildi, fakat bu konudaki düşüncesine hep şunu ekliyordu: “Tercüme sırasında tahrif edilmiş olmaları gayet mümkündür.”

Bir akşam, geçmiş hakkında sohbet ederken şöyle dedi: “Şadrak, Meşak ve Abednego’nun Kızgın Fırının içinde ateşten hiç etkilenmeden nasıl yürüdüklerini anlatan Kutsal Kitaptaki büyük efsaneyi düşünüyordum, evlat. Bu bir mucize değildi, çünkü onlar birer üstattı. Sana söylediğim gibi, insan, içsel titreşimlerini bu dünyevi güçlerin üzerine çıkarıp onları sıfırlama kuvvetine sahiptir. Ateşten gelen ısı, dünyevi bir güçtür. Bu nedenle insan, titreşimlerini ısı gücünün üzerine yükseltebilir. Bunu yapacak olursa, ısı onu etkilemez, çünkü onunla ısı gücü arasında nötr bir bölge oluşmuştur ve ısı buradan geçemez. İnsanın elbiseleri de bu titreşimlerden nasip lenir, tıpkı elimi tutunca, senin benim titreşimlerimden na-

siplenmen gibi. İşte böylece insanın elbiseleri bile ateşten etkilenmemiş olur.

“İşsel ya da ruhsal titreşimleri kontrol etme ve kullanma bilgisine ulaşmış olanlara *üstat* denir. Onlar Kozmik Bilimleri hatmetmiştir. Fakat üstatlar arasında da yetkinlik bakımından büyük farklar gözlenir. Şadrak, Meşak ve Abednego, birer üstattı ve Fırının içindeyken ruhsal titreşimlerini ısı gücünün üzerine çıkartabiliyorlardı. Bu yüzden, ateşler onlara bir şey yapamamıştı.”

Sonra kendisine, İsraililerin Babil’de kendilerini birer üstat yapacak bilgiyi nasıl edindiklerini sordum. Yanıtı şu oldu: “Bu İsraililer, Babil’de sürgündeydiler. Babil’de Kaldi adı verilen birçok okul vardı. Bu okullar, ilk kez, bu hedefle Hindistan’dan göçen Naacaller tarafından 18 bin yıl önce kurulmuştu. Anakaranın dilini, Kutsal Yazıları ve Kozmik Güçlerin öğretisini karşılıksız olarak öğretmek için kurulmuşlardı. Samiler, binlerce yıl sonra ülkeyi aldıkları zaman, bu okulların ismi olan Kaldi’den yola çıkarak, Kalde adını verdikleri bir komşu krallık kurdular. Samiler, Akadlar ve Sümerler olan Babillilerle karıştılar. Kaldiler hiçbir karşılık beklemeden, bir şeyler öğrenmek için gelen herkese kucak açtılar. Köle de hükümdar da buyur ediliyordu. O eşikten geçer geçmez, herkes birbirine eşit oluyordu. Kaldi’de bulundukları sürece, sembolik açıdan, Semavi Baba’nın ayakları dibinde oluyor ve gerçek kardeşler haline geliyorlardı.”

Kendisi için uzun sayılan bu konuşmanın ardından, aziz yaşlı dostum, ısıltılı gözleriyle şöyle dedi: “Her şeyi açıkça göstermenin daha doğru olduğu kaanatindeyim ve bu yüzden sana fiziki bir örnek vermek istiyorum.” Sonra genç müritlerden birini çağırdı ve ocaktan büyük, kızgın bir kömür getirmesini istedi. Kömür bir küreğin içinde getirildiğinde, elimi tuttu ve kömürü parmaklarıyla tutup avucumun içine yerleştirdi. Sonra bana, kömürün sıcaklığını hissedip hisset-

mediğini sordu. Hissetmemiştim. Sonra, kömürden yararlanarak bir sigara yakmamı istedi, ama sigara yanmadı. Sonra elimi ters çevirdi ve kömür yere düştü. Elimi bıraktı ve ben de kömürü alıp yeniden küreğe koymamı istedi, ben de dediğini yaptım. Fakat kömüre değer değmez elim feci derecede yandı. Parmaklarım su topladı ve bunlar uzun süre geçmedi. Sonra kömürü parmaklarıyla güzelce aldı ve yeniden küreğe koydu. Gülerek bana döndü ve şöyle dedi: “Şimdi yak bakalım sigarayı.” Bunu hiç zorlanmadan başardım. Gösteri tamamlanmıştı. Bana bu küçük Kozmik Bilim deneyine inanıp inanmadığımı sordu.

Dostlarım, bu deneye o gün nasıl inandıysam, bugün de öyle inanıyorum. İnancımda hiçbir gerileme yok.

KONSANTRASYON

Bir keresinde Rişi'ye, konsantrasyonda ustalaşmak için en iyi yöntemin hangisi olduğunu sordum. Şöyle yanıtladı: “Tüm maddi işleri aklından çıkar at. Bunu yapmak için, bir uzanma ya da yatma konumu en iyisidir, zira bu şekilde, bedendeki tüm kaslar gevşer. Böylece beyin, beden bu kısımlarıyla ilgilenmek zorunda kalmaz. Gözlerini kapa ya da bir şeyle ört, öyle ki hiçbir şey dikkatini çekmesin. Bu da beyin için bir başka rahatlamadır. Yemeği ne fazla kaçır ne de az ye. Her ikisi de iyi değildir. Çok fazla yersen miden aşırı dolar ve beyni çalışmaya yöneltir. Çok az yediğinde ise bu kez açlık beyni meşgul eder. Maddi beden tam anlamıyla normal olmalıdır; doğa hiçbir engel olmadan pürüzsüz çalışabilmelidir. Beynin dikkatini dağıttıkları için seslerden de mümkün olduğunca kaçınılmalıdır.

“Böylece beyninin yönetimini ruhsal olana vermiş olursun ve maddi olan boyunduruk altına alınır. Konsantrasyon, başlangıçta güçtür, ama devam ettikçe giderek kolaylaşır.”

ÖLMÜŞLERİ GÖRMEK

Genelde okült olarak adlandırılan şey, pek çok kişinin ilgisini çekmektedir. Bazı önde gelen bilim adamları da bu konuya ilgi duyuyorlar. İki bin yıldır yaşayan, ama genel olarak tanınmayan büyük üstat Rişi'nin yedi yıl boyunca tek öğrencisi olmak gibi bir ayrıcalığı oldu. "Dünya en büyük insanlarını hiç tanıyamamıştır" denir. Bana şevkle ve mutlulukla çeşitli olayları açıklardı. Bunlar bugün Gizemli Bilimler olarak bilinen şeylerdir. Fakat bu olayların nasıl olduğunu öğretme konusunda kendisini ikna etmem mümkün olmadı. Ona ne zaman bundan söz etsem, hep aynı cevabı verdi: "Evlat, ben sana, insanlığın eski tarihinin nasıl öğrenileceğini öğretiyorum. Bu bilimin ötesine geçemem çünkü ilerlemeye hazır değilsin."

Bana bir olayı açıklarken genellikle pratikte de gösterirdi. Kendisine bir gün şu soruyu sordum: "Bazen, uzun süre önce ölmüş varlıkları gördüğümüz olur mu? Yoksa bu sadece hayal gücünün bir ürünü ya da beyin serabı mıdır?" Yanıtı şöyle oldu: "Evlat, bu hayal gücü değildir. Bir beyin serabı da değildir; bazı kişilere bazen öte dünyadan ziyaretçiler geldiği fiili bir gerçektir. Herkes onları göremez. Bu onların içsel titreşim düzeylerine bağlı bir konudur. Bazıları ise hiçbir zaman böyle olaylar yaşayamazlar."

Kişisel deneyimimden, okuyucularıma, fotoğraf makinesinin insan gözünün göremediklerini görebildiğini ve kaydedebildiğini söyleyebilirim. Bu olayın gerçekleştiğine üç kez tanık oldum ve filmleri en iyi fotoğrafçılara götürüp bir açıklama istedim. Hepsi de bunun kendilerini aştığını söyledi. Bu üç fotoğraf içinde en kusursuz olanında bir ağacın kovuğu içinde oturmuş genç bir kadın vardı. Annesi onu derhal tanıdı ve on yıl önce öldüğünü söyledi; o ağaç kovuğu en sevdiği yerlerden biriydi.

Başka konulara daldım. Şimdi tekrar Rişi'ye dönmek istiyorum. Kendisi şunları da eklemişti: "Öte dünyada bulunup

da kendilerini sana gösterebilecek birçok kişi vardır. Birincisi, ölmeden önce üstat mertebesine ulaşmış olanlardır. Yanına gelebilir ve *titreşimlerini senin güç düzeyine uydurabilir*. Böylece seninle uyumlu hale gelir ve rüyet yoluyla bu kişilerin varlığından haberdar olabilirsin. Fakat daha sık olmak üzere, karşına çıkanlar yakınlarınla dostlarındır. Bu kişilerin, dünyadayken seninle yakın bağları olmuştur. Bunun nedeni, burada, dünyada, içsel titreşimlerinizin aynı düzlemde bulunmuş olmasıdır. Titreşimlerini yeniden dünyevi düzleme geri çekebilir ve uyumu sağladıklarında, rüyet yoluyla kendilerini gösterirler. Bu ziyaretler, burada, yeryüzünde kalpleri *bir* olmuş insanlar arasında sık görülür. Yani görüyorsun ya evlat, sevgi en büyük yöneticidir. Hem burada, hem de öte dünyada sevgi, Semavi Babamızın suretidir ve sevgi Semavi Babamızın insandaki izdüşümüdür.

Sonra ben şöyle dedim: “Efendim, bana bu ziyaretçilerin artık gelmediklerini söylememiş miydiniz? Nereye gittiler?” Şu cevabı aldım: “Nereye mi gittiler, evlat? Bunu söyleyemem, çünkü bilmiyorum. Başka âlemlere gitmiş olabilirler. Yeryüzünde reenkarnasyon yaşamış olabilirler. Büyük Kaynağa geri dönmüş olabilirler. Bu, insan tarafından açılması mümkün olmayacak kapalı bir kitap olabilir.” Kısa bir süre bekledikten sonra şöyle devam etti: “Onları görmesek de, öte dünyadan gelen bu ziyaretçilerin varlığını sık sık *hissederiz*. Bazen bize o kadar yaklaşırlar ki, onlara hoş geldin demek üzere elimizi uzatmamız bile mümkündür.”

Kendisine bu ziyaretçileri görmemizi engelleyen koşulların neler olduğunu sordum ve şu yanıtı aldım: “Titreşimleri, beynimizin bunları alabileceği kadar bizimkilere yakın olsa da, rüyet oluşturacak kadar birlik haline ulaşmamış olabilir. Bazen de kendilerini görmemiz konusunda isteksiz davranırlar. Şahsen ben şu sonuca vardım ki, görünmek istemeyenler büyük üstatlardır ve bizi, öte dünyadan bu dünyaya bir iletişim ve bilgi aracı olarak kullanmaktadırlar.”

Sonra kendisine, bu gibi iletişimlerin bir örneğini verip veremeyeceğini sordum. Şöyle yanıtladı: “Evet, bazı sanatçılar, bazı heykeltıraşlar ve bazı yazarlar, ama özellikle de yazarlar. Üstat ya da her kimse, titreşimlerini yazarın beynine akortlar ve bu titreşimlerle neler yazacağına ilişkin arzu ya da komutlarını ifade eder. Yazarın beyni bunları alır ve bunları alırken başka hiçbir şey yazamaz. Eğer kendi dünyevi mantığıyla bir şeyler uydurmaya çalışacak olursa, eseri tamamladıktan sonra sadece anlamsız karalamalar yaptığını görür. Yalnız, üstadın beynine verdiği şeyi mantıklı biçimde yazabilir. Bir çekim altındadır. Görünmeyen şey tarafından yönetilir. Eskilerin ‘esinlenerek yazılmış metin’ dediği budur. Bunlar, seçilmiş bir aracı yoluyla öte dünyadan gelen yazılardır.”

Bir başka bahaneyle ona şu soruyu sormuştum: “Bir insan kendisini Eski Bilimler yoluyla yeterli derecede geliştirebilirse, içsel benliğini fiziksel bedeninden ayırıp uzak mesafelere seyahat edebilir mi?” Cevabı şöyle oldu: Evet, evlat, bunun Eski Bilimlerde ustalaşmış biri tarafından yapılması çok kolaydır, fakat yeterince ustalaşmamış biri için bu oldukça tehlikeli olabilir. Eski Bilimlerin bu dalında yeterli düzeye erişmek çok uzun zaman alır. Bu yüzden bunu kendi başına denememelisin.

Sonra kendisinden Eski Bilimlerin bu dalını bana öğretmesini istedim. Bunu reddetti ve bana şöyle dedi: “Benim yanımda kalabileceğin süre, bu iş için gerekli sürenin onda biri bile değil.”

Fakat hiç beklemediğim anlarda, bana bu olayın nasıl cereyan ettiğini gösteriyordu.

UZUN BİR YOLCULUĞA ÇIKALIM MI?

Hindistan’dan ayrılmadan önce, bir akşam, elini omzuma koyan ihtiyar dostum bana şöyle dedi: “Evlat, bu gece, benimle

uzun bir yolculuğa çıkar mısın?" Hemen kabul ettim ve kararlaştırdığımız gibi akşam saat dokuzda tapınağa geldim. Hizmetkârlardan biri beni içeri buyur etti ve doğruca Rişi'nin bulunduğu yere götürdü. Oda hafifçe aydınlatılmıştı ve tüt-sülerden gelen keskin bir kokuyla doluydu. Ben odaya girince Rişi, oturduğu divandan kalktı, bana yaklaştı ve elimi tuttu. Hizmetkâr ayrılırken, sabaha dek rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Kapı kapanınca beni divana götürdü ve şöyle dedi: "Evlat, *bir önceki* vücut buluşumuz sırasındaki halimizi *seyretmeye gidiyoruz.*" Yeryüzünde daha önce de birlik-te bulunduğumuza ilişkin ilk sözleri bunlardı.

Birlikte, ellerim avuçlarında divana oturduk. Benden gözlerimi kapamamı, kendisine yoğunlaşarak titreşimlerini almamı istedi. Yavaş yavaş bilincim beni terk etti. Bir süre sonra birçok kenti bulunan büyük, düzlük bir ülkenin üzerinde uçuyorduk. Çok büyük bir kente indik ve meşgul insanlarla dolu yollarda yürümeye başladık. Sanki günler, haftalar, yıllar geçmişti. Sonra kendimi, yara alıp yere düşen bir asker olarak gördüm. Rişi, yani babam, beni hastabakıcıların elinden alıyor; ellerini başına götürerek ağlıyordu: "Tek oğlum; savaşta öldü!" ve o anda ruhumu teslim ettim. Tüm bu haftalar, aylar ve yıllar boyunca gördüklerimi anlatmak için ciltlerce kitap yazmak gerekebilir.

Sonunda uyandım ve bir süre sonra kendime geldim. Bu yolculuk üzerine yorumda bulunacak değilim. İç benliğimin maddi bedenimden ayrıldığı gerçek miydi yoksa bir rüyet miydi, bilmiyorum. Bunun kararını okurlarıma bırakıyorum.

Bu görüşme, ihtiyar ve kibar dostumla yaptığım son görüşmelerden biri oldu. O günden beri, acaba benim onu sevdiğimden daha mı çok seviyordu beni diye merak eder durum. Doğrusu, hiç zannetmiyorum.

KAYIP KITA

MU'nun KOZMİK GÜÇLERİ

omega

JAMES CHURCHWARD

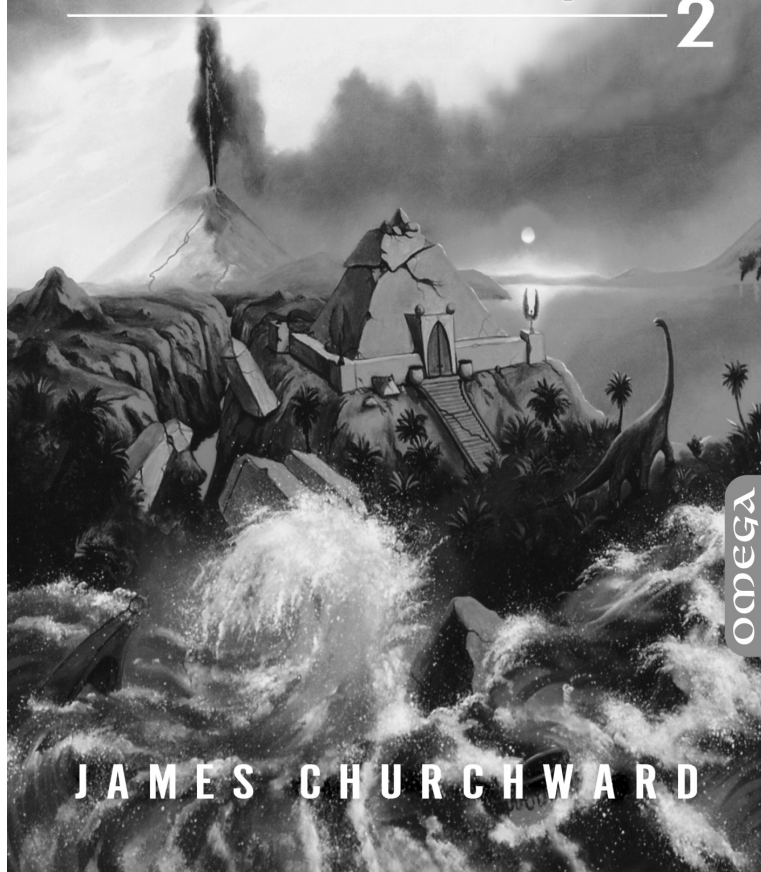
Sakal 01

KAYIP KITA

MU'nun

KOZMİK GÜÇLERİ

2

OMEGA

JAMES CHURCHWARD